

21 சி பிஸ் ஸ்டீம்ஸ் லைவ்
ஆதியே துணை

மெய்வழி நூல்

(இது பத்தொன்பது சாஸ்திர மலர்களடங்கியது)

அதிபர்

மகரிஷி மார்க்கநாத ஆண்டகை அவர்கள்

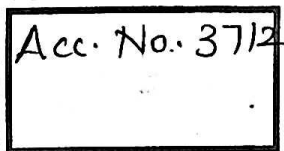
“மெய்வழி ஆஸ்ரமம்”

திருப்புத்தூர்

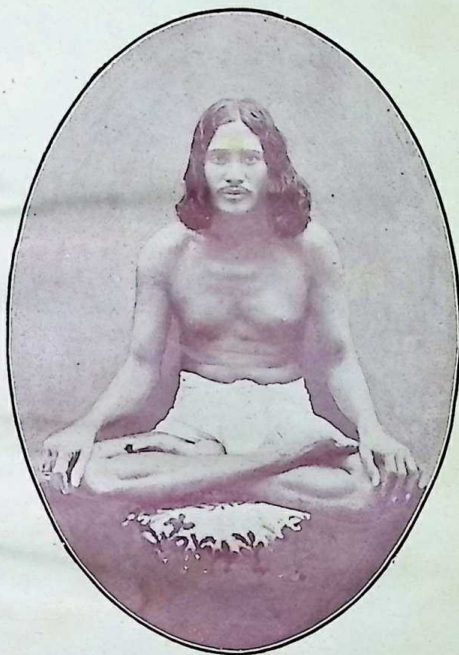
(இராமநாதபுரம் ஜில்லா)

“ஜீவகுரு வின்னிடத்தே சீர்குளிர்காய் வோனாகிற்
பாவனை சம்மாகும் பார்”

—ஞானக்குறள்

[மூன்றாம் பதிப்பு]

மகரிஷி மார்க்கநாத ஆண்டகை
(தவநிலை)

மகரிஷி மார்க்கநாத ஆண்டகை
(புரண நீலை)

சேன்னை
சோல்டன் கம்பெனியில்
பதிப்பாயது

தூலின் முற்பகுதி அச்சேற்றியது
“காடார் பிரஸ் லிமிடெட்,” சிவகாசி.

குருவாழக

குருமயம்

குருவே துணை

நூ ல் மு க ம்

“முத்தரைப் பகைவரென்றும் மூர்க்கரை யுறவரென்றும்
பேத்தனா யனேககாலம் பிறந்திறந் தேய்திட்டேற்குப்
பத்தியான் ஞானங்காட்டி ஞானத்தாற் பரணைக்காட்டுஞ்
சத்திய ஞானானந்த சந்தருநாதா போற்றி.”

மெய்வழி என்னும் ஏகநாயகக் கொள்கை

உலகில் எவ்வகைத்தாய உயிர்களும் முயற்சித்துத் தாந்தாம்
அடைய விரும்புவது இன்பமே. இவ்வன்பமும் சொல்லளவில்
மட்டும் நின்றால் உயிர்கள் யாதாந் திருப்தியடைவதில்லை. இன்ப
நுகற்சி அதாவது இன்பத்தை அனுபவித்தல் வேண்டும் என்று
அவாவுறுகின்றன. உயிர்களின் அனுபவத்திற்குக் கருவிகளா
யுள்ளவை ஞானேந்திரியங்கள் என்னும் மெய், வாய், கண்,
மூக்குச் செவியாய் அறிவுக்கருவிகளே. இக்கருவிகளில் யாதொன்
றின் வாயிலானும் எப்போதும் இன்பத்தையே பெற விரும்பு
கின்றன உயிர்கள். இவைகளில் ஓரறிவு முதல் நான்கறிவு வரை
யில் வாய்த்த உயிர்கள் மற்றை ஐயறிவுயிர்கள் அடையும் இன்
பத்தை ஒத்த அளவு அடையமுடியாதென்பது சொல்லாமலே
விளங்கும். ஆதலால் கீழாயுள்ள ஜீவராசிகளை விலக்கி ஐயறி

வுடைய ஜீவராசிகளை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். மக்கட்கும் ஸுயநிவுண்டு ; நிருகங்கட்குமுண்டு. இவ்வுயிர்கள் ஒவ்வொன்றும் எத்தொழிலைச் செய்தாலும் அதினின்றும் தாம் அடையக் கருதுவது இன்பந்தான். மக்களாய்ப் பிறந்த நம்முடைய அனுபவத்தைப் பார்க்கும்போது தனக்கு இன்பத்தையே நாடி ஒரு செயல்மேற் சென்று கடனாற்றும் ஒரு மகன் அதினின்றும் இன்பத்தை அனுபவியாமல் அதற்கு மாறாகத் துன்பத்தை அனுபவிப்பதையும் அல்லது இன்பத்தோடு துன்பத்தைக்கூட்டி அனுபவிப்பதையும் பல்கால் நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். தற்கொலை புரிந்துகொள்ள இசையும் ஒருவனும் அஞ்ஞானியு தனக்கு உண்டாய துன்பத்தை நீக்கிக்கொள்ளலாமென்ற நம்பிக்கையிலாவது அல்லது அப்போதுற்ற இன்பத்தைவிட இறந்த பின்னர் மேலான இன்பத்தையடையலாமென்ற நம்பிக்கையிலாவது இவ்வித கோடூரமான செயலுக்கு அவன் உடன்பட்டு இறங்குகிறான். எவ்வாற்றானும் தனக்குத் துன்பத்தை இழைத்துக்கொள்ளவேணுமென்ற கருத்திலலை என்பது விளங்கும். அப்படியிருக்க ஒரு செயலிலிருந்து செய்தவனுக்கே துன்பம் ஏற்படக்காரணமென்னவென்று ஆராயுமிடத்து இருவித காரணங்கள் தோன்றும். முதலாவது, பின்னர் விளைவதை முன்னரே ஆராயும் ஆற்றலிற் குறைபாடுற்று தான் செய்யப்பெற்ற விளை தனக்கு இன்பம் பயவாதென்றும் அதினின்றும் தனக்குத் துன்பம் உண்டாகுமென்றும் ஓரது தனக்கு இன்பமே கிட்டுமென்று நினைத்த அறிவின் குறைவினால் துடங்கிய விளை துன்பம் பயக்க ஏது உண்டு. இரண்டாவது, தனக்கு இன்பமே பயக்கும் விளைவாய் இருப்பினும் அதனைச் செய்துமுடிக்க தன்னிடஞ் சாதனக்கருவிகளாய் அமைந்துள்ள மனம் மொழி மெய்களைக்கொண்டு விளை இயற்றும்பொழுது அக்கருவிகளில் யாதானுமொன்றின் குறை அல்லது குற்றத்தினால் தொடுத்த விளை கோரிய இன்பம் பயவாது துன்பம் தருவதுண்டு. ஆதலால் விளைவைச் செய்துமுடிக்க முயற்சிக்கும் புருஷனுடைய அறிவின் குறைமிருப்பினும் அவனுடைய மனம் மொழி மெய்களின் குறைமிருப்பினும் தொடுத்த விளையினால் துன்பம் விளையுமேயொழிய இன்பம் விளைவாது.

இவ்விருவித காரணங்களால் உயிர்கள் எஞ்ஞான்றும் இன்பத்தோடுகூட துன்பத்தையும் அனுபவிக்கின்றார்கள். அளவில் இத்தூன்ப்புமும் இன்பத்தைவிட பலமடங்கு மிகுந்தும் இருக்கக் காண்கிறோம். இதுதான் ஐயறிவுயிர்களுடைய இவ்வுலகவாழ்வின் நிலை.

“கருத்தனாபுக்கிக் கண்முனர்த்தோற்று
ஆணவப்பாம்பின் வாயகப்பட்ட
சீவத்தேரைச் செந்நெறிகாண்ப்
பன்னொளலம்வரல் பசுவினியல்பே”

என்ற சத்திய ஞானபோத மொழியும் இதனை வலியுறுத்துகிறது.

துன்பத்தோடுகூடிய இன்பத்திற்குத்தான் சிற்றின்பம் என்றும் துன்பம் நீங்கிய அல்லது கலவாத இன்பத்திற்குத்தான் பேரின்பம் என்றும் இவ்விரண்டினையும் அனுபவித்த பெரிபேரர் கூறினார். உயிர்கள் அடைய இச்சிப்பது பேரின்பமாயும் அடைந்து அனுபவிப்பது சிற்றின்பமாயும் நிகழ்வதை நாம் காண்கிறோம். ஐயறிவோடுகூடிய மிருகம் முதலியன எக்காலத்தும் இவ்வுலகில் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கமுடியாது. ஏனெனில் அவைகளின் அறிவு மனம் மொழி மெய்களிலுற்ற குறைபாடுகளை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள அவைகட்கு ஏற்ற சாதனங்கள் இவ்வுலகில் அமைக்கப்படவில்லை. ஏனென்று கேட்போர் இயற்கையைக் கண்டறிந்து தெளிவுப்பெற்றுக்கொள்ளட்டும். ஆதலால் துன்பம் என்ற குறைபாடில்லாத பூரண இன்பத்தை மக்கள்தான் அடைந்து அனுபவிக்கக்கூடியவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். மக்களுக்கேனுங் கோரியவண்ணம் அந்நிலை எய்துதற்கு ஏதுவுண்டோ வெனின்,

“எண்ணிய எண்ணியாங் கேய்துப எண்ணியர்
திண்ணிய ராகப் பேறின்”

என்னும் திருவள்ளுவனாரின் மறைமொழி ஏதுவுண்டு என்று வலியுறுத்துகிறது. ஒருவன் திண்மையுடையவனாக இருப்பா

னென்றால் அவன் அனுபவிக்க இச்சிக்கும் பேரின்பத்தை உள்ள
படி அனுபவிக்கலாம். ஒருவனுடைய அறிவு மனம் மொழி
உடல் இவைகளின் வலிமைகளினால் அவன் வலிமையுடைய
வாகுமன். ஒரு பொருளில் குற்றமேனும் குறையேனும் இல்லை
பெனில் அதுவலியுடைத்தே. ஆதலால் ஒருவனுடைய அறிவு
மனம் மொழி உடல் யாதொரு குற்றங் குறைபாடுகளின்றி
அமைந்தனவாயின் அவைகள் வலியுடைத்தாகி அவைகளை
மேற்கொண்ட மனிதனையும் திட்பமுடையவனுக்கும். திட்ப
முடையோர் எதனையுஞ் செய்து சாதிக்கவல்லவர். மனித
னுடைய அறிவு மனம் மொழி உடல் இவைகளிற் குறை
பாடுகள் இருக்கின்றனவென்று யாவரும் ஒப்புக்கொண்டதோர்
உண்மை. இவனுடைய புலனறிவுக்கு எட்டாதன பல இயற்
கையிற் பொதிந்துகிடக்கின்றன. கண்ணுக்குத் தெரியும் சூரிய
கோளத்திற்கு அப்பாற்பட்ட புகைவட்டமும் அதற்கப்பாலுள்ள
வெளிப்பொளி வட்டமும் இத்தகைத்தென தற்கால விஞ்ஞானிகள்
யாருக்குத் தெளிவாகப் புலப்படவில்லை. பூமிக்குள்ளும் துருவங்
களிலும் உள்ளனவற்றைத் திட்டவட்டமாய்க் காணமுடியவில்லை.
உடலிலமைந்திருக்குஞ் சிற்சில உறுப்புகளின் செய்தொழிலும்
அடைபலனும் கண்டறியமுடியவில்லை. இவன் உடலுக்குள்
ளேயே நீன்று நடித்து மறையும் உயிரின் பூர்வம், இயல், முடிவு
யாதொன்றும் இவனறிவுக் கெட்டவில்லை. ஆதலால் இவன்
அறிவிற் குறை இருக்கிறதென்று வேறு வகையில் விளக்கவும்
வேண்டுமா? இம்மாதிரியாகவே இவனுடைய மனோ திடத்
திலும் சோல் வன்மையிலும் உடல் வளத்திலும் குறைகள்
இருக்கின்றனவென்று காண்கிறோம். இக்குறைபாடுகளே இவன்
கோரும் பூரண இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாமற் குறைவுற்ற
சிற்றின்பத்திற் சிக்கிக்கிடக்கச் செய்கின்றன.

உலகத் தோன்றிய காலம் முதல் இதுவரை மனிதனுக்
குண்டான இவ்வித குறைகளை நீவர்த்தித்துக்கொள்ளவேண்டு
மென்று பல ஆராய்ச்சிகள் கிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன.
அவ்வித ஆராய்ச்சிக்கு அளவில்லை. ஆனால் இவ்வாராய்ச்சியின்
முடிவு கண்டோர் இல்லையோ எனின் பலர் முற்காலத்தும்

இருந்திருக்கின்றார்கள். இக்காலத்துமிருக்கிறார்கள். இவர்கள் மனிதனின் குறைகளைக்கண்டு அவைகளை நிவர்த்திசெய்யும் வழியைத்தேர்ந்து கடைப்பிடித்தவர்கள். இவர்கள் உலகின் புறக்கூறுகிய சராசரப்பொருள்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு தங்கள் ஆராய்ச்சியை நடத்தாமல் பெரும்பாலும் தங்களுடைய உள்ளத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டே அகமுகவாராய்ச்சி செய்துள்ளார். ஆனால் சென்ற நூற்றாண்டுகளாக மேலைத்தேச வாசிகள் தங்கள் ஆராய்ச்சியை வெளிப்பொறிகங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டே மனிதனுடைய குறைகளை நீக்கும் ஏதுவைக்கண்டறிய முயன்று வருகிறார்கள். இவ்வித வெளிமுக ஆராய்ச்சியால் இதுவரையில் அவர்கள் கோரிய பலன் கிட்டவில்லையென்பது வெளிப்படை. உதாரணமாக, ஒரு வகை ஆராய்ச்சியை எடுத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் மக்களின் உடலிலுள்ள பிணிக்குற்றங்களை மாற்றி உடல் நலியாததன்மையை ஏற்படுத்தி என்னும் இளைஞர்களாய் இருக்கச்செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு இரசாயன ஆராய்ச்சியில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். பல வருடங்களாய் ஆராய்ந்தும் அவர்கள் மனித உடலின் பிணி மூப்புச் சாக்காட்டை எட்டுணையேனுந்தடுத்ததாயில்லை. எவ்வளவு வியாதிகளுக்கு அவர்கள் புதிய மருந்துகளைக் கண்டுபிடித்து எத்தனை மக்களுக்குச் சுகத்தை உண்டாக்க உதவினார்களோ அதற்குப் பல மடங்கு அதிகமான மக்களுக்குத் தங்களுடைய ஆராய்ச்சியிலிருந்து கண்டுபிடித்த உயிர்க்கொல்லிச் சனியன்களாகிய வெடிகுண்டுகள், பிரங்கிகள் படைக்கப்பல்கள், ஆகாய விமானங்கள், கப்பல் மூழ்க்கிகள் விஷப்புகைகள், விஷ எரிகுண்டுகள், மின்சார வலைகள், உலக நாசகாரிகள் முதலியவைகளைக்கொண்டு அநியாய கொடுமரணத்தையுங் கொலையையும் பெருக்கினார்கள். இதுதான் இப்போதுள்ள மேலைத்தேச விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியாளர்களால் மனித சமூகத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நன்மை! மனிதனுடைய துக்கத்தை நீக்கி ஆக்கத்திற்கு வழியுண்டாக்குவது எப்படியென்று ஆராயமுற்பட்டவர்கள் குளிக்கப்போனவன் சேற்றைப்பூசிக் கொண்டு திரும்பியதைப்போல் மனிதனுடைய துக்கங்களைப் பெருக்கி மனிதவர்க்கத்தின் அழிவுக்குக் காரணபூதரானார்கள்.

நமது முன்னோர்களோ எனின் தங்களுடைய அகமுக ஆராய்ச்சியினால் மக்களின் உடலிலுண்டாகும் பிணிமூப்புக் குற்றங்களை நீக்கி உடல் வளத்தைப்பெருக்கி பிறப்பை ஒழிக்கச் செய்யும் இராவாத வித்தைபைக் கண்டுபிடித்து மனித சமூகத்திற்கே அழியாப் பெருநலத்தை உண்டாக்கித் தந்தார்கள். “அறிவிற் சிறந்தோர் நாங்களே. முன்னோர்களுக்கு எங்களைப்போன்ற அறிவு வளர்ச்சி இருந்ததோ” என்று வாய்ப்பறை பேசி இயமாப்புக்கொள்ளும் பெனதிக ஆராய்ச்சியாளர்களினால் உலகுக்கு ஏற்பட்டிருக்குஞ் சிறுநன்மை போன்ற பெருந்திங்கை உணராத நம் தேசமக்களிற் பலரும் நாம்மேலேத் தேசவாசிகளைப் பின்பற்ற வேணுமென்று தூண்டியுந் தாங்களே அவ்வாறு பின்பற்றியும் வருகிறார்கள். அந்தோ! அகமுகமோக்குடைபேரின் வழித்தோன்றிய இந்துதேச மக்களுக்குந் தங்களுடைய பரம்பரை ஒழுக்கங் குன்றியிருக்குமானால் மற்றையோரை எவ்வாறு குறைகூறமுடியும்! இவ்வித வெளிமுக ஆராய்ச்சியினால் தற்காலத்தவர் நற்பலன் அடையாமற்போன காரணம் முன்னோர்களின் மறை மொழியையும் நடத்தையையும் எச்சரிக்கையையும் அறிந்து அவர்கள் வகுத்த வழியில் நடக்காத பெருங் குற்றமே.

முன்னோர்கள் நமது அனுபவத்திற்கண்ட உண்மைகள் என்னவெனின் மனிதனுக்குற்ற குறைகளை நீக்கிக்கொள்வதற்கு இயற்கையிலேயே அவனுக்கு இருவித சாதனங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அவையாவன, பொருள்களில் அழிவுக்குக் காரணமாயுள்ள மாறுபாடுகளுற்றவை எவை; அம்மாறுபாடுகளின்றி அழியாது நிலைத்திருப்பவை எவைபென்று பகுத்தறியக் கூடிய விசேஷ அறிவு மனிதனுக்கு இயற்கையில் அமைந்திருப்பது ஒன்று. இவ்விசேஷ அறிவை, பகுத்தறிவை, மெய்யறிவை ஆளுவதறிவை முயற்சித்துப் பெருதவர்களுக்கு அதனை ஊட்டு தற்குரிய பேரறிஞர்கள் உலகில் மனிதனுக்கிடையில் மாணுவுடலோடு தோன்றிக்கொண்டே வருவது மற்றொன்று. இவ்விருவகைத்தான மேல்நலம் பொருந்தியுள்ள காரணத்தினால்தான் மனிதன் உலகில் மற்றைய உயிர்களைவிட தீட்பமுடையவனாக

இருந்து இயற்கையில் தோன்றும் அநிசயிக்கத்தக்க செயல்களைக் கண்டு அவைகளைப்போல் தானும் செயற்கரியன செய்பவேனுமென்று முயற்சிக்கின்றான். ஆனால் இவ்வாறு மேன்மையடைய வேனுமென்ற ஆசை மட்டும் பெற்றானெயொழிய அதனை நிறைவேற்றிக்கொள்ள ஏதுவாயுள்ள மெய்யறிவை வளர்க்கவாவது அவ்வறிவைப் பூரணமாய்ப் பெற்ற பெரியோரின் உதவியை நாடி அடையவாவது முயலவில்லை. ஆகையால்தான் ஐயறிவோடு கூடிய இகமென்னுஞ் சிற்றின்ப வாழ்க்கையிலேயே இழிகின்றான்.

புறமுகம்கொண்ட விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியின் முடிவையும் அகமுகம்கொண்ட உண்மை ஆராய்ச்சியின் முடிவையும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நமது முன்னோர்கள் தங்கள் அனுபவத்திற்கண்டுணர்ந்து போதித்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் அறிந்து சொன்னது என்னவெனின் மனிதன் பேரின்பத்தை அடையவொட்டாது தடுப்பவை அவனுடைய சிற்றறிவும் மனமாகும். பொய்மொழியும் சிறுதொழிலுமே. மிருகங்களுக்குற்றதைப்போன்ற ஐம்புலனறிவு சிற்றறிவே. இவ்வறிவைக் கொண்டு இயற்கையை மனிதன் முற்றிலும் அறியமுடிபாது. முற்றறிவைப் பெறுவதற்கு உபாயம் மேலேசொன்ன விசேஷ மெய்யறிவைப் பெறுவதே. இவ்வறிவைக்கொண்டே அழியக்கூடிய தானபொய் இன்னதென்றும் அழியாத மெய் இன்னதென்றும் அறியக்கிடக்கின்றது. மனிதனுடைய இவ்வுலகவாழ்க்கையில் இகம் பரம் என்ற இரு நிலைகள் உண்டு. ஐம்புலனறிவைக் கொண்டு வாழ்தல் இகவாழ்வென்றும் மேலான மெய்யறிவைப் பற்றி வாழ்தல் பரவாழ்வென்றும் இவ்விரண்டினையும் அறிந்து அனுபவிக்க வேண்டியே மானுடயாக்கையை மனிதன் பெற்றான் என்றும் அறிந்து சொன்னார்கள். மனிதன் அழியாத மெய் இன்னதென்று அறிந்தானாகில் பிறகு அவ்வழிவில்லாத மெய்நிலையை அடையவேனுமென்ற முயற்சியில் இறங்குவான். மேலும் நமது மகரிஷிகள் பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னரே உலகில் காணப்படும் சடப்பொருள் உயிர்ப்பொருள்களின் இயலையும் முடிவையும் கண்டுணர்ந்து மக்களுக்குப் போதித்தருளினார்கள். அதாவது, சடப்பொருள்கள் யாதும்

இல்லாமற்போவதென்ற நாசத்தை எஞ்ஞான்றும் அடைவதில்லை. ஆனால் உள்ள நிலை மாறி மாறிப் புரண்டுகொண்டே வருகிற அழிவைத்தான் அவைகள் அடைகின்றன. எல்லாச்சடப் பொருள்கட்கும் மூலமாய் உறைவிடமாய் உற்பத்தி நிலையாயுள்ள ஓர் பொருள் என்கும் நிக்கமற நிறைந்துளது என அறிந்தார்கள். சகல சடப்பொருள்களும் மூலப் பிரகிருதி என்னும் வெளிப்பொலியில் ஒடுங்கி அதினின்றும் மீண்டும் விண்முதலாய ஐவகைப்புகங்களாய் விரிந்து ஒன்றோடொன்று கலந்து வெளித் தோற்றத்தில் வருவனவென்றும் இவ்வதி சூக்கும் கிரகார வெளிப்பொலியும் என்மைக்கும் நிலைத்ததாயுள்ள அழிவில்லாத மெய்ப்பொருள் என்றும் அதினின்றும் விரிந்து தோன்றி பலவகைப்பட்ட மாற்றங்களுக்குள்ளாகுங் காணும் பொருட்கள் அனைத்தும் கின்றநிலை பெயர்த்து அழிபக்கூடிய பொய்ப் பொருள் என்றுங் கண்டார்கள். இது நிற்க, தற்கால விஞ்ஞானிகள் கண்டறிவாத உலகின் மற்றொரு கூறுகிய உயிர்ப் பொருளைப்பற்றி நமது மகரிஷிகள் உணர்ந்தது என்னவெனின் உயிர்களனைத்துஞ் சார்ந்ததின் வண்ணமாகும் ஒரே இயல்பை உடையனவென்றும் அழிவடையும் பொய்யைச் சார்ந்து நிற்குமாகில் இதுவும் அழிந்து மாறுதல் அடையுமென்றும் அழியாத மெய்யைச் சார்ந்து நிற்குமாகில் என்றும் அழியாத மெய் நிலையை அடையும் என்றுங் கண்டார்கள். இவ்வாறு மனிதனுடைய சடவுடலானது அதன் மூலமாகிய வெளிப்பொளி மயமாகுமானால் அது அழியாது பொற்றேகமாகி முத்தொழிலென்னும் பெருந்தொழிலையுடையதாகும் என்றும், பொய் இது மெய் இது என்று உணர்ந்த பின்னர் மனிதன் பேசும் பேச்செல்லாம் மறைமொழியாகுமென்றும், குறை இனத்ததாகிய ஐம்புலன் நுகர்ச்சியிலுள்ள மனமானது மகத்தான ஆறாவது அறிவென்னும் பேரறிவுணர்வைப் பெறுமெனின் அதன் மாசுகழிந்து தூயதாகுமென்றும் இவ்வாறு சிற்றறிவையும் மாசுமனத்தையும் பொய்மொழியையும் சிறுதொழிலையும் உடைய உயிரானது பேரறிவையும் தூயமனத்தையும் மறை மொழியையும் பெருந்தொழிலையும் உடைத்தாய் வெளிப்பொளி மயமான உடலிச்சார்ந்து நிற்குமெல் என்றும் அழியாத ஒளி மயமான பேரானந்த நிலையை அடையுமென்றுங்

கண்டார்கள். இவ்வாறான உத்தம மெய்நிலையைத் தங்கள் அனுபவத்திலேயே கண்டுணர்ந்து அந்நிலையில் நிலைத்து நிற்கும் பேற்றினையடைந்து மனித வாக்கமும் ஈடேறுமாறு தங்களை யண்டிப் பின்பற்றிய தொண்டர்களுக்கும் மெய்வழியைப் போதித்துத்தருவினார்கள்.

குறை நிலையிலுள்ள மாந்தர் புரணநிலையை யடைய வேண்டினால் அந்நிலையையடைந்த பெரியோரொருவரைத் தேடிப் பின்பற்றவேண்டும். வேறு வழியே இல்லை. ஏனெனில்,

“ஆணவமாதிய வாப்பையாவி
தானவிழ்க்கறியா தானேயவிழா”

என்றது பெரியோரனுபவமாகையால் குறையாயுள்ள மனிதன் எவ்வாறு தன் குறைபைத்தானே நீக்கிக்கொள்ளமுடியும்? ஓர் நோயாளி நோயற்ற ஒருவனைத் தேடியடைந்தே தன் நோபைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறான். பசித்த ஒருவன் வயிறுநிறைந்த ஒரு வனை நாடினால்தான் பசிப்பிணி நீங்கும். காலொடிந்த ஒருவன் தானே எழுந்து நடக்கவியலாது. தன்னுடைய முடவனொருவ னுடைய உதவியை நாடி அடையுமுபாயமும் வழிமேற்செல்ல பயன்தராது. இவ்வாறே குறைபாடுற்ற துன்பத்திலாழ்ந்த பாபியாயுள்ள மனிதனும் நிறைவுற்ற இன்பக்கடலாகிய புண்ணிய புருஷன் ஒருவனையடைந்தானாகில் அவன் குறைபை முழுவதும் நீக்கிக்கொள்ளமுடியுமேயன்றி தன் முனைப்பினால் தானே விலக் கிக்கொள்ள முயல்வது இயற்கையறிவோடு வாழும் மிருகத் தன்மைக்குள் சிழ்மையாகும்.

“நெல்லினுக் குமியுஞ்சேம்பி னீனோ ளிதமும்போலத்
தொல்லைதோட் டின்னுகாறு முயிரிடைத் தொக்கிநிற்கும்
வல்லியோர் பங்கனாசான் வடிவேதே தருளுங்காலம்
புல்லுறு பனிபோற்போன்றும் போதவா தவனெழுங்கால்”

என்ற முதுமொழிகளைக் கண்டுணர்சுக.

மனிதன் பூணகிலையையடைய உதவிபுரியும் பெரியோரை
 நம் தமிழ் நாட்டில் சித்தரென்றும் மெய்ஞ்ஞானியென்றும் பரம
 குருவென்றும் ஆண்டகையென்றும் ஆள்வாரென்றும் புத்த
 ரென்றும் பரமாச்சாரியென்றும் உலககுருவென்றும் மகாத்மா
 வென்றும் முனிவரென்றும் மகரிஷியென்றும் பகவானென்றும்
 காரணகுருவென்றும் ஆசானென்றும் பரம்பரையாகச் சொல்லி
 வருகிறோம். இவர்கள் என்னுட்டில் எக்காலத்தில் எக்குலத்தில்
 எங்கிறத்தில் எச்சமயத்தில் பிறந்தவர்களாயிருப்பினும் அவர்கள்
 இவையனைத்தையும் கடந்து பூண நிலைய எய்திய பின்னர்
 அவர்களை இவ்வித உலகப் பொய்ப்பாசு பாடுகளைக்கொண்டு பிரித்
 தறிவது அறிவுடமையன்று. அவர்களுக்கு தேசகால வர்த்த
 மானங்களாலும் கிரம் குணம் குறி ஆண் பெண் என்றவைகளா
 லும் பேதமும் உயர்வுதாழ்வும் உண்டுகொல்லோ? இன்னஜாதி
 குலம் மதம் தேசம் கிரம் காலத்திலுள்ளவர்கள்தான் தங்கள்
 குறையை நீக்கிப் பூண நிலையையடையக் கூடுமென்பது உலக
 வனுபவத்திலுண்டோ? பூணமுற்ற பெரியார்க்கு ஜாதி குலம்
 என்ற வேறுபாடு அத்யாத்ம நூல்களில் வகுத்துக்கூறவில்லை.
 புறச்சமயங்களிற் பிறந்தோராயிருப்பினும் அவர்கள் கடவுளின்
 பூண நிலையறிந்து யடைந்தவர்களாயிருப்பின் அவர்களையும்
 நம் தமிழ்மக்கள் ஞானாச்சாரியராக ஒத்துக்கொண்டு பின்பற்று
 வதில் பின்வாங்குவதில்லை. தமிழரின் ஞானவேட்கையையும்
 சமரசத்தையும் இது புலப்படுத்துகின்றது.

சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுத்தந்து
 தரணியோடு வானுளத் தருவரேனும்
 மங்குவா ரவர்செல்வம் மதிப்போமல்லோம்
 மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லராகில்
 அங்கமேலாங் குறைந்தமுகு தொழுநோயராய்
 ஆவுறித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனும்
 கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகில்
 அவர்கண்டிர் நாம்வணங்குங் கடவுளாரே

என்பது தமிழரின் அத்யாத்ம உன்னத சமரசக்கொள்கை.

ஆனால், ஓர் மகரிஷியின் சந்திதைய நாடி அடையும் வரை சிற்றறிவுள்ள மக்களின் மனத்தில் இவ்வித்தியாசங்கள் இருக்கவுங்கூடும். இவ்விதப் பெரியோர்களைப் பின்பற்றி. நடப்பவர்களை அடியாரென்றும் பக்தரென்றும் தொண்டரென்றும் சீடரென்றும் பாதசேகரரென்றும் திருக்கூட்ட மரபினரென்றும் சன்மார்க்க சங்கத்தவரென்றும் மெய்வழியாளரென்றும் குருகுலமக்களென்றுஞ் சொல்லிவருகிறோம். இவ்வித தொண்டர்களுக்கும் அவர்கள் மூலமாய் உலகுக்கும் உதவியாக இருந்து விளங்குமாறு அம்மகான்கள் இயற்றித்தந்தருளிய அவர்களுடைய ஞானனுபவ நூல்களைத்தான் மறையென்றும் வேதமென்றுஞ் சாஸ்திரமென்றுங் கதைபென்றுஞ் சொல்லுகிறோம். அவர்களடைந்த பூரணநிலைபத்தான் பிரமநிலையென்றும் முத்திரநிலையென்றும் இறைநிலையென்றும் சாயுச்சியநிலையென்றும் தெய்வநிலையென்றும் கடவுளநிலையென்றும் பேசுகிறார்கள். அவர்களறிந்த பூரணத்திற்குத்தான் இறையென்றுங் கடவுளென்றுங் தெய்வமென்றுங் அல்லாவென்றுங் பரமபிதாவென்றுங் பிரமனென்றுஞ் சதாசிவமென்றுங் மூலப்பொருள் என்றும் பல வேறு நாமங்களைக்கொண்டு அதனை யுணர்ந்தோர்கூறுகின்றார்கள்.

“ போக்கிலை வரலிலை புணரக் கையிலை

தாக்கிலை யேக்கிலை சரிக்கக் காலிலை

மோக்குற மூக்கிலை முகிழ்க்கக் கண்ணிலை

வாக்கிலை மனமிலை யதீத வாழ்விலை ”

என்றாற்போல நாமரூப மனோவாக்குக் காயங்கள் கடந்த நிலை அந்நிலை. அந்நிலையை அறிந்தடையாத மக்களால் அதற்கு யாதொரு பெயரும் இடமுடியாது போனாலும் அறிந்தடைந்தவர்கள் அதனை எப்பெயரிட்டுக்கூறினாலும் என்ன? மற்றையோர் அதற்கு இழுக்குக்கூறவல்லவரோ? நாமமற்றதை நாமமற்றதென்றே எல்லோருஞ் சொல்லுவராகில் “ நாமமற்றது ” என்ற நாமமே அப்பூரண நிலைக்கு வந்தெய்தும். அப்போதும் இந்த நாமமும் எற்றுக்கு என்று கேட்பாரும் உளரோ?

உண்டானால் அவாறிவு கிழானதென்று புறக்கணிக்கற்பாலது.
பூரணமான முத்தர்கள்,

“நிராமயமாய் நிட்களமாய் நித்தியமாய் நின்மலமாய்ப்
புராதனமா யசஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப் புனிதமாய்
சராசரமாய்ச் சாக்கியாய்ச் சத்தியமாய்ச் சித்துருவாய்ப்
பராபரமாய் வெறுவெளியா யிருக்குமந்த ”

பூரணத்தைத்தவிர்த்துப் பிறிதோர் கடவுளைக் கண்டறிந்தவரல்லர்.
மற்றொரு தெய்வத்தை வணங்குபவருமல்லர். வேறொரு இறை
வைப்பற்றி பிறர்க்குப் போதிப்பவருமல்லர். அவர்கள் பூரண
நாகையால் நாம் பேதத்தால் மயங்குகிறவரல்லர். கற்கண்டை
உருதிக்கண்ட ஒருவனுக்கு அதைக் கல்லென்றாலுங் கண்ணாடி
பென்றாலும் அதனால் இனிமையைத்தவிர வேரு உருகியையடை
கிறாவினில்லை. அதுபோல் தங்களுடைய பூரணமென்ற கடவுளுக்கு
நிவன் விஷ்ணு பிரமன் அல்லா பரமபிதா என்ற பெயரிட்டு
மற்றொருபொருளானாலும் பிணக்கடையமாட்டார்கள். மேலும்,
நிலையா பூரணத்தினின்றே நிலையில்லா உலகப்பொருள் அனைத்
துந் தோன்றி நின்று ஓடுங்குவதைத் தங்கள் அனுபவ நிலையில்
உணர்ந்த அப்பெரியார் பூரணத்தை,

“மூவர்க்கு முதற்பொருளாய் முத்தொழிற்கும் வித்தாகி
நாவிற்கு மனதிற்கு நாடரிய பேரறிவாய்த்
தேவர்க்கு முனிவர்க்குச் சித்தர்க்கு நாகர்க்கும்
யாவர்க்குந் தாயாகும் ”

கிறந்த உலக அன்னையடிவமாகவே அறிந்தார்கள். சிற்றறி
வுற்ற சேதனானவரும் இவ்வித பூரணமென்ற எல்லா
வற்றிற்கும் மேலாயுள்ள பரம்பொருள் நிலையை மறுக்கமுடி
யாது. மறுப்பார்களென்றால் அவர்கள் தம் இயற்கைக்குறை
பாடுகளை உணராது அவைகளை நீக்கிப் பூரணநிலையையடைய
முயலாமலுள்ள மிருகவர்க்கத்தின்பாற் படுவார்களேயன்றி.
பேரின்பத்தை இயற்கையாகவே நாடியுள்ள மனிதவர்க்கமாக
மாட்டார்கள்.

மெய்ப்பாகவேவுள்ளது பூரணமென்ற ஒன்றே தெய்வம். இதற்கு மாருனவையனைத்தும் மக்களின் பூரண நிலையை உணர்த்தாவாகலான் சிற்றறிவுள்ள மக்களாற் கடவுளாக பாவிக்கப்பட்டாலும் கடவுளாகமாட்டா.

குறைவொடு பொருந்தி அதனை நீக்கிக்கொள்ளும் வழியை யோராது எவ்வாற்றானும் அதை நீக்கிக்கொள்ள வேணுமென்று தாபங்கொண்ட மக்கள் மனிதனுக்குண்டான இயற்கைக்குறைவைத் தங்கள் வாழ்வில் ஒழித்து நிறைவுற்ற பூரணராயுள்ள ஒரு மகாத்துமாவைப்போற்றிப் புகழாமலிருக்க முடியுமா? தங்களைப்போன்ற சாமானிய மனிதர்தான் இவரும் என்று அவருடன் சமத்துவங் கொண்டாடக்கூடுமா? சிற்றின்பத்தைவிட்டு வெளியேறமுடியாமற் சிக்கிக்கிடக்கும் மார்தர் பேரின்ப வடிவராயுள்ள ஒருவரைத் தாங்களடைய விரும்பும் மேலான கதிக்கு ஓர் ஒப்புயர்வற்ற வழிகாட்டியாகவும் தலைவனாகவும் ஆண்டானாகவும் ரக்ஷகனாகவும் குருவாகவும் பரமபுருஷனாகவும் நாயகமாகவுங் கொள்ளாமலிருப்பது மனுஷபாவமா? ஆகையாலன்றோ, உலகில் வெவ்வேறு காலங்களில் பல்வேறு தேயங்களில் தோன்றிய பூரணஞானிகளைப்பின்பற்றிய உலகோர் அவர்களை இன்றும் என்றும் நினைத்து நினைத்துப் போற்றிப் புகழ்ந்து தங்கட்கும் பூரணநிலை வேண்டுமென்று மனம் கசுந்துருகி வாய் கொண்டும் மனங்கொண்டும் செயல்கொண்டும் போற்றுகிறார்கள். ஆனால் காணுமீவ் வுலகைவிட்டு மக்களுடைய புலனுக்கும் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் அறிவிற்கும் எட்டாமல் மறைந்து சென்ற மூதாதைகளை நினைந்து நாம் கசுந்துருகி வேண்டினால் அவர்கள் பழைய பருவுடல்தாங்கி திரும்பவும் உலகுக்குப் போந்து குறையிரந்த மக்கட்கு மெய்வழியைக் காட்டித்தந்தது இவ்வுலக அனுபவத்தில் இதுவரையிலுமில்லை. ஆயினும் முத்தர்களாகிய முன்னோர்களின் மெய்வழியையறிந்து கடைப்பிடித் தொழுகி பூரண நிலையையடைந்த மெஞ்ஞானிகள் எக்காலத்தும் வாழையடிவாழையாக மக்களிடையில் வந்து கொண்டே யிருக்கின்றார்கள். தங்களுக்குற்ற குறைகளையுணர்ந்து மனம் நொந்து வாடிப் பரிதவிக்கும் மக்கட்கு இம்மகான்கள்

அவ்வப்போது கேரில் காட்சி யளிக்கிறார்கள். தொண்டர்களும் தங்கலையாட்கொண்ட ஞானதேசிகரை யறிந்துகொண்டு அவரது பாதங்களைப்பற்றி முழுத்தொண்டாற்றிக் கதியடைகின்றார்கள். ஆனால் அரியாய மானத்தை நினைத்துக் கவலையுறாத வன்னெஞ்சர்கள் ஓர் மெஞ்ஞானியை கேரிற்கண்டாலும் அறிந்துகொள்ள மாட்டாதவர்களாய் இவரும் தம்மைப்போன்ற சாமானிய உலக மக்களில் ஒருவர்தானென்று நினைத்து நிற்கதியை இழப்பார்கள்.

பூணாகிலியை யடைந்த ஞானமுத்தர்கள் நமது தமிழ் நாட்டிற் பலர் முன்னாலில் நிகழ்ந்தனர். வாலி குமான் சங்கரன் அகஸ்தியர் நிருமூலர் குணங்குடியார் தற்கலையார் கொங்கணர் புகண்டர் மச்சர் காட்டாளை சேசு கோட்டாத்துப் பெரிய ஞானியார் நிருவன்னுவர் இடைக்காடர் கபிலர் ஓளவையார் மாணிக்க வாசகர் ஞானசம்மந்தர் கல்லாசுமன்சூர் மௌலானு ஸ்ரீ இராம லிங்கப் பெருமானார் முதலிய மகத்துகள் முத்தர் பரம்பரையில் வாயையடிவாயையாகத் தோன்றி மக்களின் துக்கத்திற்குக் காரணமாயுள்ள இருள்போன்ற அஞ்ஞானமென்னும் அறிவின் குறையையும் அவ்வறிவாற் றெழிற்படும் மனம் மொழி உடல் களிலுள்ள குறைகளையும் நீக்கவல்ல ஞானசாதனங்களைத் தம்மையறிந்து அடைந்தார்க்குக் காட்டிக்கொடுத்து அழியாப்பூரண வாழ்வில் அமர்ந்துள்ளார்கள். இவர்களனைவரும் நடந்ததும் காட்டிக்கொடுத்ததும் “மெய்வழி” என்ற ஒரே வழிதான்.

ஆனால் இக்காலத்தில் அறிவின்மிக்கோர் என்று இறு மாக்கும் மக்களிற்பலர் தாங்கள் அடையவேண்டிய பேரின்ப நிலை ஒன்றென்றாலும் அதனையடையும் மார்க்கங்கள் பலவுள ஒன்றல்ல. எதுபோலெனின், பல்வேறு ஆறுகளிலிழியும் நீரும் இறுதியில் கடலில் ஒன்றாகக் கலக்கின்றதென்பதை ஒக்குமென்பார். இது மெய்யறியாதசொல். பல்வேறுநாட்டில் பற்பல நிறத் தோடுகூடி பல்காலங்காநில் இழியும் பல ஆற்று நீரும் இறுதியில் கடலிற் சேர்ந்து ஒன்றாய்க்கலக்கும். இந்நீரனைத்தும் எவ்வாறாகக் கடலிற் கலந்ததென்பதைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள்.

அவைபெல்லார் தனித்தனியோடாமலும் வழியில் நில்லாமலும் ஆற்றொழுக்கின் வயிழிற் சேர்ந்து ஓடிச்சென்று ஒன்றாயின அவ்வாறின்றி நதிகளிற்கலவாத ஓடைநீரும் குளத்துநீரும் கிணற்றுநீரும் கடலைபடைவதில்லை. ஆதலால் இவ்வுவமையி லிருந்து அறிபக்கிடப்பதும் என்னவென்றால் பலவேறு மக்களும் ஒரேவழியாகத்தான் பூரணநிலைப அறிந்து நடந்து சேர வேண்டிப்பவர்களா யிருக்கின்றார்கள். இவ்வுண்மையை உள்ளபடி அறிபாத மக்கள் பலவிதமாய்ப் பேசி இடருற்றுப் பிறர்க்கும் இடர்விளைவிக்கின்றார்கள். உலகின்கண் பலவேறுகாலங்களில் வெவ்வேறு தேசங்களில் பலவகுப்பான மக்களிடையேதோன்றி பூரண இறைவழியை அறிந்து அதிலுறைத்துவாழ்ந்து அவ்வழி யின்னதெனத் தங்களைப் பின்பற்றிய அடியார்களுக்கும் அறி வுறுத்திக் காட்டிச்சென்ற தீர்க்கதரிசிகள் எல்லோரும் ஒரு வழியையே கடைப்பிடித்து ஒழுக்கினார்கள் ; ஒரு மார்க்கத்தையே போதித்தார்கள் ; ஒரு சமயத்தையே வகுத்து வளர்த்தார்கள். இவ்வொரே இலட்சியத்திற்காகவே அவரவர்கள் அனுபவித்த இன்பத்திற்கு ஏற்ப இஷ்டம்போல் பெயர்களைச்சூட்டியும் கால தேச வர்த்தமானத்திற்கு ஏற்ப ஆகாரம் நடையுடைபாவனை களையும் பலவாறாக ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். அமுதம் பொழி யும் நரவினால் மக்களுக்கு வேதம் பெருக்கும் வல்லாளர்கள் வகுத் ததே வாய்க்கால். அதற்கு மறுப்புமுண்டோ? அவர் செயலெல் லார் தமக்கென வொன்றில்லாத பிறர்க்குரிய செயலாகையாலும் அவர் பூரண இறையின்வழியே நின்று கடனாற்றலாலும் இறை யின் அருட்செயலுக்கெல்லாம் அவர்கள் கருவியாக நின்றலாலும் மக்களின் உயிருக்கு உறுதிபயப்பனவற்றையே அவர்கள் முற்றி லும் போதித்துவந்தார்கள். போதனைகளுஞ் சாதனைகளும் புறத் தோற்றத்தில் வெவ்வேறுகக் காணப்படினும் அகத்தே ஒரே நோக்குடையவைகளேபென்று உணரவேண்டும். வெளித்தோற்ற வேறுபாடுகளும் உலக இயலின் வேறுபாட்டைக்கொண்டே உண்டாகின்றன. அசரசர பேதமாயுள்ள இயற்கைத்தோற்றத் திற்கும் சர்வபேதங்களுங் கடந்த அதிசூக்கும் பூரணநிலைக்கும் இசைந்திருக்கும் பொருத்தத்தை நரவினாற்பேச இயலாது. அதை அவரவர் உணர்வில் அறியவேண்டும். இயற்கை இயல்பை

யறிந்து அநிலுண்டான குறையை நிவர்த்திக்க வழிதேடுவதே அறிவுடமை. அதைவிட்டு அக்குறைபாடுகள் ஏன் வந்தன எவ்வாறு வந்தன என்று வினவில் ஆராய்ப்புகுவது பயனற்றதாகும். ஆகையால் மனிதன் செய்யவேண்டுவது தன் குறைகளை நீக்கிப் பூரணத்தை யடையவல்ல மெய்வழியைக் காட்டும் ஓர் சற்குறவைத் தேடியடைவதுதான்.

“என்னு ளிருப்பினு மிறப்பது நிச்சயம்

பொன்னாட்டி லிந்திர னாயினும் பொன்றுவன்

அன்னாட் கழியுமுன் ஞானத்தி னாலே

தன்னு லடைவது சற்குரு பாதமே”

என்னும் மறைமொழியைக் கவனியுங்கள். சற்குறவும் பிறவி நோயின் கூறுபாடுகள் முழுவதையும் அறிந்துணர்ந்து தன்னி லேபே அந்நோயின் நீக்கத்தைப் பெற்றுச் சுகமுற்றவராகையால் தன்னைவந்தடையும் மகனுக்குற்ற அறிபாமைபென்னும் மூல நோய்க்கு, ‘சீடன்றன் பவநோய்க்குத் தேசிகன் வாய்மொழி மருந்தாம்’ ஆதலால் தன்வசமுள்ள ஞானோபதேசமென்னும் மருந்தைறிந்து மகனைப் பூரணனாக்கிச் சுகமுறச்செய்கிறார்.

ஆகையால், ‘மெய்வழி’ பென்பது மக்களுக்குப் பூரண நிலையை அடைவிக்கும் ஓர் உலகசமயமாயுள்ளது. அதற்கு இந்து மார்க்கமென்றும் இஸ்லாம் மார்க்கமென்றும் ஞானமார்க்க மென்றும் கிருஸ்தவமார்க்கமென்றும் பலபட பெயரிட்டார்கள். இந்த மெய்வழியில் நின்று சாதித்துப்பழகும் எமக்கு மேலே சொன்ன மார்க்கங்களிற் போதித்த உண்மை எதுவோ அதுவே தமிழ்நாட்டிற் சிறப்புற்ற ஞானசித்தர்கள் பின்பற்றிப் பூரணநிலை யடைந்து மக்களுக்குப்போதித்த சித்தமார்க்கத்தின் முடிவான நிலையாயிருக்கிறதென்று திட்டமாகக்காண்கிறோம். இந்த ‘மெய்வழிபை’த்தான் வடமொழியில் சன்மார்க்கம் என்பார். ஷடாங்க சன்மார்க்க மென்றும் சமரச சன்மார்க்கமென்றும் நமது இராமலிங்கப் பெருமானால் பேசப்பெற்ற மார்க்கமும் இம் ‘மெய்வழிபே.’

இது நிற்க,

“சாவாது பிறவாது தனிமுதலா யிருந்தநான்
ஆவாயிவ் வுலகுபடு மழிதுயர்தீர்ப் பதற்காக
மேவாது நின்றேயேன் மாயையினால் மெய்யேபோல்
ஓவாது பிறந்திடுவேன் யுகந்தோறும் யுகந்தோறும்”

என்று ஸ்ரீ கண்ணபிரான் அருச்சுனனுக்கு எடுத்துக்காட்டிய பிரகாரம் மக்கள் மெய்வழியை மறக்க ஏற்பட்டகாலத்தும் இம் மெய்வழிக்குப் பொய்யர்களாற் சிதைவு ஏற்படும்காலத்தும் மக்களை மெய்வழிப்படுத்தி அவர்களுடைய குறைகளை நீக்கி மேம்பாடடையச் செய்வதற்காக அவ்வப்போது மெய்ஞ்ஞானிகள் உலகில் ஆங்காங்கே தோன்றுவார்கள் என்று சகல வேதங்களிலுங் கூறக்காண்கிறோம். அதுபோல இக்காலத்தும் வேதத்துருவ நிலையை உணர்த்தவல்ல ஆகரத்து உலமாவென்னும் ஒரு மெய்ஞ்ஞான சித்தர் எங்களுக்கு மத்தியில் உதயமாகியுள்ளார்.

எமது காமீல்நாயகமாகிய சூரீஸ்வரனின்
அருள்வாழ்வும் உபதேச மாண்பும்

இம்மெய்ஞ்ஞானியார் இற்றைக்குச் சுமார் 70 வருஷங்கட்கு முன்னர், பாண்டிவன நாட்டிலுள்ள ‘மார்க்கம்பட்டி’ என்னுங்கிராமத்தில் வேளாண் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்த தின்குலப் பெற்றோர்க்குத் தலைமகனாகத் தோன்றினார். வசித்தது சிற்சூராகையாலும் பெற்றோர் தனிகரல்லராகையாலும் அவருக்கு இளமையில் தாய்மொழியாகிய தமிழிலும் அநிக கல்வி வாய்ப்பதற்கு ஏதுவில்லை. ஓடையருகிலிருந்த ஓர் மர நிழலிலிருந்து போதிக்கும் ஓர் உபாத்தியாயரிடஞ் சிலகாலந் தமிழும் நெடுங்கணக்குங் கற்றார். இளமைப்பருவமுதல் முத்தர்களின் ஞான நூல்களைப் படித்துப்பழகிவந்தார். தம் குலத்திற்குரிய நித்திய கடமைகளைக் குறைவின்றி மனமுவந்து செய்துவந்தார். பருவக் கன்னத்துகளை அழுத்தமாகப் பின்பற்றிவந்தார். ஐந்துகாலந் தொழுதல் கலிமா வோதல் நோன்பு நோற்றல் எளியோர்க்கு

இரங்கல் பெற்றோர்களையும் பெரியார்களையும் கண்டுவணங்குதல் பொய் பேசாமை சிற்றினஞ்சேராமை புகர்த்தொழில் புரியாமை யாவற்றினும் ஊக்கத்துடன் வேலைசெய்தல் அபஜெய மென்ற தைக் கனவிலும் நிலையாமை எல்லோரிடத்தும் அன்பா யிருத்தல் முதலாய நல்லொழுக்கங்களை யுடையவராக வளர்ந்து வந்தார். பதினாறு வயதுமுதலே அழிவில்லாத ஞானவழி இன்னதெனக் கண்டு அநிலொழுதி வரவேணுமென்ற அவா வானது பெருகிக்கொண்டேவந்தது. இந்த நோக்கத்துடன் தம் கண்ணுக்குக் காணப்படும் பலவகையான சாமியார்களையும் மஸ்த்தான்களையும் ஆலீம்களையும் சந்நியாசிகளையும் அணுகி அவர்களுடன் நெருங்கிப்பழகி அவர்களுக்கு வேண்டியனதந்து அவர்கரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட மந்திரங்களையும் திக்கிர்களையும் தெளகிது தியானபோக சாதனைகளையும் அதிசயிக்கத் தக்க ஊக்கத்துடனும் விடாமுயற்சியுடனும் பழகிவந்தார். ஆனால் ஞானிகள் நூல்களில் காணப்படும் அனுபவ விஷயங்கள் யாதொன்றுந் தம் உணர்வுக்கு வராததைக்கண்டு நொந்து உலகக் காரியக்குருமார் பன்னிருவரிடம் தாம்பெற்ற பொய்யுபதேச முரிதுகளை ஒவ்வொன்றாகக் கைவிட்டார். கடைசியாகத் தாம் கற்றுக்கொண்ட வாசியோகமென்ற சுவாசபந்தன அடயோகத்தை ஊன்றிப்பற்றி அதுவே தெளகிதை அளிக்கவல்ல ராஜயோகமென்று கருதி மனமொழி மெய்களாற் சாதித்துவந்தார். அதன் மூலம் பூமிபைவிட்டுத் தாமாகவே உயரக்கிளம்புதல் முதலாய சித்துக்களையும் பெற்றார். இதனிடையே நற்குலத்துதித்ததோர் மரதை மணந்து ஒரு பெண் மகவைப் பெற்றார். வியாபாரஞ்செய்து பொருள்சேர்த்துப் புதியதோர் வீடுகட்டி இல்லறம்வழுவாது வாழ்ந்துவந்தார். தாம் கைக்கொண்ட யோகத்தின் பயனாக சரீரம் நலிவடைந்து இனி இறந்துவிடுவோமென்ற எண்ணங் கலந்தகாலத்தும் தம்முடைய ராஜயோகத்தைக் கைவிடுவதில்லை பென்ற தீவிர உறுதியோடு அதனைச் சாதித்துவந்தார். அப்பால் வீட்டகுறை தொட்டுக்கொள்ளக் கூடிய நற்காலமுற்றதினாலும் நம் தமிழ்நாடு செய்த பாக்கியத்தினாலும் அடியார்களாகிய நாங்கள் நோற்ற நோன்பினாலும் 'திங்கனார்' என்னுந் திவ்யதிருப்பதியி லுறையுங்காலத்தில் ஓர்

மேய்ஞ்ஞான ஓளவியார் அவருடைய கண்ணிற்கெதிர்ப்பட்டார். எதிர்ப்படவே அவரைக்கண்டு வணங்கி வீட்டிற் கழைத்துச் சென்று உபசரித்து அப்பெரியாருடன் அளவளாவுங்காலையில் தாம் சாதித்துவந்த சுவாசபந்தனயோகம் நரகிற்ருச் சுருக்கமான வழியென்று அப்பெரியார் சொல்லக்கேட்டு திடுக்குற்றார். தம் உடல் நலிவையும் பொருட்படுத்தாது உயிருக்கு உறுதிபயப் பது இதுதானென்று திவிரமாகப் பற்றியிருந்த அவரது மனமானது தலையில் இடி விழுந்தவரைப் போன்றும் பூகம்பத்தினால் பூமிக்குள் ஆழ்ந்தவரைப் போன்றும் நாசகாரியினால் உடைபட்ட கப்பற் பிரயாணியைப் போன்றும் விஷப்புகையினற் சூழப்பட்ட போர்முனை வீரனைப் போன்றுஞ் சில நொடிநேரம் ஸ்தம்பித் திருந்து அப்பால் நினைத்தற்கரிய வண்ணந் தத்தளித்துப் புண்ணுற்றது. இவ்வித மனோ நிலைமையினின்றும் தப்பியுய்யும்வழி ஒன்றேதானென்று அஞ்ஞான்றே யுணர்ந்து அப்பெரியாரது பாதாரவிரந்தங்களைப் பற்றிக்கொண்டார். அவரது கருணைக்குப் பாத்திரமானார். ஆகவே தம்மைத் தடுத்தாட்கொண்ட பரம காமீலாகிய 'முகம்மது சாலீகு' என்னுந் 'தணிகை வள்ளல்' அவர்களின் கடாஷுத்தினால் உண்மை சிவராஜயோகத்தைக் கைப்பற்றி அதிலுள்ளிப்பழகி யோகாருடராகி அதன் முடிவாகிய அமுத தாரணயோகத்தில் தேர்ச்சியுற்று ஞானமென்னும் கைவல்ய பதம்பெற்றுப் பூரண வெளிபொளி நிலையைச் சார்ந்து நித்திய ஜீவன் முக்தரானார். தமது பரமகுரு காமீலையடுத்துப் பழகுவதற்காகத் தம் இல்லத்தை முற்றத்துறந்து நிழல்போல் தம் ஞானபிதாவைப் பின்தொடர்ந்தார். அவரடியிற் பழகிவருங் காலத்தில் அவருடைய பெற்றோர்களும் மனைவியும் மண்ணுலக வாழ்வை நீத்தார்கள். அப்பால் தமதுசற்சுரு நாயகத்தின் கடாஷுத்தினாலும் உலக அன்னையாகிய வாலையின் கருணையினாலும் பூரண நிலையையுடைய வொட்டாது மக்களைத் தடுத்து நிற்கும் ஐவகைப்பகையையும் வெல்லவல்ல 'திரிசூல வடிவேலி'யும், உலகில் தலையெடுக்கும் நிரெறிகளைத் தகர்த்துச் சாம்பலாக்கி மக்களை நன்னெறிக்கண் புகுத்தவல்ல அரிய ஆக்ஞா 'சக்கரத்தை'யும் தமது இடது கரத்திலும், பெத்தநிலையில் ஆணவத்தோடு அத்துவிதமாயும் கண்டமாயும் நின்று இடையில்

சிறுகதாழி.லும் சிற்றறிவுமுடையதாய் மறைந்து நிற்கும் உயிரைப் பாகாதத்தொனிகொண்டு எழுப்பி நுண்ணறிவடையச்செய்து முக்திகிலையில் பிரமத்தோடு அத்துவிதமாயும் அகண்டமாயும் நித்யமாயும் நிற்கச் செய்யவல்ல 'துடி'பையும் 'வலம்புரிச் சங்க'த்தையும் தமது வலதுகரத்திலும் ஞானமுத்திரைகளாகப் பெற்றார். பிறகு தமது ஞானபிதாவினுடைய ஆக்கை பிரகாரம் அவரைவிட்டுத் தனியே பிரிந்து இன்றைக்குச் சுமார் பதினாறு வருஷங்கட்குமுன்னர் பாண்டிநாட்டிலுள்ள 'திருப்புத்தூர்' என்னுந் திவ்விய திருப்பதியில் வந்தமர்த்தார். திருப்புத் தூருக்கு வந்து சிலகாலம் சென்ற பின்னர் தமது சற்குருவின் கட்டளையின் பிரகாரம் 'தேவி ஷம்ஸு மாதா' என்னுந் திவ்விய குலமணியை விவாகஞ் செய்துகொண்டு அவரைத் தமது பிரதமவீடராக ஞானத்தொண்டிற்கு ஆளாக்கினார். இத்தேவி யாரும் அமுததாராண யோகமென்றதின் முடிவையடைந்து பெண் சீடர்களனைவருக்கும் ஒப்பற்ற ஞானத்தாயராக விளங்கி வருகிறார்.

எங்கள் நாயகமும் தம்முடைய பூரண அருட்பிரகாசத்தால் உலகெங்கும் 'மெய்வழி'யாகிய ஞானமார்க்கத்தைப் பரவச் செய்யவேணுமென்ற நோக்கத்துடன் பல்வேறு சீடர்களுக்குப் படிப்படியாக சரியை கிரியை பேரக ஞானப் போதனைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவர் தமது மனைவியாருடனும் மகன் மருமகன் முதலிய பந்துக்களுடனும் இல்லறத்தில் வாழும் நூற்றுக்கணக்கான சீடர்களுடனுந் தாமரையில் நீர்போல் கலந்துங்கலவாமலும் அவர்களுக்கு மத்தியில் ஒரு ஞானசூரிய லாக விளங்கிவருகிறார். அவருடைய ஞான பரம்பரையைத் தமிழ் நாட்டில் கையாட பரம்பரையைச் சார்ந்த மச்சமுனி கோத்திர மென்பார்கள். உருது முதலிய மற்ற பாஷைகளில் அதனையே லக்ஷித்து இருபத்து நாலாயிரம் நபிமாரென்ற வெவ்வேறு பெயரைக்கொண்டு சொல்லுவாருமுண்டு. இவரது ஞான பிதாவாகிய 'தணிகைவள்ளல்' என்னும் ஞான வள்ளலுக்கு 'முகம்மது சாலிசு' என்னும் இப்பெயருண்டாயிருந்தது. இப்பெயரார் தம்முடைய பருவுடலோடு கூடிப் பல

நூற்றாண்டுகள் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து மூன்று முறை ஞானயோக சமாதியிலமர்ந்து கடைசியாக சுமார் 12 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அரபிநாட்டிலுள்ள மதினாவென்னும் நகரில் சம்பூர்ண சமாதியிலமர்ந்தார். 5,000 மைலுக்கப்பால் நடந்த இவ்விசேஷத்தை எங்கள் குருநாயகமவர்களும் தம்மிற்றாமே யுணர்ந்து தமது ஞானத்தந்தையாரின் பூதவுடல் பிரிவிற்செலுத்தி ஆரத்துயரடைந்து தமது காமலைப்போற்றிப் புசுழ்ந்து தம்மனை நோவையாற்றிக் கொண்டார். பின்னர், சிலகாலஞ் சென்று தம்மனைவிபாரோடும் மக்கநாட்டிற்கு சென்று அங்குள்ள திவ்ய பதிகளைக் கண்ணுற்று ஹஜ்ஜு முடித்து மதினாஞ் சென்று தமது குருபீடத்தைத் தரிசித்துச் சாந்தியுற்றுப் பிறகு நபிபெருமானவர்களின் றவுலா ஷரீபையுந் தரிசித்து அங்கேயே 'குருமணிமாலை' என்ற தோத்திரப் பாமாலைபொன்று தொடுத்து, அதை மதினத் தரசருக்குச் சூட்டிப் பெருமிதம்கொண்டு திரும்பி உறைவிடமாகிய திருப்புத்தூருக்கு எழுந்தருளினார்.

பலநூற்றுக்கணக்கான நபிமார்கள் சமயாச்சாரியார்களின் காலத்தும், கண்ணபிரான் புத்தர் இயேசுநாதர் முகம்மதுநபி மாணிக்கவாசகர் ஞானசம்பந்தர் பட்டினத்தார் குணங்குடியார் கல்லாசுமன்சூர் மௌலானாருமி தற்கலைபார் முதலிய தீர்க்கதரிசிகளின் காலத்தும் அப்பெரியார்களைச் சூழ்ந்திருந்த விவேக சூன்யரான மக்களனைவரும் சிற்றின்பமும் பெருந்துன்பமும் கூடிய கட்டுக்கடங்காத ஐம்புல வேடராலமைந்த இச்சம்சார துக்கக்கடலிற் படிந்து தத்தளித்துக் கொண்டிருக்குந் தம்மை இன்பக்கரையிற் சேர்க்கவல்ல ஒப்பற்ற ஞானத்தெப்பமாக அம் மகான்களைச் சிறிதும் அறிந்தார்களில்லை. அவர்களையும் தம்மை பொத்த சாமானிய மக்களாகவே கண்டார்கள். அவ்வாறே இக்காலத்தும் மாணுடவுருவந் தாங்கியுள்ள எமது காமீலாகிய குரீஸ்வரருடைய மகிமைபை ஒரு சிலரே உண்மையிலறிந்து வழிபடுகிறார்கள். இதற்குச் சான்றாக எமது சற்குருவின் உடன் பிறந்தாரில் ஒருவரும், இளமையில் அவருடன் நட்பாரிற் பலரும், அவரைச் சூழ்ந்துள்ள சுற்றத்திற் பெரும்பாலோரும் அவருடன் ஒரே ஊரிற் கூடியுறையும் மக்களிற் பல்லோரும் அவருடைய

மலர்ச் சோஷியைத் தீண்டப் பாக்கியம் பெற்ற சீடர்களில் ஒரு சிலரும் தம்மைப்போன்ற அவரது புறத்தோற்றத்தையே கண்டனர் ; நுண்ணறிவெழாது தங்களுடைய தூலவறிவினால் இம் மகாணை உள்ளவாறு அறியமுடியாமல் மக்களாக்கையைப்பெற்ற பெரும்பாணை அடையாமற்போனார்கள்.

“ பாலன்மா நிதியைப்பெற்று மற்றொன்றைப் பற்றலேபோல்
எலலிம் மனிதரெல்லா மீசனுக் கீசனான
மேலைநல் வினையினாலே ஞானியை மேவப்பெற்றுஞ்
சாலமோ கத்தானித்துச் சஞ்சரிப் பார்களாந்தோ ! ”

நீண்டகால நல்லொழுக்கத்தினாலும் நல்லிணக்கத்தினாலும், மறை நூலாராய்ச்சியினாலும், சுயநலமற்ற ஜீவகாருண்யத்தினாலும் கடவுள் பக்தியினாலும் ஏற்படும் பரிசுத்த மனமுடையார்க் கல்லது மற்றையோர்க்கு ஜீவன் முக்தனாயுள்ள ஒரு பரிபூரண ஞானியை எளிதில் அறியமுடியாதென்பது உண்மையே. ஆனால் நன்முயற்சியினால் ஒருவன் அவரை அறிந்தானாகில் இவ்வுலகச் சிற்றின்ப வாழ்காறிலேயே பேரானந்தப் பெருவாழ்வென்னும் முத்திநிலையையடைதல் திண்ணம்.

“ எனையறியத் தகுவாரப்
பாவலினை யறவிட்டுப் பரகதியை யடைகிற்பார் ”

என்ற ஸ்ரீகண்ணபிரானுடைய திருவாக்கையுணர்ந்து பாருங்கள். இக்காலத்தில் எமக்குக் கண்ணனாய்த் தோன்றி மெய்யறிவைத் தூண்டி ஒரு சிறிய மாமிசப் பிண்டமாயிருந்த எமது இரு தயத்தைக் கடல்போல்விநிந்து கோடிசூர்யப் பிரகாசமாக ஆக்கி வைத்து அதனுள் தூலமெடுக்கு முன்னிருந்த ரூபத்தை இதோ பாரேனக்காட்டி எம்மை யாட்கொண்ட கர்த்தர், தமது அமுத மறைமொழிகொண்டு உலகோர்க்குக் கொடுக்கும் வரத்தைக் காதினும் கேட்டேனும் நன்மை யடையுங்கள்.

“ என்னை யறிவாயாகி லிப்பவே தருவேன்காண்பாய்
உன்னை யறியுந்தன்மை ”

என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

சிறிதும் ஆத்மார்த்த கல்வி வாசனையுமறிபாது எதிலும்
 ரம்பிக்கையற்ற முழுப்புரட்டர்கள் எமது குருநாயகத்தைப்
 பற்றித் தவறாது அபிப்பிராயம் கொள்ளக்கூடும். குருட்டுத்
 தனமான மதவெறி கொண்டவர்க்கு இவர் ஜெயித்தற்கரிய
 ஒரு சத்துருவாகக் காணப்படலாம். மூடரம்பிக்கையும் ஜாதிப்
 பிரிவுணர்ச்சியுங் கொண்டோர்க்கு இவர் ஒரு கொடுங்கோல்
 மன்னராகக் காணப்படலாம். சாமான்ய பொதுமக்களின் சிற்றறி
 விற்கெட்டிய மட்டில் இம்மகான் பெருங் கல்விகற்ற ஒரு சாதா
 ரண இல்லறவாசியாகவேனும் அல்லது சிற்சில சமயங்களில்
 ஒரு சாமானிய சாமியாராகவேனும் துறவிபாகவேனும் காணப்
 படலாம். ஆனால், உலகில் சாதல் பிறத்தல் என்னுந் தடஞ்சுழியில்
 தடுமாறும் மக்களுக்கு இகபரவின்ப வாழ்க்கைத் துறைகளைத்
 தமது ஞானச் சுடர்கொண்டு கொளுத்திப் பிரகாசிப்பித்து
 இறைவன் வாழும் நுண்ணிய பரலோகத்தை இம்மண்ணுலகி
 லேயே மக்களுணர்ந்து இன்புறச் செய்தவர்களான பலவேறு
 காலங்களிற் பல்வேறு தேசங்களிற்றோன்றிய மகான்களென்ன
 தீர்க்கதரிசிகளென்ன கடவுளின் தூதர்களென்ன தேவகுமாரர்
 களென்ன சமயாச்சாரியர்களென்ன அவதார புருஷர்களென்ன
 நபிமார்களென்ன குத்துபுகளென்ன ஒலிமார்களென்ன ஓளலி
 யாக்களென்ன அன்பிபாக்களென்ன மதஸ்தாபகர்களென்ன இன்
 னோரென்ன மகாக்ஞாதாக்களின் இருதய கமலங்களிற் பிரகா
 சித்தது எந்த நித்ய கோடிசூர்யப்பிரகாச வொளியோ, அதே
 சிதாகாச ஞானச் சுடரொளிதான் இம்மகாநிடத்தும் உள்ளும்
 புறத்தும் பூரணமாய் ஜொலித்துக்கொண் டிருக்கிறதென்பதை
 அவரைச் சூழ்ந்து பற்றித்தொடர்ந்து நிற்கும் கல்வியுங் கேள்வி
 யுஞ்சீருஞ் சிறப்பும் பொருந்திய அவருடைய நூற்றுக்கணக்
 கான குருகுலமக்கள் கண்ணாரக் கண்டு பரவசமடைகின்றார்கள்.
 இப்பூர்விகத் தமிழ்த் தாயகத்திற்றோன்றி உலகில் பல பாகங்
 களிலும் பரவிப் படர்ந்தோங்கிய ஒப்புயர்வற்றதும், பழமை
 யினும் பழமையானதும், காலச்சக்கரச் சுழலினால் இப்போது
 மாசுற்று மங்கியிருப்பதுமான தத்துவஞான மெய்வழிபைப்
 புதுப்பித்துத் துலக்கிக் காட்டவென்றே,

“மண்போற் போறுமை யுடையோரு மதிபோற் சாந்த முடையோரும்
புண்போ லுடையப் புனத்தோரும் புனப்போ லொழக்கம் பூண்டோரும்
கண்போ லிரக்க முற்றோரும் கணற்போற் புசிக்குங் கதியோரும்
விண்போ லறிவை யறிந்தோரும் ”

பிறப்பையொழித்த வித்தகருமானிய இம்மகரிஷியானவர் இவ்
வுலகிற்குப் போந்துள்ளார்.

உலகில் அவ்வப்போது தோன்றி பூரணவாழ்க்கைக்குரிய
மெய்வழியை மக்களுக்குப் போதித்த தீர்க்கதரிசிகளின் சரித்
திரங்களில் நாம் இப்போது பார்ப்பதுபோல் இம்மகானுடைய
பூவுலகவாழ்க்கையும் எதிர்ப்புக்கிடையே பொலிந்து வருகிறது.
உலகமக்கள் தங்களுடைய சிற்றறிவினால் மகான்களின் உண்மை
நிலையை உணரமாட்டாதவர்களாய் அவர்களுடைய மறைமொழி-
களும் இதோபதேசங்களும் ஒழுக்கச்சட்டங்களுந் தம் ஐம்புல
அவா வாழ்க்கைக்கு மாறாக இருப்பதென்ற காரணத்தினால் அப்
பெரியார்களை விரோதித்தும் அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும்
இடுக்கண் விளைவித்து வெளியேற்றிவிடவேணுமென்று பெருங்
கோள்கள் விளைவித்தும் அரச ஆக்கை பெற்றவர்களின் உதவி
பைக்கொண்டு மனதினாலும் கிணைக்கமுடியாத துன்பங்களை
அவர்களுக் குண்டாக்கியும் நிற்குக்குத்திற்கு இழைப்பதில்லை
என்ற கொள்கைபூண்ட மகான்களைச் சித்திரவதைசெய்து கொலை
புரிந்த சரித்திரங்களையும், நிற்கு தலைபெடுக்க வொட்டாமல்
தடுத்து நன்மையைப் பயிர்செய்யவேணுமென்ற கொள்கை
யுடைய முகம்மது நபி கண்ணபிரான் முதலிய ராஜ நிஷிகளிடம்
உலகோருடைய தூரகிருதச் செயல்கள் பவிக்காமல் தோல்வி
யுற்றுச் சரண்புகுந்த சரித்திரங்களையும் நாம் பழைய நூல்களின்
மூலம் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அப்பிரகாரமே, இப்
போதும் இம்மகானுடைய உண்மை நிலையையுணர மாட்டாதவர்
களாய் வெளிமுகங்கொண்ட பார்வையினால் தம்மைப்போன்ற
சாமானிய மனிதர்தான் இவருமென்று கிணைத்து இவருடைய
சங்கீதியை நாடிவந்து நேரில் இவருடைய மகத்தான ஞான
பூரணத்தையும் வேத ஒழுக்கங்களையுங் கண்டுணராமல்பொறுமை

கொண்டு பொய்யர்களின் கூற்றுக்களைக் காதினும் கேட்டுக் கொண்டு பலவிதமாக இம்மகாணைக் குறித்துப் பொய்க்கட்டுரைகளை எழுதுவதும் பிரசாரம் செய்வதுமாகச் சிலர் இருந்துவந்தார்கள். இம்மகாணிடஞ் சீடர்களாயுள்ள பல்வேறு மதத்தினர்க்கையும் வெளித்தோற்றத்தில் ஒரு மதத்தினர்கொண்ட கோலத்தைச் சூட்டிக்கொள்ள இவர் வற்புறுத்தவில்லைபென்ற காரணத்தினாலும், மெய்ச்சரிபைத் துறையிற் பழகித்தேர்ந்து அதனைக் கைவிடாது அதற்கு மேம்பட்ட கிரியை யோகம் என்ற துறைகளிற் பழகிவருஞ் சீடர்களைக்கண்டு அவர்களுடைய யுண்மை நெறியை யுணரமாட்டாத மக்கள் அவர்கள் புறச்சரிபைத் துறையைக் கைவிட்டவர்கள் என்று பொய்யெண்ணங் கொள்ளுங்காரணத்தினாலும், வேதங்களை அவ்வப்பாஷைகளின் மூலம் படிக்கத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவ்வேதங்களிலுள்ள உயிரான உட்துறைப் பொருள்களைத் தமிழ்பாஷை மூலம் எல்லா வகுப்பினர்களுக்கும் வித்தியாசமின்றி இம்மகான் போதித்துவருகிறார் என்ற காரணத்தினாலும், உண்மையறியாத உலகோர் பெருமையாகக்கொள்ளும் வெளி உடைநடை இம்முனிவரிடங்காணப்படவில்லை என்ற காரணத்தினாலும், தங்குலமதமே பெரிதென்று சாதிக்காமல் இஸ்லாத்தின் உண்மையான முடிவுக்கும் கிருஸ்தவரக்ஷணிய முடிவுக்கும் இந்து வேதாந்த சித்தார்த்தத்திற்குஞ் சற்றும் பேதமில்லைபென்று தம்மனுபவத்திற்கண்டு அதனைத் தம்சீடர்களுக்கு ஊன்றிப் போதித்து எம்மதத்தினரும் தத்தம் மதத்தின் தத்வார்த்தங்களைக் கண்டுணர்ந்து அவைகளைப்பற்றி வாழ்வாராகில் எல்லவரும் ஒரு குலமக்களைப்போன்று ஒன்றுபட்டு வாழலாமென்ற சமரச சகோதரத்தன்மைவாய்ந்த அபேதவாதத்தை இம்மகான் பரவச் செய்துவருங் காரணத்தினாலும் ஒவ்வோர் மதத்திலுமுள்ள சமயவெறிபிடித்தவர்களாகிய கெர்வ அறிவினிகள் பொய்ப் பிரசாரஞ் செய்தார்கள். இதனை ஆதாரமாகக்கொண்டு பின் வருங்கதையை முன்னரே ஆய்ந்துபார்க்காத இரண்டொரு பத்திராதிபர்களும் இம்மகாணைப்பற்றிப் பொய்க்கட்டுரைகளை எழுதி மதவெறிபிடித்தவர்களை துற்செயல்களுக்குத் தூண்டி விட்டார்கள். மேலும், பஞ்சபாதகச் செயல்களுக்கஞ்சாத

வன்னெஞ்சார்களிற் சிற்சிலர் இம்மகான் வசிக்குமிடங்களை யனுபவித்து கல்லெறிதல் திமூட்டுதல் வீண்சண்டைக்கும் வாதுக்கும் வலிந்தழைத்தல் தங்கள் இனத்தாரின் கூட்டத் திற்கு வாரீரொல்லி அழிவழக்குப்பேசுதல் முதலாய பல்வேறு இடுக்கண்களை இழைத்தார்கள். ஆனால் இக்காலமோ கண்ண பிரான், புத்தர், இயேசுநாதர், முகம்மதுநபி, கல்லாகமன்ஞர் மாணிக்கவாசகர், அப்பர், பட்டினத்தார் முதலிய பெரியோர்கள் வாழ்ந்த காலங்களைப்போலன்று. அக்காலத்தில் அரசர்களும் வைதிக ஆத்மவிஷயங்களில் மெய்யுணராத உலகமக்களோடு ஒழ்ந்தித்து அவர்களுடைய நடத்தைகளையும் கொள்கைகளையுஞ் சார்ந்தே வந்திருக்கின்றார்கள். ஆதலால் ஞானமின்றிய பொது மக்கள் அரசனைத் தங்கள் வசப்படுத்தி நாட்டிற் பதிந்துள்ள அதர்மத்தையொழிக்கக் கங்கணங்கட்டிக்கொண்ட திர்க்கதரிசிகளைப்பற்றி அரசனிடங் கோட்சொல்லி மூட்டிவிட்டு அரசனைக் கொண்டும் அவனது ஆக்கொழியைப் பூண்டோர்களைக்கொண்டும் அப்பெரியார்களுக்குப் பெரிதும் நிற்குவினைவித்து வந்தார்கள். இக்காலத்திலோ நமது இந்தியதேசஞ் செய்த பாக்கியத் தினால் பிறர்க்குத் நிற்குவினைவிக்காத வரையில் எவருடைய வைதிக ஆத்ம தத்துவ வாழ்க்கையிலுந் தாம் தலையிடுவதில்லை யென்ற உறுதிகொண்ட பேராசர்களின் ஆக்கொழியின்பிரகாரம் நடைபெறும் பிரிட்டிஷ் இராஜரீகத்தினுந் காக்கப்படும் இந்திய தேசமக்கள் அவரவர்களுக்கு நன்மைபெனத் தோற்றும் தத்துவ மார்க்கத்தைப் பின்பற்றிப்பொழுதுவதில் பூரண சுயேச்சை பெற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள். இம்மகத்தான பாதுகாப்பினு லேயே இம்மகரிஷிபானவர் மேலேகுறிக்கப்பட்ட பொய் கோள் கபடம் வஞ்சனை சூது துரோகம் முதலிய தீச்செயல்களுக் கிடையில் யாதும் நலிவடையாமல் பொலிந்துவருகிறார். மெய்ஞ் ஞானிகளுக்கு இவ்வித ஒப்பற்ற பாதுகாப்பை யளித்துவரும் இச்சாம்ராஜ்யமானது என்மென்றைக்கும் கீழேழிவாழ்வதாக.

இம்மகான் ஓர் ஞானசித்தராகையால் உலகிற்கே பொது சமயமாகிய ஏகநாயகக் கொள்கையுண்ட மெய்வழியை அவர் மக்கட்குப்போதித்து வருகிறார். கிருஸ்தவ இஸ்லாம் இந்து

மார்க்கங்களில் நிறைந்துள்ள உலகப் பொது சமயக்கொள்கைகளைத் தம் சீடர்களுக்கு எடுத்து காட்டுகிறார். பூரண வாழ்க்கைக்குரிய ஒழுக்கங்களையும் பழக்கங்களையும் பழகுவதற்குத் தமது குருகுலமக்களுக்கு ஒரு சிறந்த சாதனமளிக்கவேண்டி மெய்வழிச் சபை யென்றதோர் ஞானச்சபையை இம்முனிவர் ஸ்தாபித்து அதனை அரசாங்கச் சட்டப்பிரகாரம் பதிவுசெய்து அதற்குரிய சட்டதிட்டங்களையும் வகுத்துத் தமது அருட்செயல் இவ்வகைத்தென்று பொதுமக்களும் உணரும்படி செய்துள்ளார். இப்பெருஞ்செயல் சீடர்களுக்கு இறைவழியில் நின்று சாதிப்பதற்குச் சாதனமளிப்பதன்றி அழுக்காறுடைய வஞ்சகர்களின் பொய்ப் பிரசாரங்களையும் தீச்செயல்களையும் தகர்த்து அன்னரின் அறிவையும் மனதையும் வாக்கையுஞ் செயலையுஞ் சற்று நிரந்தச் செய்துள்ளது. 'மெய்வழிச்சபை'யின் நோக்கங்களையுஞ் சட்டதிட்டங்களையும் அதன் நிர்வாகிகள் மூலமாயுந் துண்டுப் பிரசுரங்கள் மூலமாயும் விரும்புவோர் தெரிந்து கொள்ளலாம். இச்சபையிற் சேர்ந்து பன்னாட் பழகி இம்மகானிடம் ஞான உபதேசங்களைப்பெற்றுமேன்மையுற்றவரும் சீடர்கள் பலருண்டு. இம்மகானுடைய கொள்கைகளை உலகமக்கள் யாவரும் பின்பற்றிப் பொழுதிப் பலனடையலாம். இவ்வுலகில் இகம் பரம் என்ற இரு கூறான மனித வாழ்க்கையில் ஐயறிவோடுகூடிவாழும் இகமும் மெய்யறிவாகிய ஆறாவதறிவோடு கூடிவாழும் பரமும் ஒன்றுக் கொன்று பிணக்குடையதல்லவென்றும் இகம் பரத்திற்குச் சாதகமாகவே யமைந்துள்ளதென்றும் இகத்தைக் கைவிட்ட பிறகே பரத்தை யடையமுடியுமென்னுங் கொள்கையின் உண்மையை யுணராத அகத்துறவு புறத்துறவு என்னும் பாகுபாட்டினையும் அறியாத புறத்துறவினால்தான் பரத்தையடைய முடியுமென்னுங் கொள்கை தவறுடையதென்றும் இம்மகான் காண்பிக்கிறார். இவருடைய குருகுலமக்களிற் பெரும்பாலோர் இல்லற தர்மத்தி னிலிருக்கின்றார்கள். பல ஸ்திரீகளும் பரவாழ்க்கைக்குரிய தீட்சைகளைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். வாழும் வீட்டைவிட்டு ஓடி காட்டிற்கும் மடத்திற்கும்போய் ஞானத்தை நாடி வாணனை வீணிற் கழிக்குங் கதி இம்மகானைப் பின்பற்றினவர்களுக்கில்லை. சர்வமதத்தவரும் சமயத்தவரும் வருணத்தவரும் ஆசிரமத்

தவறும் குலத்தவரும் தேரத்தவரும் அவரவருடைய புறவொழுக் கங்கனையும் நடையுடை பாவனைகளையும் உலகப் பொறுப்புகளையுந் கைவிடாமல் ஒப்புயர்வற்ற 'மெய்வழி' என்னும் ஏகநாயகக் கொள்கையைக் கைப்பற்றி பூரணநிலைக் குரிய மானசீக பழக்க வழக்கங்களை யுணர்ந்து பரவாழ்வில் மேம்பாடடையலாமென்று இம்மகான் மெய்ப்பித்துக் காண்பிக்கிறார். இக்காரணத்தினால் இம்மகானுடைய வற்புறுத்தலாவது துண்டுதலாவது சற்றேனு மின்றி இந்துக்களுங் கிருஸ்தவர்களும் இஸ்லாமியர்களும் இவ றிடம் சீடர்களாயிருந்து ஒருவருக்கொருவர் ஒருகுல மக்களைப் போல் உறவாடி ஒற்றித்து வாழ்ந்துவருகிறார்கள். இதன்றோ உண்மை அபேத வாழ்க்கை! எண்ணிறந்த பேதங்களோடுகூடிய இகவாழ்க்கையில் அபேதத்தை நாட்ட முயல்வது விரைந்த நாய் வாலிக் குணக்கெடுக்க முயன்றதோர் செயலெயொக்கும். பேபைப் பெண்டுக்கழைத்த கணக்காகும். எஞ்ஞான்றும் எவ்வகையா னும் தவிர்க்கமுடியாத பேதங்கொண்டதே இவ்வுலக இயற்கை. இப்பேதங்களுக்கிடையில் அநிருக்குமமாய் அந்தர்முகத்தே இயற்கையை யூருவிசிற்கும் அபேதத்தைக் காணவல்லவனே உண்மையில் மனிதனைப்படுவான். அபேதவாதமென்னும் பொய்ப்பிடிவாதம் பேசும் மக்களின் உலகவாழ்வில் எவ்வளவில் எத்துறையில் நாம் அபேதத்தைக் காண்கிறோம்? அம்மக்களில் யாரேனும் இருவர் தம்முடைய மனோ வலியிலும் வாக்கு வன்மையிலும் உடல்வளத்திலும் ஒத்தவராய் அபேதமுள்ளவ ராகக் காணப்படுகிறார்களோ? அவர்களுடைய குணம் நேசம் இயல்புகளில் அபேதமுண்டோ? உண்டி முதலியன அருந்து வதிலும் அவரவர் மனைவிமாருடன் பொருந்துவதிலும் அபேதங் காணப்படுவதோ? அவரியற்றுத் தொழிலிலும் அபேதமிருக்கக் கூடுமோ? அவரவர் அனுபவத்திலும் பேதமில்லாமலிருக்கக் காண்கின்றோமா? ஒத்தயிடமும் ஒத்தவுடைமையும் ஒத்த ஏவலுமுள்ள இருவருடைய அனுபவமும் அபேதமாயிருக்க இயலுமோ? அவரவருடைய அநுபவமும் அவரவருடைய மனோநிலையைப் பொருத்ததன்றோ? வாயினும் கம்பிரமான விரமொழிகளைப்பேசும் அபேதவாதச் சிம்லங்கள் மக்களின் மனதைப் பண்படுத்தி ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவரும் முயற்சியில்

என்றேனுந் தலையிட்டதுண்டோ? அச்சிம்ஹங்களுக்காவது அவ்
வழி தெரியுமோ? சர்க்கஸென்னும் ஒரு கண்காட்சியில் மனோ
வலியுடைய புருஷனொருவன் ஆயுதபாணியாக நின்று பல்வேறு
சுபாவமுடைய மிருகங்களை ஒரேயிடத்திற் சந்துநேரம் உற
வாடுவதுபோல் ஒன்றாகக் கூடியிருக்கும்படி செய்கிறான். அது
போல் ஒரு திடபுருஷன் அல்லது வலியுடைய ஒரு சிலர் கூடி
தங்களுடைய மனக்கொள்கைகளை வெளியிட்டுப் பிரசாரஞ்செய்து
அவைகளைப் பின்பற்றி நடக்கும்படி தங்களுடைய வலிமையினால்
ஒரு கூட்டத்தாரைத் தூண்டி ஒரு சிறிதுகாலம் தம்வசப்படுத்தித்
தங்கவிஷ்டம்போல் வாழச்செய்கின்றார்கள். அவ்வாறு செய்
வதினால் செம்மையாக்கப்படாத அம்மக்களின் மனம் எவ்வளவு
காலம் அத்தலைவர்களின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி நிற்கும்?
மெய்யறிவாத அத்தலைவர்கள் ஒழிந்தவுடனே அவர்களுடைய
கொள்கைகளும் மறைந்தொழியும். அவர்களுடைய வலிமைக்
கஞ்சி ஒன்றுபோல் நடந்த மக்களுந் தமது நடையிற் றிரிவார்கள்.
ஆகையால், இக்காலத்தவர் பேசும் அபேதவாதமென்பது
வெறுஞ்சொல்லே யல்லாது சாதிக்கக்கூடிய தொன்றன்று.
ஆனால் நமது முன்னோர்களாகிய மெய்ஞ்ஞானப்பெரியார்களைப்
பின்பற்றினால் மெய்ஞ்ஞானவாழ்க்கையில் நிலைக்கக் காணும்
அபேதமும் இகத்தில் உலகெங்குங் குடிகொண்டு நிற்கும். இப்
போது உலகிற்காணப்படும் விரோதம் பொருமை கபடஞ்
சண்டை முதலியவை யனைத்தும் ஒழிந்து மக்களிடையிற் சம
ரசமும் சகோதரத்தன்மையும் அன்புங் குதிகொள்ளும். இவ்வித
இன்ப வாழ்க்கைக்குக் காரணமாயிருப்பது ஞானமுத்தர்களிட
மிருந்து மக்கள் அறிந்து கொள்ளும் மெய்வாழ்க்கையே. இதன்றி
கடவுளைப்பற்றிய பிரஸ்தாபமே தேசத்தை விட்டு ஒழியவேணு
மென்ற பாதக நோக்கத்துடன் ஆலயங்களை இடித்துத் தரைமட்ட
மாக்கியும் கடவுளைப்பற்றி பேசும் மக்களைச் சிறைச்சாலையில்
அடைத்து வதைத்தும் வரும் ஒரு நரகக் கூட்டத்தாரைப் பின்ப
ற்றி நம் தேசத்திலும் நாஸ்திக அபேதவாதத்தை நாட்ட
வேணுமென்று கூறித்திரியும் மக்களின் அறிவுதாஷிருந்த
வாறென்னே? இக்கொள்கை குன்றுமுட்டிய குருவிபோல அழி
வடைவதல்லாது நம்நாட்டில் தலையெடுக்க விடமில்லை.

நூற்சிறப்பு

“தாமின் புறவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்”

ஆதலால் இம்மகான் தம் சீடர்களை மெய்ஞ்ஞான வாழ்க்கையிற் கைகாக்கிவிட்டு அவர்களுக்கு தீபஸ்தம்பம்போல் வழிகாட்டியாக இருக்கும்வண்ணம் தம்முடைய ஞானனுபவங்களைத் திரட்டிப் பத்தொன்பது சாஸ்திரங்களாக இயற்றியுள்ளார். அவையனைத்தையுந் தொகுத்து ஒரே கோர்வையாக இப்போது மெய்வழி நூல் என்ற பெயருடன் அச்சிட்டுப் பிரசுரஞ் செய்யப்பெற்றுள்ளது. முதன்முதலாக சில வருஷங்களுக்கு முன்பு ‘மெய்வழிநூல்’ என்ற முதலால் நூற்பது செய்யுள்களுடன் வெளியாயிற்று. ஏழு வருஷங்கட்குமுன்பு ‘மெய்வழிநூல்’ ‘பூணப்புதைபல்’, முதலாய பன்னிரண்டு நூற்களை இயற்றி ஒரு கோர்வையாக்கி ‘மெய்வழிநூல் பூணப் புதைபல்’ என்ற பெயருடன் வெளிவந்தது. ‘குருமணிமாலை’ என்ற நூலும் ‘மெய் நிலப்போதம்’ என்ற நூலுந் தனித்தனிபே அச்சேறி ஆயிரக்கணக்கான புஸ்தகங்கள் செலவாயின. இவ்விதம் முற்பதிப்பு நூற்கள் செலவானபின்னர் இப்போது மூன்றாம் பதிப்பாக இந்நூல் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. முன்னுள்ள பதிப்பு காலிடங்கிய நூற்களோடு ‘ஞான அகவல்’, ‘குரு முருதி’ ‘முரிது சுருக்கம்’, ‘ஞானக் குறள்’, ‘மெய்மண ஞானம்’ ‘ஞானச்சங்கு’, ‘வாத கற்பம்’, ‘ஞான முறையிடு’, ‘அமுத கலைஞான போதம்’ என்ற புதிய நூற்களையும் இப்பதிப்பிற் சேர்த்திருக்கிறது. இம்மகான் தம்மனைவியாருடன் கைமீசா ரண்ட வனஞ்சென்று அதனுட்புறத்துள்ள கூர்மாச்சிரமத்தில் தமது ஞானபிதாவாகிய தணிகை வள்ளல் அவர்கள் பல்கால் நீர்விகற்ப சமாதியென்னும் அசம்பிரக்து நீஷ்டையில் அமர்ந்திருந்த ஞானக்குகையையுங் கண்டு அதில் தாமும் பதினாறு மாதங்கள் தங்கியிருந்து அங்கேயே ‘ஞான அகவல்’, ‘குரு முருதி’, ‘முரிதுசுருக்கம்’, ‘ஞானக்குறள்’, என்ற நூற்களை இயற்றியருளினார். பிறகு தமது ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிவந்து

தம்மைச் சூழ்ந்துநின்ற திரளான குருகுல மக்களுக்குப் புதிய நூற்களைப் போதித்து அறிய ஞானோபதேசங்களைச் செய்து அவர்கள் கடைத்தேறும் வண்ணம் வழிகாட்டிவருகிறார்.

இம்மகான் இயற்றியுள்ள நூல்களில் அவரது ஞானானுபவங்களையும் சரிபாபாதி ஞானத்துறைகளின் இயல்களையும் பயன்களையும் பரக்கக்காணலாம். ஞான அகவல் என்னும் நூலில், ஆரம்பத்தில் இம்மகான் உண்மை நிலைபாடாடிப் பட்ட பாடும் அதற்காகப் பன்னிரண்டு உலகக் காரிய குருமார்களிடம் தாம் கேட்ட பொய்முரீதுகளையும் இறுதியாகத் தம்முடைய ஞானபிதாவினருளால் அடைந்த ஞானப்பேற்றையும் ஞானோபதேச இலக்கணத்தையுந் தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறார். இது 142 பா வரிகளையும் ஒரு தனிவிருத்தத்தையுந் கொண்டது.

“ இருநில மாந்த ரேவர்துல மெனினும்
இருந்ததன் படியே இருந்தனு பவிக்க
இருந்தவப் பொருளை இதோபா ரேன்று
நிச்சயப் பொருளை நேர்பெறக் காட்டி ”

நிலைபேராத வச்சிரமனத்தின் மேல்வழியை அறிவித்தலே ஞானோபதேசத்தின் முதற்கூறென்று விளக்கியிருப்பதை உற்று நோக்குபவர்களுக்கு இந்நூலின் பெருமைவிளங்கும்.

மெய்மணஞானம் என்னும் நூலில் தாம் கடைசியாக ஒரு குரீஸ்வரை யடைந்ததும் அவரது ஞானபோதனையின் விளைவினல் தாம் கண்ட யோகக்காட்சிகளையும் பெற்ற ஞானானுபவங்களையும் வரைந்திருப்பதுடன் முப்பாழ், பிறவிமாறுதல் நாததேகம், விந்துநிலை, ஊழ்வினை, விட்டகுறை, தொட்ட குறை, உலக அன்னை முதலியவற்றின் இலக்கணங்களையும் உள்ளவாறு தெள்ளத்தெளிய விளக்கியிருக்கிறார். இது 14 செய்யுட்களைக்கொண்டது.

“ அறுக்குமட்டு மாய்கைதனை யறுத்தேவிட்டு
 அருமறையி னெறிவழியே யாசான்பின்னே
 உருக்கமுட னூசிமுனை வாசல்பாய்ந்து
 ஓமுடிந்த பட்டணத்து ரூகிச்சென்று
 வேறுக்காமல் மனம்வேறுத்து நின்றயானால்
 வேதாந்தத் திசைநாத வேளியுந்தோணும்
 விருப்பமுடன் மனமுணி யுறைந்தாயாகில்
 வெல்லாமற் போவதிலே மெய்ஞ்ஞானத்தை ”

என்ற திருவாக்கை னான்றிப்பார்த்தால் இந்நூலுள் பொதிந்
 துள்ள கருத்துகள் இன்னதென விளங்கும்.

முரீது சுருக்கம் என்னும் நூலில் பேராக ஞானோபதேச
 இலக்கணங்களைத் திட்டவட்டமாக வரைந்திருக்கிறார். உப
 தேசம்பெற்ற மெய்வழிச் சீடர்களுக்கு இந்நூலைப்போல்
 உபதேசக்கிரமங்களைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் நூல்
 வேறொன்றுமில்லை. ஞானோபதேசத்தை உருது பாஷையில்
 முரீது என்பார். இந்நூல் 24 செய்யுட்களைக் கொண்டது.

“ இலகுநீ டாழி வேதமா மறையி
 லிருந்தது வான்கடை முதலாய்த்
 தலைவிதி யெழுத்தைத் துடைத்தேழு துமதே
 தன்பயன் முரீதென்பர் விண்ணோர் ”

என்ற வேதமொழிகளைக்கொண்டு உபதேசமென்றால் என்ன
 பயனையளிப்பதென்று யாவரும் எளிதில் அறியக்கிடக்கின்றது.

குருமுறதி என்னும் உயரிய நூலில் ‘ முரீது சுருக்கத் ’
 திற் குறிப்பிட்டுக்காட்டிய ஞானத்துறைகளைப் பலமுகத்தானும்
 பற்பல உதாரணங்களைக்கொண்டும் விளக்கிக்காட்டி மும்மூலங்
 களைப் பகுத்துச்சொல்லி அண்டாண்டங்களிற் பார்த்து நிற்கும்
 ஞானவொளியை, ஒரு விருஷத்தின் இயல்பினைத்தையும் அதன்
 வித்தின்மூலம் அடக்கக்காண்டிப்பதுபோல சுவானுபவம் என்ற

வாயிலாக விளக்கிக்காட்டி ஞான அருளைக் கைக்கொண்டு ஜீவன்முக்தனாவதற்குரிய வழி இவ்வகைத்தென்றும் அதைத் தவிர்த்து வேறுவழியில்லைபென்றும் அறுதியிட்டுக் கூறியிருக்கின்றார். இது 85 செய்யுட்களைக்கொண்டது.

“சார்ந்துயெக் கலையும் வேதந் தனித்தனிப் பிரித்து யின்சொல் கூர்ந்துசம் மதிக்கப் பேசங் குணமுளா ரேனினுந் தன்னி லார்ந்தகுக் குமத்தைக் காண வாகிடா தறியீ துண்மை தேர்ந்தமெய்க் குருவைச் சார்ந்தோ ரின்னிலச் சீவன் முத்தர் ”

“இன்னில மாய்கை யாலு மிடஞ்சலின் வெட்கத்தாலும் நன்னிலைக் கேற வொட்டா நழுகிக்கீ ழிழுத்துத் தள்ளும் என்னை யறிவா யாகி லிப்பவே தருவேன் காண்பாய் உன்னை யறியுந் தன்மை யுரைத்தமும் மூலங் காப்பே ”

என்ற செய்யுட்களைக் கவனிப்பவர்களுக்கு இந்நூலின் நுண்ணிய கருத்துகள் விளங்கும்.

மெய்நிலைப் போதம் என்னும் நூல் மக்கட்குப் பெரும் பயனளிக்கவல்லது. உலகில் பல பொய்யர் ஞானவேடங்களைப் பூண்டு மக்களை வஞ்சித்து ஏமாறச்செய்து வயிறுவளர்ப்பதுந் தவிர தங்களை நம்பிய மக்களின் இகபரவாழ்க்கைகளைப் பாழாக்குகிறார்கள். அவ்வித பொய்யர்களைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு உதவக்கூடிய ஞான வினாக்கள் பல இந்நூலில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அவ்வினாக்களைக் கேட்டமாத்நிரத்தில் பெரிய வேடதாரிகள் ஓட்டம் பிடிப்பார்கள். உலகப்பொதுமக்கள் பொய்யரின் வசப்படாமல் உண்மைஞானியைத் தேடியடைந்து நலனுறுவதற்குச் சாதகமாயிருக்கிறது இந்நூல். இது காப்புடன் 15 செய்யுட்களைக்கொண்டது.

“தேளிந்திடு மச்ச மெல்லாந் தேசிகன் வைப்பே யொன்றில் அழிந்திடாச் சூக்கு மத்துள் ளடங்கிநீ பார்க்கப் பார்க்க விளங்கிநீ தேக நான்கும் வேதநா வழதஞ் சிந்துங் களங்கமில் ரவியோ கோடி கைவசங் கைலை வீடே ”

மக்கள் ஒரு ஞான பிதாவைத்தேடியடைந்து அவருளாற் பெறவேண்டிய பலன் இன்னதென இச்செய்யுளால் யாவரும் எளிதில் உணரலாம்.

ஞானச்சங்கு, ஞானமுறையீடு, ஞானக்குறள் இம் மூன்று நூற்களும் உலகிலுள்ள பொய்வேடதாரிகளால் மக்களுக்குண்டாகும் விபரீதங்களையும் அவைகளைப் பொழித்து மெய்க்குரு அடியினைச் சார்ந்தோர் அடையும் யோககாட்சிகளையும் அனுபவங்களையும் ஞானநிலையின் இயலையும் யாவரும் உணரும்படி எளிய நடையில் விளக்கிக்காட்டித் தம்மைப்போல் மக்களெல்லோரும் பேரானந்தத்தை அடையவேண்டுமென்ற தமது மேலான விருப்பத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்நூற்கள் முறையே 53, 39, 21 செய்யுட்களைக் கொண்டன.

“கசப்புமவுத்தில்வந்து கண்ணீழிலோ
கட்டாயங்காபரென் றாதிடுஞ்சங்கே ” (ஞானச்சங்கு)

“எத்தனை யோகோடி யின்பவேள் ளக்காட்சி
யான ணைந்தேமகிழ
இத்தனை செல்வமு மெல்லோருங் காண்பீரென்
றெந்தன் னாவோநில ”

“எல்லோரு மேயிந்த இல்மைய றிந்திட
எந்த னிடநாட்டம்
ஏகப ராபரப் பூரண மேதினம்
என்னி தபத்தோற்றம் ” (ஞானமுறையீடு)

“காட்டுங் குருவன்றிக் காணு துனதுடம்புள்
பூட்டுடைய மாட்டாதே போம் ”

“உமாப்பட்சி யின்னோக்கு மாவே யறியுமலா
லாமக்கோட் டானுணரு மோ ” (ஞானக்குறள்)

இச்செய்யுட்களைப் படித்துணர்ந்தவர்களுக்கு மேலே சொன்ன கருத்துகள் புலப்படும்.

வாதகற்பம் என்னும் அருமைபான நூலில் உண்மை ஞானிகள் விரும்பியடைந்த இரசவாதவித்தையின் பெருமையின்னதென்று துலக்கியிருக்கிறார். உலகமக்களிற்பலர் செம்பைப் பொன்னாக்கும் பொய்வாதவித்தையை நாடி கைப்பொருளையும் உடல் வளத்தையும் மனவுறுதியையும் இழந்து வீணாக உயிரையும் போக்கிக்கொள்கிறார்கள். இக்கேட்டினைத் தடுப்பதற்குரிய போதனையை யுணர்த்த எழுந்தது இந்நூல். பொய்யரின் வாதவித்தை உழைப்பில்லாமல் வாயிறுவளர்க்க வுதவும். மெய் ரசவாதமோ பரத்தை நாடியடைய வுதவும். இது 21 செய்யுட்களைக் கொண்டது.

“நாடேலா மோடிச் சுற்றி நாதமில் சரக்கை யாடி
மோடியாய்ச் சுட்டு நீத்து முறைகுரு வைப்போற் ருமல்
ஓடியே நரம்புங் கண்கேட் டொழிந்தன ரெனவி ரங்கிப்
பாடினேன் படித்தா லாமோ பார்த்துநீ யறிவா யுன்னே ”

என்னும் திருப்பா இக்கருத்தை வெளியிடுகின்றது.

மெய்வழி நூல் என்பதுதான் எல்லா நூல்களுக்கும் எவ்வாற்றானும் முதல் நூலாயுள்ளது. இதுதான் சற்குருபெருமானால் முதன்முதலாக இயற்றப்பெற்றது. இதில் ஞான அபவங்களைத் தொட்டுத்தொட்டு காண்பித்திருக்கின்றார். பேராக ஞானத்துறைகளிற் பழகுஞ் சற்சீடன் ஒருவனுக்கு அவன் அனுபவங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்கு மிகவுஞ் சாதனமளிப்பதும் அவனேறும் வழிக்கு ஒரு குன்றிலிட்ட தீபம்போன்றதும் இந்நூலே. முதலில் இது 40 பாக்களால் அமைக்கப்பெற்றது. பிறகு சாங்கிய யோகத்தின் முடிவான நிலைகளையும் ஞானயோக முத்திரைகளின் இலக்கணங்களையும் விளக்கக்கூடிய 13 பாக்களைச் சேர்த்து 53 செய்யுட்களாக ஆக்கப்பெற்றுள்ளது.

“பொய்யாது மெய்வழிநூ லென்னால் கண்டோன்
புத்தியுளான் கைலாசஞ் சேர்ந்தே தீர்வான் ”

என்ற மறைமொழியைக் கேட்டோர்கள் நந்ததியடையத் தாமதஞ்செய்வார்களோ ?

பூரணப் புதைபல் என்னும் விரிவான நூல் முத நூலாகிய 'மெய்வழிநூல்' உள்ள அநுபவங்களிற் சிற்சிலவற்றை விரித்தும் விளக்கியும் கூறும். குறைபாடுள்ள மக்கள் பூரண நிலையை அடைவதற்குத் தூண்டுகோலாய் இருந்து அந்நிலையில் அடையக்கூடாக்கும் அநுபவக் களஞ்சியமாயும் காணக்கூடக் கூடாத புதைபலையும் அமைந்திருக்கிறது இந்நூல். இதில் இராஜ சந்திராசி நிலை, உண்மைக்காடிய நிலை, குக்கும பரலோகத்தின் இலக்கணங்கள், அப்பரலோகத்தை நம்முடலிலேயே அறிந்து அநுபவிக்கவேண்டிய வழிதூறைகள், ஜீவ இலக்கணம் முதலிய சிறந்த வேதத்துருவ நுட்பங்களை இந்நூல் அடக்கியுள்ளது. இது 145 செய்யுட்களைக் கொண்டது.

“குருமல ரடிவணங்கி—இறைதூதர்
குலனரு ளாரணப் பலன்னைவர
இறுதிநாள் வருங்கசப்புக்—கோமேரண
மீவையணுவு மணுகா வாழ்வீரேன்றே
பதினாறு மற்றுளயில்மு—மோதிடினும்
பற்றிட வொண்ணாப்பார ரகசியத்தை
உரைக்கும்பூ ரணப்புதையல்—உள்ளமையை
உண்மையாக வேயாச்சு வதவுமின்னால்”

என்னும் பாசுரங்கள் இந்நூலினால் மக்களடையும் பலன்களைத் தெளிவாக விளக்குகின்றன. ஆனால் இதனை மக்கள் தாமதமாகவே நூல்மூலம் அடையமுடியாதென்பதை

“அந்தமுள்ள பிரணவத்தை யறியவேன்ற
லன்னாடு சேன்றுவரு மாசான்வேண்டும்
இந்தவித மல்லாமற் கோடிநூல்க
ளேப்படிந் யோதிடினும் விளங்கிடாதே”

என்ற பாசுரத்தினால் எச்சரிக்கைசெய்துள்ளார். இதனையுணர்ந்த வர்கள் இம்மகாணைப் பின்பற்றிவாழ்ந்து பெரும்பலனைக் கைக் கோள்வார்கள் என்பது துணிபு.

சோடச நிலை, பிள்ளைத் தமிழ், பத்தியத் திடம் ஆனந்தக் களிப்பு இந்நான்கு நூற்களும் ‘மெய்வழி நூல்’ ‘பூரணப்புதையல்’ இவைகளிற் குறிப்பாகச்சொன்ன சிற்சில போகஞான மர்மங்களையும் சாதனைகளையும் அனுபவங்களையும் விளக்கிக் காட்டுகின்றன. குருகுல மக்களின் அப்பிரபாச காலத்தில் இவைகள் முக்கியமாய்ப் பேருதவி அளிப்பவைகளாய் இருக்கின்றன. இந்நூற்களில் 16, 9, 37, 17 செய்யுட்கள் அமைந்துள்ளன.

“ஓசைவ லுத்தது நேசமி குத்தது ஓர்மைப முத்ததுவும்
வீசிய மேனிலை மேலியு லாவும் விதமின தினதேன்றும்
வாசிவ சத்தாற் கலைகள் விரிக்கும் வகையின தினதேன்றே
மாசிலா மாமணி கேட்கவு ரைத்தது தேசிக னிடமிதுபார்”
(சோடசநிலை)

“பச்சிள மேனிகண் சேச்சித மானால் பாதை வழிதோணும்
பகரரும் ஞானக் குருவரு ளேறப் பார்பார்ப் பானவனே
நிச்சய மாகவே யுச்சி வழிகண் டேசித் தமர்போட்டால்
நேச முடன்பா லமுதமி றங்கும் நீபரு கப்பருகென்று”
(பிள்ளைத்தமிழ்)

“போன்னாட்டுத் தங்கமேலாம் போக்கு வரத்துமுண்டு
அன்னாட் டரசரந்தா அண்ணல் முகம்மதரும்
தன்னை யறிந்தவர்க ளெண்ணி யிரங்கவேணும்
தன்னு லறியத்தம்பி வுன்னால் முடியாதப்பா
நெற்றிக்கண் படைத்தபின் நேரு மிருதயத்துள்
நீங்காம லேசமுட்டி வாங்க வமுதந்தங்கும்” (பத்தியத்திடம்)

“எம்மத மும்மத மேன்ற—போல்லா
விருட்டினைத் துறத்திவிட் டோட்டுஞ் சஞ்சீவி
எம்மதங் களுக்கு மேலான—எம்
மதமுஞ்சம் மதமேன விருக்குஞ் சஞ்சீவி”
(ஆனந்தக்களிப்பு)

என்ற உண்மை உபதேசங்களை இந்நூற்களிற் பரக்கக்காணலாம்.

தௌஹீது காமீல், தௌஹீது மக்காம் என்னும் இரண்டு நூற்களும் இஹாயின் ஒப்பற்ற தூதரென்று பல்லோராலும் போற்றப்படும் நபிகள் நாயகமாகிய முகம்மது நபி அவர்களால் தாப்பபட்ட 'குர்ஆன்' என்னும் நான்காம் சத்திய வேதத்திலுள்ள அந்தாங்க போகஞானத் துறைகளுக் குரியனவற்றைத் தமிழ்மொழியிலுள்ள வேத நூற்களோடு ஒப்பிட்டுக்காண்பித்து இரு வேதங்களின் முடிவும் ஒன்றுதானென்றும் இதனால் இர்துக்களும் முஸ்லீம்களுக்கு சமரசத்துடனிருந்து வாழக்கூடுமென்றும் இருவித மதங்களின் உள்ளிடான அபேதநிலை ஒன்றேயென்றும் இரண்டு வேதங்களும் எகநாயகக் கொள்கையென்னும் ஒரே மெய்வழியைத்தான் போதிக்க எழுந்தனவென்றும் விளக்குகின்றன. இர்தூர்களினால் தற்கால மக்களுக்கு உண்டாயிருக்கும் பலன் அளவுகடந்தது. இஸ்லாம் என்ற பரிசுத்த நிலைக்கும் பூணாமென்ற நிறைந்த ஆனந்த நிலைக்குஞ் சற்றும் வித்தியாசமில்லை பென்றுகாட்டி, வித்தியாதத்துவங்கள் என்று சொல்லப்பட்ட சிபத்துகள் அல்லது அமானிதங்கள் என்பவைகளை விளக்கிக்காட்டி மக்களின் முதற்கடமை இன்னதென்று இர்தூர்கள் போதிக்கின்றன. இவைகளில் முறையே 22, 13 பாக்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

“இயற்கையி லேறுரிலா யாஆஷிக் காணவனே
மார்க்கநன் னாதனுக்கு வான்பொருளை யீந்தவனே
கார்க்கும்பூ ரணமுணர்ந்தோ ரெல்லவர்க்குன் னருளாயின்”
(தௌஹீதுகாமீல்)

“வமாயில்இ லாஹியென்று மகிழ்ந்திருக்கும்
மாதவரி டம்முர் துஜுதுகாணும்
அமானிதமு மின்னதேனப் படித்தாலாமோ
அதன்படியே தன்னுளத்தி லறிதல்வேண்டும்
அமானிதஞ்சு மந்தவரன் யாயக்காரர்
என்றாயத் திறங்கியதை யறிந்திலாயோ”
(தௌஹீதுமக்காம்)

இச் செய்யுட்களிலுள்ள ஆழ்ந்த கருத்துக்களை நோக்குபவர்களுக்கு சமரசத்தன்மை புலப்படும்.

குருமணிமாலே என்ற பாமாலை மதினத்திலுள்ள நபி பெருமான் அவர்களின் றவுலா ஷீபிலிருந்து இப்பற்றியதென்று ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டது. இங் ஞானகுரு வணக்க நூலைப் படித்துணர்பவர்களுக்கு இந்த குருபிரானுடைய ஞானபூரணத்தின் நிலை ஒருவாறு தோற்றலாம். இது 21 செய்யுட்களைக் கொண்டது.

“ அயினேனும் பொருப்பி னங்கனோர் கூற்று
மதுகடந் தப்புறத்தலீபாய்
சயில நன்னீல மேழ்நிலை யடுக்குந்
தாண்டிய தவுசின்மாசனமேல்
மயிலீரங் கலாப மயிலிருந் தரசு
வடங்கல்முத் தோழில்புரிந்தோங்க
அயிராவத் தேன்றும் வலம்வரும் பலவனி
யாமுஹம் மதுமதிக்கடலே ”

என்ற செய்யுளை உற்றுநோக்குக.

அமுத கலைக்குளான போதம் என்ற நூல் ‘பூரணப் புதைய’லைப் போன்றதொரு விரிந்த இலக்கணநூல். இம் மகரிஷியின் பாதத்திற்படிந்து அவர் வழியில் உறைத்து நின்று கைவல்யப் பயனைக்கைப்பற்ற உறுதிக்கொண்ட ஒரு மாணுக்கனை தமதுசந்நிதியில் இருக்கச்செய்து அவனது மனதிலெழுந்தபலவித ஞான வினாக்களுக்குத் தக்கபடியாகச் சமாதானங்களை அமுத மொழிகளாற் புகட்டி அவனுடைய மனதைப் பண்புறச்செய்த விவரங்களும் அச்சீடனுக்கு ஆட்டிய வேதார்த போதனைகளின் சாராம்சங்களும் அவன் பெற்ற ஞானநிகைகளின் முழு விவரங்களும் அவைகளால் அவன் அடைந்தபலனும் கண்டகாஷிகளும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல யாவருக்கும் விளங்கும்படி இந் நூலில் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் பலவகைப்

பட்ட உலககாரியக் குருமார்களின் பொய்ப் போதனைகளையும் அவர்களின் செயல்களையும் அவர்களால் மக்கள் அடையுந் கேடுகளையும் இந்நூல் துலக்குகின்றது. முக்கியமாய் உலகோர் தற்காலத்திற் பழகிவரும் பலவித அடயோகங்களையும் அவைகளால் வரும் உயிர்ச்சேதம் உடல்கலிவு நீங்காத்துயரம் மீளா நாகம் முதலியவைகளையும் இந்நூல் விளக்கிக் காட்டுகிறது. இந்நூலின் முதற்காண்டந்தான் இப்போது வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. இது 101 செய்யுட்களாலாயது.

“கிழங்கிருந்து குருத்தோடிப் பரிவதுவு மங்கே
கிட்டாத மவுனமுதல் வைப்புநிலை யங்கே
விளங்குந்தவாக் கினிமுட்டி யெரிப்பதுவு மங்கே
வேந்தணல்பட்டு ன்பவங்கள் நீர்வதுவு மங்கே
களிம்பகற்று மக்கினியின் கம்பகின்ற தங்கே
காலுன்றி யசையாத தோழகைநிலை யங்கே
தோழம்பருள்ளக் கோவிலுக்கு எதிசயங்கள் பார்க்கத்
தூண்டாத மணிவிளக்குத் தோற்றுவது மங்கே.”

“தானேதான் பழதில்லாத் தேகம் வேண்டுந்
தன்மை தருஞ் சரிகையதி னொழுக்கம் வேண்டும்
ஆனான மெய்ஞ்ஞானக் குருவே வேண்டும்
அரைநோடிக்குள் மலமகற்றுந் தீகைஷ வேண்டும்”

இப்பாசுரங்களிலிருந்து இந்நூலின் பெருமையினை அறிந்து கொள்ளக்கடவீர்.

இந்நூன்மலர்காரி விடைமீடையே தனிப்பாடல்களுஞ் சிற் சில சேர்த்திருக்கின்றன. இம்மகத்தான ஞான நூலில் மொத்தம் ஓராயிரம் பாக்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இவ்விதம் சிஷ்டாச்சார ஜீவன்முத்த மெய்ஞ்ஞானிகள் எவரும் தத்தமது வாணானிலேயே சிடர்களுக்கும் உலகுக்கும் உபயோகமாயாறு தாங்கள் இயற்றியிருரிய ஞானநூற்களை அச்சேற்றிப் பிரசுரஞ்செய்தவர் முன்ன ரில்லை. இந்த மகான்தான் அதில் முதன்மையானவர். மேலும்

ஒரு ஞான நூலின்கண்ணுள்ள பொருள்களை ஆராயப் புகுந்தவர்க்கும் அந்நூலின் வழியையே பின்பற்றி ஒழுகவேண்டுமென்ற அவாவுடையவர்களுக்கும் வழிகாட்டவல்லவர் முதன்மையாக அந்நூலாசிரியரே. ஆனால் ஞான நூலாசிரியர்களை அவர்கள் வசித்தகாலத்தில் உலகோர் உதாசினஞ் செய்து அவர் மறைந்த பின்னரே அவரது நூல்களை ஆராயப்புகுவது வழக்கமாயிருக்கிறது. அவ்வாறின்றி இம்மகானுடைய நூல்களை அவர் பொன்னுடலோடு கூடிவாழும் இந்நாளிலேயே அவாவுடன் ஆராய்ந்தறியவேண்டியும் அவரது மெய்வழியைப் பின்பற்றியொழுகவேண்டியும் பலர் முன்வந்திருக்கிறார்கள். அவ்வடியார்களுடைய அறிவு மனம் மொழி உடல்களிலுற்ற இயற்கைக்குறைகளைப் போக்குவதற்கு அவர்களெதிரில் நேர்முகத்திலமர்ந்து உதவிபுரிவதற்கு இம்மகானுங் குருகுலமக்களின் மத்தியில் விளங்குவது குருகுலமக்கள் தாரகை கணங்கள் போலவும் இம்மகான் ஒரு பூரண சந்திரனைப்போலவும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இவ்வித மகத்தான பாக்கியம் முன்னோர்க்கு வாய்ந்ததைக் காட்டிலும் பலமடங்கு அதிகமாக நம்மவர்க்கு வாய்த்திருக்கிறது. இந்த விசேஷ சந்தர்ப்பத்தை வீணாக்காமல் உபயோகித்துக் கொள்பவரே அறிவுடையோராவர்.

முற்காலத்திலிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகளின் பாதசேகரராகிய சன்மார்க்க சங்கத்தவர்களைப்போன்று இம்மகானுடைய சீடர்களும்,

“நினைந்துநினைந்து உணர்ந்துவுணர்ந்து நெகிழ்ந்துநெகிழ்ந்து அன்பே

நிறைந்துநிறைந்து வூற்றெழுங்கண் ணீரதஞ் வுடம்பு

நனைந்துநனைந்து நன்னிதியே யின்னமுதே ஞான

நடத்தரசே யென்னுரிமை நாயகனே யென்று

வனைந்துவனைந்து ஏத்துதும்நாம் வம்மின் உலகியலீர்

மரணமிலாப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்திடலாங் கண்டீர்

புனைந்துரையேன் பொய்புகலேன் சத்தியஞ்சோல் கின்றேன்

பொற்சபையிற் சிற்சபையில் புகுந்தருண மிதுவே”

என்று அழைக்கவி மக்களைத் தங்களுடைய நாதன் சங்கீதிக் கு விரும்பியழைக்கின்றார்கள். நான்தோயும் பல திரளான மக்கள் இம்மகாளைத் தரிசித்து அவருடைய இதோபதேச மறைமொழி களைக்கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து செல்லுகிறார்கள்.

முத்தர்களின் ஞானநூல்கள் தமிழ் இலக்கணத்தைத் தழுவி அதன் பெருமையைப் புகட்ட எழுந்தனவல்ல. அவைகள் தமிழ் றின் உன்னத அத்யாத்ம நிலையை உணர்த்தி அதனைப் பொது மக்களிடையிற் பரப்பவேண்டி எழுந்தன. ஆதலால் உயிர்க்கு உறுதி பயப்பதாகிய பொய் மெய்யினைப் பகுத்தறியும் அறிவிற் சாராது இலக்கிய இலக்கண நூலறிவிலேயே உழுவும் மக்களுக்கு முத்தர் நூலின் ஈடை இழுக்குடையதாகக் காணப்படலாம். இம் 'மெய்வழி நூல்' நாயகமும் தமிழ்கொண்ட மகத்துக்கள் பாம்பரையில் தோன்றிய ஒரு ஜீவன் முக்தராகையால் இவரது நூலும் முத்தர்களின் நூல்களையிலேயே பொது மக்களும் எளிதிலறியக்கூடியதாய் இலங்குகின்றது. புலனறிவினத்ததாய இலக்கண அறிவைக்கொண்டு இந்நூலை ஆராயப்புகுவார்க்கு

“இயலறிவ தினமறிவ திசையறிவ துளவாம்
அயலறிவ தறிவதல அறிவறிவ தறிவே”

“நவிலுகலை யறுபத்து ஈன்குமறி வாரும்
பவலயம தறுசுத்த பரமமறி யாரே”

என்ற மேற்கோட்களை எடுத்துக்காட்டி அவருடைய செயல் உயிர்க்கு னன்மை பயக்குந்தரத்ததன்று என்று கூறிமுடிப்போம்.

மேலும், இந்த ஞானநூலானது பொதுவாக மக்களின் முக்கிய கடமை இன்னதென்று வகுத்துக்காட்டி அவர்கள் ஞான வாழ்க்கையை அறிந்து அனுபவிக்க வேண்டிய சாதனங்களைத் தேடி யடையுமாறு அவர்களுடைய நுண்ணறிவைத் தூண்டு திறத்தையுடைத்தாயது. இஃதன்றி,

“ அறிசுவைகொண் டொளித்தலிடம் விதமாய்க்கேட்க
 அருளுங்குரு பரனடைந்தோர்க் கல்லாலின்னூல்
 தெருவாருஞ் சழன்றலையுங் காணுமக்கள்
 சித்தனின்ற விடம்ஜீவ நிலையுங்காணார்
 அருணிலைகால் தலையும்பரி பாஷைகல்லார்
 ஆயுளேலாம் படித்தும்போரு ளறியப்போகார்
 ஒருமொழியாங் குருமொழிமெய்ப் பாலறிந்தா
 லுறுகோடி நூற்கும்போரு ளாகுமன்றோ ”

என்ற எமது ஞானபிதாவின் அமுத வாக்கியத்தின் பிரகாரம்
 மெய்க்குருவின் அடியிணையைச் சார்ந்தோரே இந்நூலினாலாய்
 பெரும்பலனை அனுபவவாயிலாக அடைந்தின் புறக் கூடியவர்களா
 யிருக்கின்றார்கள்.

இதுநிற்க, கருணைக்கடலாகிய இம்மகரிஷியின் மெய்வழி
 யைச் சார்ந்து பற்றி நற்கதியுறும் சீடர்களில் இருவர் தாங்கள்
 குருவடிநிலைப் படிந்துபெற்ற மெய்ஞ்ஞான வாழ்க்கையின்
 அனுபவங்களைச் சிற்சில செய்யுள் வடிவமாக வரைந்திருக்கின்
 றார்கள். சற்குரு பெருமானவர்களின் அனுமதியைப்பெற்று
 அப்பாடல்களையும் ‘ அனுபவப்பாக்கள் ’ ‘ சீடன் ஆனந்தக்
 களிப்பு ’ என்ற பெயர்களுடன் இந்நூலினின்றுதயிற் சேர்த்திருக்
 கிறார்கள். இவைகளைப்படிக்கும் அறிவுடையோர் இச்சீவன்
 முக்தரின் பேருதவியைக்கொண்டு மக்களடையக் கிடக்கும்
 முத்திக்குரிய மேம்பாடுகளை எளிதில் உணரலாம்.

இம்மகான் இயற்றியுள்ள இந்த மெய்வழி நூலானது
 நாவலந்திவு என்றும் கன்னிநாடு என்றும் ஜம்புத்திவு என்றும்
 பரதக்கண்டம் என்றும் வழங்கப்பெற்ற இவ்வீந்தியதேசம் பூரா
 வும் பரவி அப்பால் அதிலுறைந்த ஞானபோதனைகள் உலகிற்
 பலபாகங்களிலும் பரந்தோங்கித்தழைத்து குறைபாடுற்ற மக்களை
 பூரணராக்கும் வழியிற்செலுத்தி இகபர மேம்பாட்டை அடையச்
 செய்விக்கு மென்பதற் சந்தேகமில்லை. இந்நூலைக் கருத்துடனும்
 பக்தி சிரத்தையுடனும் வாசித்தும் கேட்டும் மகிழும் மக்கள்

இகபோகங்களைத்துய்த்து இன்புறுதல் தின்னம். இந்நூலை ஆர்வமுடன் பாராயணஞ்செய்து அதனால் தூண்டப்பெற்றவர்களாய் இம்மகானுடைய திருவடிபை யடைந்த முழுமுகுகள் தம்மையறிந்து அநியாய பயங்கர மரணங் கடந்து பிறவி யொழித்து அகண்டாகார நித்தியானந்த ஏகநாயகலின் பூரண நிலையை எய்துவாரென்பதில் ஐயமின்று. மக்கள் யாக்கையை எடுத்ததனால் இவ்வித பெரும்பேற்றை இக்கால மக்களனைவரும் இந்நூலின் நாயகமாகிய மகரிஷி மார்க்கநாத ஆண்டகை அவர்களின் கருணாகடாகுத்தினால் பெற்று சிரஞ்சீவியாக வாழக்கடவர். ஆமீன் ஆமீன் யாறப்புல் ஆலமீன். ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி.

“பரமனே வருவேத்துப் பாரிடைக் குருவாய்வந்த
துரவலர்க் கரசேகாமில் தோன்மறை புகழுந்தேவே
அருநடைப் பாதம்நோவ யடிமைக்கா யிரங்கிவந்த
மறைமணி ஞானவாழ்வே மார்க்கநன் னுதாபோற்றி.”

இங்ஙனம்,

இந்நூற் சர்த்தரின் பாதசேகரனும்

மெய்வழிச் சீடனுமாகிய

[ஒப்பம்] (மா) மாசிலாமணி பிள்ளை.

(ஸ்ரீ சற்குருசாணடிவாழ்க.)

குறிப்பு:— இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடங்கள்.

1. திருவாளர் கா. ப. வெ. நா. வெங்கடாசலஞ் செட்டியார்,
ஆர்ச்சு வீதி, தேவகோட்டை.
2. திருவாளர் A. V. தியாகராஜா, மிட்லெண்டு இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி,
லிமடெட், லோன்ஸ்குயர், பிராட்வே, சென்னை.
3. சதேசமித்திரன் புத்திப்போ, புக்ஸ்டால்கள்.

ஞானபண்டித ஆஷிக்குர் றகுல்
மகரிஷி மார்க்கநாத ஆண்டகை அவர்களின்
சீடர்களிலொருவராகிய

தேவகோடடை திருவாளர் கா. ப. வெ. நா.
வெங்கடாசலஞ் செட்டியாரவர்கள் இயற்றிய

சிறப்புப் பாயிரம்

அருண்ஞானம் படிந்தோளிரு முகமுஞ் சோதி
அருளமுதஞ் சுரந்துமழை பொழியும் வாயுங்
கருணைவள ரடைபடுத்த கண்கள் நோக்குங்
கலிமாவின் பொருள்தன்னி லுணர்த்தும் வாக்கும்
சரணகம லாலயத்திற் புருந்தங் கேறத்
தனையடைந்த வரையணைத்துத் தாங்குங் கையுந்
திருவளர்தீன் திருமேனி ஞான மூர்த்தி
தேருளமுத மெனக்களித்த மார்க்க நாதர்

1

திருமார்க்க நகர்பிறந்த ஞானச் சோதி
திருமரபில் வாழையடி வாழை யாக
அருளமுதங் கொண்டுமேத மீறிச் சிந்தி
அச்சமது கடிந்துஅருள் பொங்கி மண்ணில்
பொருளறியா ருழன்றுவயல் வியக்கப் பேசிப்
பொசுங்கியல்லோ போகுதேன விரங்கி நாதன்
அருள்முகங்கொண் டகிலவலம் வருகு னாளில்
அண்டிமேம்பே ரென்போலா ளாக்கி யையன்

2

பொருணிறைந்த மெய்வழிநூல் இன்னூல் தந்து
 புராணப்பு தையல்மறு நூல்தந் தேபின்
 பொருளறிந்து சூக்குமங்கை பாய்ந்த கன்னி
 பூமகள் தன் திருத்தேவி யுடன்சஞ் சாரம்
 வருவேங்கை நைமிசா ரண்யந் தன்னில்
 வனவாசங் காலமது கூர்மாச் சீர்மக்
 குருவான குகையிலங்கே யிருந்து பேசிக்
 கோண்வேந்த அகவலுடன் குருமு ருதி

33

குருவுரைமு ரீதுதறள் ஞானச் சங்குங்
 குமரிகற்பம் மணஞ்ஞான முறையீ டின்னுந்
 துருவகற்றி வீடடைய வைக்கும் யார்க்குந்
 துரைராஜ கேம்பீரன் விளங்கு மேல்லை
 அறிவறிந்த குருவடைந்தோ ரருக ரின்னூல்
 அமுதமணி தணிகையரின் சுதனாய் வந்த
 இருநிலத்தி னிலும்விளங்கு மார்க்க நாநர்
 இருந்தவத்தோ னீழே வாழ்ந்த பேரே.

4

ஆண்டகை அவர்களின் சீடர் திருப்பாச்சேத்தி

திருவாளர்

ஆ. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் B.A. இயற்றியது.

வேதப் பொருளாய் விளங்கிடு முன்னோன்
 பாதத் துணையைப் பற்றுவோ ரேவரும்
 இப்புவி யதனுள் எவர்குல மேனினுந்
 தப்பித் நெறியிற் சரித்திடா வண்ணம்
 ஒப்புயர் வற்ற உயிர்ப்பொரு ளுதவ
 இப்புவி மீதினில் எழுந்தருள் தணிகை

வள்ளனின் ஞான மாப்பேரும் புதல்வர்
 கள்ளஞ்சிதைத்துங் கருத்தினையுடையார்
 வெள்ளைமா மலராள் வீரலெகுகுமி வாழ்
 தேள்ளமு துகுக்குந் தேன்கட லோத்த
 வளம்பல பூண்ட மார்க்கநன் னாதர்
 களங்க மில்லாக் கதிர்மதி மான
 குரிசிலா மெந்தன் குலகுரு நாயக
 இருடியின் மலர்ப்பதம் இருதயங் குடிகோளும்
 அடியவர் தங்களின் அகத்திரு ணீங்க
 னொடிக்கு மளவில் நுண்ணறி வூட்டி
 வீயாச் சுமேல வெம்மைபு மசற்றி
 ஓயாத் தொழுகை உயர்நிலை யோதி
 மாயாக் கல்வி மாங்கனி யளிக்குந்
 தாயா யுதித்த தயாநிதி யிரங்கி
 செப்பிடு மகவல் தேசமெய்ப் போதம்
 தப்பிதம். போக்கும் சங்குநற் காவற்
 பாசெஞ் சீவி பகரரு முரீது
 நாடமெய் மணமும் நலின்றிடு குறளுங்
 குருகுல மோங்குங் குருமுற தீயுடன்
 பொருண்மிகு மெய்வழி பூரணப் புதையலும்
 பிள்ளைத் தமிழும் பிறங்குசோ டசமும்
 உள்ளத் தமரும் வுயர்வாத கற்பம்
 பத்தியத் திடமும் பகருதேள கீதம்
 வெத்திசே ரமுத மேகலைக் ஞானமுஞ்
 சத்தியந் தவறுச் சற்குரு வணக்கமும்
 நத்திய மாந்தர் நன்னிலை பொருந்த
 திருப்புத் தாரிற் சிறப்புற் றளித்துக்
 கருத்தனா யகற்றங் கருதரும் ஞான
 பாகமாம் வேதப் பழம்பொரு டன்னை
 தாகமாய்க் கேட்ட தன்னடி யார்க்குப்

10

30

போதிகைமா மலையும் புண்ணிய தீர்த்தமும்
லிதிவரும் பாதையும் விலக்குமேய் வழியும்
வனநெருப் பாறும் மயிர்ப்பால நேர்மையும்
மனமொரு வழியில் வசப்படு முஜுதுஞ்
சோதி விருகுகந் துணைக்கரு நெல்லியும்
ஆதியு மனாதி யசையா நிலையுஞ்
சந்திய லோகமுஞ் சதுர்முகக் கொலுவும்
நித்திய பார்பதி நேர்கோளுந் தெரிசனங்
கைலாச லோகமுங் கைக்குளோர் கனிபோல்
கைலாச மெய்வழி கழறுமின் நூலே
இந்நூல் தன்னை எவரறிந் திடினும்
நன்னிலை பொருந்தி நாதமா முடலந்
தன்னிலே யறிந்து சாயுச்சிய னாகிச்
சேன்மசா பல்யச் சீரெலாங் கைக்கோளும்
பின்னுமுன் னில்லாப் பெருந்தவத் தோனின்
நன்னூல் விளங்கிடும் நவலோக நாடே.

40

52

ஆண்டகை அவர்களின் சீடர் திருப்பாச்சேத்தி
திருவாளர்

முதலாளி ச. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் இயற்றியது.

அத்துவி தத்து நிலையெனக் கோத அருள் சுரந்து
தத்துவ மசியேனும் வாச்சியந் தந் ததனை யென்னுள்
முத்தி பெற்றற்கு வழிகாட்டி யென்னை விழுங்கி விட்டார்
நித்திய வஸ்து நெறிகண்ட மார்க்க நிரா மயரே.

1

வேறு

பத்துட னெட்டு நாளினில் முடிவு
படுங்கோலைக் களத்திடைவிசயன்
தத்துவம் நீங்கி வேர்த்துமேய் சோரச்
சாமள மேனியனறிந்து

நித்திய மான கீதையா மோர்சொல்
நிகழ்த்திட மாறுபட்டனபோல்
சத்திய சுத்தர் தணிகையர் செல்வர்
சரண்தொழு வார்வினையறுமே

2

ஒன்றிலே மூன்றாய் மூன்றிலே யைந்தாய்
உற்றிடு மைந்திலோரெட்டாய்
வேன்றிசே ரெட்டோ டிரண்டதுஞ் சேர்ந்து
விரிந்திமே பத்ததுமொன்றாய்க்
குன்றிலே நின்ற குமரவே ளீசர்க்
கோதிய வோர்மொழிபோலப்
பொன்றிடா வண்ண மெனக்கருள் செய்த
புனிதசன் மார்க்கர்தாள்போற்றி

3

மறைமணங் கமழுந் தணிகையர் செல்வர்
மார்க்கநன் னாதரென்வள்ளல்
தரைதனில் மாந்தர் பிரமசை தன்யச்
சாஸ்வத நிலையினிற்பொருந்தத்
திரையறு மகவல் மெய்மண ஞானஞ்
சிறந்திடு மெய்நிலைப்போதம்
பரைமகி ழின்பச் சங்குநற் காவற்
பாடேன் குருமுறுதியதும்

4

நரைமிகு மருஞ்சஞ் சீலிமு நீது
ஞானமாங் குறளதுமோதி
நிறைவுறு பந்த பாசமு நீங்கி
நீடொளி தோன்றிடச்செய்து
வரைவனங் குகைநீ புகுதலி லங்கு
வகுத்தேடுத் துரைப்பவரினையென்
றுரைதரு மொருசொல் லுணர்த்தினர் பாதம்
உற்றவர் வீடடைகுவரே.

5

வேறு

சிந்திக்கச் செல்வஞ் சிறக்குமே சின்னாளில்
வந்திக்கச் சிந்தி வழங்குமே—புந்திக்
சுகமகிழ்வை யியுமே யார்கலியு நிக்கிச்
சுகமதனிற் சன்மார்க்கர் தாள்.

6

ஆண்டகை அவர்களின் சீடர் திருப்பாச்சேத்தி

தருவாளர்

ச. காமாக்கி பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியது.

மறைமலர் பூத்த மதிக்குறி வதனமுந்
தரைமீ தடியவர் தயங்கிடா வண்ணம்
அணைத்திடுங் கரமு மமுதுகு வசனமும்
பிணைநிக ரில்லாப் பேருஞ்சே வடியும்
பொருந்தவே வந்திப் புலியவ தரித்த
அருந்தவப் பேருமா ளண்ண லென்னையர்
நறுமலர்ப் பூமகள் நாயகிதன் னோடுந்
தருவனம் நைமி சாரண்ய மதனுள்
வானினு மோங்கி வசிக்குமன் னாளில்
தேனினு மினிய செய்தமா மறைநூல்
குருவின் முறுதி குறிக்கோள் குறளுஞ்
சுருக்கமாய் முர்துஞ் சோற்பேரு மகவலே
இன்னூல் தன்னை எவரநிந் திடினுந்
தன்மதி நங்கித் தூயரா குவரால்

10

சேன்மசா பல்யஞ் சேர்ந்தநற் கற்பந்
தன்னர சாளுஞ் சாபுச்ய சித்தர்
மார்க்க நன்னுத வள்ளல்தன் பாழம்
மாற்புறத் தழுவி வாங்கினேன் சிரசில்
என்னை விழுங்க இழுத்தன ரம்ம !
நன்மதி யுடைய நம்மினத் தோர்க்கு

20

அருமறை நான்கு மங்கமோ ராறும்
ஒழிமொழிக் குள்ளே உதவியோ ரம்ம !
அஞ்சமுன் றெட்டா மனாதிமந் திரத்தை
நெஞ்சினில் நீங்கா நிறுத்துவோ ரம்ம !
ஆயிரந் தோண்டர்க் காயிர மாயிரந்
தாயினு மினிய தண்ணருட் சுரந்து
அவரவர் மனத்தின் அளவதின் படியே
பவமறுத் தாண்ட பண்புளோ ரம்ம !
மாயா தவத்தின் மாதவ ரம்ம !

ஓயாத் தவத்திற் கொளிமலை யம்ம !
அன்புற் றவரேலாம் அன்னியம் நீங்கி
இன்புற் றிருக்க இசைந்தமு தாட்டி
இம்மையிற் பரமேன் றியம்பி யுணர்விலாப்
பொம்மையா மெமக்குப் புத்துயி ரளித்து
மதிவிதி யிரண்டின் மயக்கமுந் தெறிக்க
விதிவிலக் கிமேவர் விரைகழற் சரணே,

30

36

விருத்தம்

ஆருயிர் தனக்கோ ரறிவதாய் விளங்கும்
அருந்தவ மார்க்கநன்னுதர்
ஆறறு நூறு யிரங்களாண் டேனும்
அசைந்திடா விண்ணிலையிறுத்தி

மாறுறுங் கருப்பை யினிப்புக் கா வண்ணம்
வழுத்தியு மிமையுறநாட்டம்
வீறிடு மசபை யென்போலெல் லோர்க்கு
மீந்தோளி ரிருந்தவத்தோனே

2

வேறு

கண்டந் தாண்டவந் தர்முகச் சூக்குமம்
விண்டந் தத்தலத் தில்வந் துதவியே
அண்டம் பிண்டத்தி லேமவு னன்னிலை
விண்டநா தன்மேம் பாடுடை நூலிதே.

3

ஆண்டகை அவர்களின் சீடர் திருப்புத்தூர்

திருவாளர்

அ. மு. முகம்மதவி ருவுத்தர் அவர்கள் இயற்றியது.

ஆரணத் துயிரைப் பேரின்பப் பிழம்பை
அகதியத் தேனுநடுகிலையைப்
பூரண முதலை அடியவர்க் கிரங்கிப்
பொக்கிஷச் சாலிகைக்கொடுத்து
மாரண இருளைக் கடிந்தசை யாது
மனம்கிலை படவுபதேசங்
காரண வழிதீன் மார்க்கநன் னாதர்
காமிலின் பாதமேன்சிரமேல்

1

அன்னவ ராதி நூலுமேய் வழிநூல்
 அரும்பெரும் பூரணப்புதையல்
 மன்னவ ரியற்றி மக்களுக் களித்து
 வனநைமி சாரண்யஞ்சென்று
 சின்னாள்ங் கிருந்த கூர்மமாங் குகையில்
 செய்தநூற் குருமுறுதியுடன்
 முன்னதா மகவல் முரீதேனுஞ் சுருக்கம்
 முடிசுற ளிவைமுதல்நான்கும்

2

துறவியல் பரம பதங்குடி யேற்றங்
 தூய்மதி வாசிதன்வசமாம்
 முறையெலாந் தருகும் நூலொளிர் தலமு
 முயர்திரு நாவலந்தீவே
 வரமுறு மார்க்க நகரவ தரித்து
 வந்தவத் தீபமென்னிதயம்
 இருளறுத் தோளிர இன்னுமற் றோர்க்கு
 மிருநிலத் திருந்தவத்தோனே

3

தாத்தேனுங் கடல்முன் கொதித்தலை மோதி
 தரளமாய்ச் சுழியிடங்கூவி
 நேத்தரு முனையாய் வலம்புரி யெழுந்த
 விருபிரி வேனும்பதஞ்சிபத்தாய்
 பூத்தவல் ஹம்ந்தும் பூதமை வணமாய்ப்
 பொருந்திய புனற்றுரைக்கோலில்
 நீத்தமுங் காட்டி யணைத்தமு தூட்டும்
 நீமலனுல் நீவொழியவே.

4

ஆண்டகை அவர்களின் சீடர் தேவகோட்டை

திருவாளர்

அரு. லே. நா. லே.

நாராயணஞ் செட்டியாரவர்கள் இயற்றியது.

சீர்பெருந் தகைமை சிறந்தவென் கர்த்தர்
பார்புகழ் பரமன் பரந்தசின் மயத்தோர்
மார்க்கநன் னாதர் மலர்ப்பதம் போற்றி
தீர்க்கமா யடைந்து தீனெனும் மெய்வழி
சாதக முற்றுஞ் சாற்றிடக் கேட்டு
பாதக மனைத்தும் பாழ்படுத் திடவே
என்னுட லுள்ளே இலகியங் கிருந்த
பொன்னுட லதனைப் பொருந்திடக் காட்ட
இகபர மிரண்டு மிம்மையிற் பெற்றேன்
அகம்புரந் தூய வடியவர் தமக்கு
அருட்சேய லியற்று மண்ணலென் னையர்
இருள்திரை கிழிய இயலொளி படர
இன்னிசை மொழியா லிசைத்தநன் மாமறை
நன்மலர் நறுமணம் நாற்றிசை கமழும்
மெய்வழி நூலெனு மென்குரு குலநூல்
துய்ய பரத்தைத் துப்பறக் காட்டேம்
இன்றி யமையா வியற்கைப் பேர்லிவும்
பொன்றா றிலையும் பூரண வாழ்க்கையும்
தந்திடேம் மாதவர் தணிகையர் குமரர்
எந்தையும் வாழினல் லினத்தவர் வாழியே.

10

20

ஆதியே துணை.

ஞான அகவல்.

காப்பு

வந்த வேதம் வரைந்த பயத்தினால்
சின்த லீனர்கை சிக்கி மெலிந்தநாள்
அந்தே முத்தந்த யழித்தே யெழுதிய
எந்த நாளு மெந்தன்குரு நந்தியே

(1)

முந்த நாளினில் முண்ட வகவலும்
பிந்த நாள்கை பிடித்த தகவலு
மிந்த நாளி லீசைக்க வகவலுக்
கெந்த நாளு மெந்தன்குரு நந்தியே

(2)

அருங்கோடை பாலைவனங் கானகத்தி லகப்பட்டு
அடிமைபரந் தோடிபரி தவிக்கும் போது
மருவனஞ்சும் நதியருகே மரகதமண் டபத்திநடு
வளஞ்சலவை கீழலாடும் பீடத் தேற்றி
நலுமலரி னிளங்காற்று நனையவுட லுளங்குளிர
நலும்பனிநீ நிறைப்பசெழுந் தென்றல் வீச
அருஞ்சுவையு மிளநீரு நளபாகக் துணவீந்து
அருங்களைப்பிங் ககற்றியெமக் கமைந்த வாழ்வே

(3)

வாழ்வனைத்தூந் தந்தெனது குலமுழுதூந் தனையாண்டு
வளர்வித்து வருந்தரும் துரையேவள்ளால்
ஆள்வதுன தசையாத நிலைதனக்கு மடிமையென
தன்பி னுக்கோ ரழிவுமுண்டோ லுழியேனுங்
கோள்மலிந்த பவக்காட்டை யறவிழுங்கு மக்கினியே
யருட்குருவே யெனன்பேயுன் றிருப்பாதத் [வேன்
தாள்மலர்விட் டினியகலே னகன்றலென் னுயிர்விடு
அபுசாலி கெனுந்தவங்கொண் டெழுந்ததேவே

(4)

நூல்

அடிமுடி நடுவு மந்தமு மிலவாய்
 நடுவண்ண நிலவாய் நாயக நடியாய்
 படியினி லடியார் போதக குருவாய்
 அடிபடி திண்டா தாரண நாயும
 அடைக்கலம் பட்ட வடிமைக டமக்கு
 துடைத்திடும் பாவ நாசமா முதலாய்
 அருளடை படுத்த யிருவிழி நோக்கும்
 இருளறு மொழியு மிமையா நாட்டமும்
 பகர்மொழிச் சுவையும் பசியினி லுகப்பும்
 இகமதி னுசை யென்னுளம் வெறுப்புங்

10

குருபெரு மானாய்க் குவலயந் தன்னில்
 அரும்பதக் காமீ லண்ணலென் றியன்
 பெரும்பதக் கலிமாப் பொருளது வென்னில்
 இருநில மாந்த ரெவர்குல மெனினும்
 இருந்ததன் படியே யிருந்தனு பவிக்க
 இருந்தவப் பொருளை இதோபா ரென்று
 நிச்சயப் பொருளை நேர்பெறக் காட்டி
 வச்சிரக் கல்பு வழியறி வித்து
 உலுது முன்னே வுபாயமாய்க் காட்டி
 உலுது நடைகொண் டோடுதல் காட்டி

20

பேசாத பெரிதின் பேச்சறி வித்து
 நீசா முன்சாம் நிலையறி வித்து
 ஈமான் கோட்டை யிருப்பறி வித்து
 தாமாய் நின்ற தலையறி வித்து
 சிபத்துக ளான திரண்டவப் பொருளை
 அபத்தமில் லேழோ ரடுக்கதுங் காட்டி
 எழுதா தலிபி னெழுத்தறி வித்து
 அழுத்தி யெந்தனுக் கமுதம தூட்டி
 மாயா தொலுவின் வகையறி வித்து
 ஓயாத் தவத்தி னுண்மதி காட்டி

30

பாயுஞ் சுவாசம் பகருமீ ராலும்
 மாயா நான்கும் வயங்கிடக் காட்டி

ழுன்பது வாச லுட்தா ளிடவு
 மைம்புலக் கதவை யடைப்பதுங் காட்டி
 அறுசுவை யொளிக்கு மமரிடங் காட்டி
 பெருவர நோன்பு பொருமிடங் காட்டி
 இரக்கம தியங்கு மிருப்பிடங் காட்டி
 உறக்கமு முதிப்பு முலவிடங் காட்டி
 அசதியி னிடமு மதற்குமா றிடமுந்
 துசுமன் சாடித் துடரிடங் காட்டி

40

மவுத்தாந் தகுத்தின் வகையறி வித்து
 மகத்துக்க விருப்பின் வரிசையுங் காட்டி
 உம்முல் விளங்கு முயர்கிலை காட்டி
 தம்மிற் றுனே தானுணர் வித்தான்
 முன்னுள் யானிம் முதலறி யாமற்
 பன்னு ளந்தோ பாரினி லடிமை
 என்னுட் கிட்டு மென்றுள மேங்கி
 அன்ன னுள்ள மழுதுமென் சிந்தை
 வனமலை கெடிகள் மற்றுள நகரும்
 கனமுரீ தாசை கணக்கிலா தோடி

50

வாடிநெஞ் சுடைந்து வகையொன்று மிலதாய்
 ளுடுங்கண் ணீரா லுடலமு நனைய
 இனியென் செய்வோ மென்றுள மேங்கி
 அனியாய மரணமே யாகுமென் றுருகி
 கருகியே யிதயங் கலங்கிய காலம்
 பிரியமா யுள்ளம் பெரும்பலன் கருதி
 ஈராறு குருமா றிடமுரீ தானேன்
 மாறு திருக்க வான்பொரு ளறியேன்
 லயாச் சிந்தை யொழிந்தது மறியேன்
 மாயா முன்னே மவுத்திட மறியேன்

60

சொன்ன திக்கிரைத் தொழுகையின் பின்னே
 வண்ணமாக் கொண்டு வாவென வறைந்தார்
 இந்த வச்சர மிதுபெரி தென்றும்
 அந்த விருதை யதைவேவோ தென்றும்
 பொறுமை மொழியாய்ப் பெரிதையிந் தோர்போல்
 அருமையாய் மருமையி லகலார் போலுங்

கண்டெடுத்த தொருவன் கடன்றீர்ப் பதற்கு
விண்டுகை செய்த வீண்கதை போல
வினவாங் கேள்வி பின்வரு மென்றோ
கனவில் நாளைக் கழித்திடற் கென்றோ

70

தனமே குருவாய்ச் சார்ந்தவ ரெவருங்
கனவே பொருளாய்க் கணிக்கவுஞ் சொன்னார்
மெய்ப்பொரு டன்னை விளக்கிய குருபோல்
கைப்பொரு டன்னைக் கழட்டினர் மெள்ள
ஒதுவோ தென்றோ ரோதினே னறியேன்
ஈதுயி தென்றார் யேது மறியேன்
காய்கா யென்றார் காய்ந்தே னறியேன்
பாய்பா யென்றார் பாய்ந்தே னறியேன்
யானு மறியே னவரு மறியார்
யானெனை யறிந்தபி னவர்செய லுரைப்பேன்

80

நாயக மென்றார் நடுநிலை யறியார்
தாயக மென்றார் தனிநிலை யறியார்
ஒதினே னென்றா ருஜுத்தனை யறியார்
பாநிறிப் பாதி பங்கதுங் காணார்
முசாகிதா வென்றார் முழுக்கழுக் கறியார்
உசாவிய ஐவ னுண்ணிலை யறியார்
காதிரி யென்றார் கல்பனை யறியார்
சாதிரி யென்றார் சாகடி காணார்
ஐஸ்த்தியா வென்றார் சிறந்தஇல் மறியார்
பத்தியா வென்றார் பயங்கொளி யுளத்தார்

90

முச்சுட ரென்றா ரச்செய லறியார்
இச்சுடப் போக்கு வரத்திருப் பறியார்
தட்டிக் கொட்டித் தாசிகள் போல
கட்டிச் சுருட்டி விட்டார் தன்னார்
இப்படிப் பேய்க்குரு விடரெலா மோட்டி
செப்படி வித்தைத் திமொழி தள்ளி
மோசக் குருமார் முரிதெலா மோட்டி
வேசக் குருமார் விண்மொழி தள்ளி

இத்தகை யனந்த மீடரெலா மொழிய
வித்தகப் பெருமான் விளக்கியெந் தனுக்கு

100

பாசாங்கு முரீதில் பருநெருப் பிட்டு
இராஜாங்க யோகம் யானறிந் திடவே
தத்துவ நிலையைத் தன்னிலறி வித்து
சுத்தசை தன்யச் சுகநிலை காட்டி
இராப்பக லில்லா திடமதி லீருத்தி
தாப்பா யிருத்தித் தனித்திருக்க வைத்து
பாப்பானை யென்னுள் பார்த்திரு வென்று
ஆப்பா யறைந்தா ரசையா நிலையில்
நிலைத்தன் நிலையில் நின்றாகா லுன்றி
குலைதனில் வைத்த குறிப்பெலாங் கடந்து

110

நெஞ்சமு நழுவி நிறைந்தபூ ரணத்தில்
குஞ்சித பாதக் குணம்பெரு வடிவம்
அண்டரு மறியா வரும்பத வடிவைக்
கண்டதைக் கண்டான் களைப்பெலா மாறப்
பண்டைநா ளமுதை யுண்டுளங் குளிர்த்து
கண்டிடும் காஷி விண்டுகைக் காமோ
ஏது மிலதாய் யாது முளதாய்
சேதியு மிலதாய் சேதமு மிலதாய்
அணுவுக் கணுவா யண்டபிர் மாண்டமாய்
நினைவுட் பதியும் நாதமின் னுடலை

120

பிணைநிக ரில்லாப் பெருவான் கடையை
எனையுண ரென்று வெனையறி வித்தார்
ஈது முரீது யியம்யிய தெமக்கு
ஒதிய காமீ லாமுழி யுள்ளான்
பாதமென் சிரமேற் பற்றிய மார்க்க
நாதனின் அகவல் நாட்டினே னடிமை
என்னிலை தன்னை யெவரறிந் திடினூந்
தன்னிற் ருனே தலைவனை யறிந்து
மன்னாழி யூழி காலமும் வாழ்வார்
கண்மணி நாயகங் காஷி முரீது

130

ஓநி யுணர்ந்து வுரைப்படி நடந்தோர்
 ஈதல கத்தி லெவர்குல மெனினும்
 இத்தலத் திடத்து மிருவீசம் பினிலும்
 நித்திய வாழ்வும் நிமலனு மவனும்
 சுத்தசை தன்யச் சிவக்கொழுந் தவனும்
 முத்தொழிற் கரசி முனிவனு மவனும்
 சோதியிற் கலந்தே சொற்கடங் கானும்
 ஓநியு மவனில் அனைத்து மவனில்
 குநிகொள் காலக் குறையதுந் தாண்டி
 விதியெலாங் கடந்து விளங்குவ ரென்றும்
 சோதியிற் கலந்த சுவானுப வத்தா
 லோதினோன் மார்க்க நாந னீதம்ம.

142

(விருத்தம்)

மெய்யென் றெவர்களுந் வாய்புலம்புவ தலாலறியார்
 மெய்யெனும் பொருப் பெனமனந் தெளிந்தவருலகில்
 மெய்யை மெய்யென மேனிடார் மெய்யராகுவரேல்
 பொய்யை மெய்யெனும் புலையரேன் புண்ணியராகார்.

(ஞான அகவல் முற்றிற்று.)

ஆதியே அணை.

மெய்மண ஞானம்.

காப்பு

ஆதிநாயக மரசர்நாயக
 மானயென் குறு நாயகம்
 ஆதியந்தமுந் தான்கடந்தென
 யாண்டவென்குல நாயகம்
 மாதூநாயகம் மனிதர்நாயகம்
 மனுக்குலநன் னாயகம்
 வானனாடா சாண்டதணிகை
 வள்ளல்நாதவ நாயகம்
 சோதிநாயகச் செம்மலின்பதம்
 சூழ்ந்துவானவர் பேற்றுமென்
 ஜாதிநாயக மாழுகம்மது
 சாஸிகென் குறு ராதரின்
 சிதளயிரு பாதமென்சிரஞ்
 சேர்த்துயென் னுளம் புத்ததில்
 சூதிடென்றுரை கேட்டிங்கோதிய
 வொலிக் குமெய்மண ஞானமே

(1)

நூல்

கண்டிகண்டிஃ னிண்டயாவுமே
 காணுவாய்முப் பாழேன
 கானியேறிய அண்டர்கோனிடங்
 காணுவாய்முப் பாழேயே
 பண்டைநான்மறை கூவிக்கூனியே
 பாடுமே முப்பாழேயே
 பாதையப்பால்ஃ யேகுதற்கங்கே
 பான்மறைவிள்ள வல்லேயே
 பண்டைவேதியன் கொண்டிடமுப்
 பால்கடந்தப்பாற் செல்லுவான்

பாலத்தாண்டிக் கரையுங் கண்டிதும்
 பாறும்பார்மலக் கூத்திதே
 வின்றிகொண்டுமுப் பாலென்றேனது
 வின்றுவாய்மவுத் தேயது
 வித்தையேயிர்ம வித்தையிதென
 வெற்றிவார்க்காகி லேறுமே

(2)

பண்டைவேதியன் திங்களுர்விதிப்
 பாதையில்வரக் கண்டநாள்
 பாவநாசனென் றேதெளிந்தபின்
 பங்கமானிதங் கேட்டுமே
 தொண்டிகொண்டநாள் மண்டலநீனார்
 கண்டுசீச்சி யென்னுநாள்
 தோணுமாலயன் வெளியிலேறியே
 தொழுதிடும்பே நிற்பநாள்
 கொண்டல்வாய்மையைக் கேட்ககேட்கவென்
 கோதெலாங் குடி யேகுநாள்
 கோடிஞர்யப்ர காசனென்னிடங்
 குடிவந்தேறிப் புகுந்தநாள்
 கண்டவர்யாரும் விண்டிடாரேனுங்
 காசனந்தன்னிற் கண்டநாள்
 விண்டவர்யாரும் கண்டிடாப்பேதை
 வினாடென்றிட்ட நாளிதே

(3)

கண்ணாளுரேரிக் கரையிலேநின்று
 கலங்கினேன்கா னுமலே
 காமிலென்னையி ழுத்துமேளுநாக்
 கங்கையாழியிற் சேர்க்கவும்
 பண்ணினேன்பனி ரெண்ணெடாண்டங்கே
 பாய்ந்தங்கோடிக் கைக்கவும்
 பாமகாந்தன சூலமென்னிடக்
 கரம்பிடியென யிந்தனன்
 பின்னுமோராண்டங் கோடியேவலக்
 கோடிகண்டுநி கைக்கவும்
 பிடிவலக்காஞ் சங்குடன் துடி-
 பெற்றுநாமமும் பெற்றனன்
 மண்ணின் விண்ணிலு மென்னையாக்கிய
 மாசறுமென் றேசுகன்

வாய்திறந்துமே வாக்கி மார்க்க நன்
காத னென்றெனைக் கூவினான்

(4)

பெற்றதும்பிற வாமை யுற்றதும்
பொற்கிண்ணத்தின்பால் பெற்றதும்
நற்றவவாணி நாயகியென்றன்
நாவினிற்சூடி யுற்றதும்
பெற்றதிசையில் தந்தையாகவந்
துற்றயென்குரு நாதனே
முற்றதிசையில் தாய்முகம்மது
முன்கலைவாணி தேவியே
கற்றவர்தொழுத் தங்கும்பூங்கரை
காவியேறும்பூம் பட்டணம்
குற்றமேதுமில் குறிஞ்சிநன்னிலங்
குணங்குடிகொண்டங் கேறவே
பெற்றபேர்பெற்ற சாயுச்யபதம்
பேட்டிகாணவ ருமிந்தப்
பேறுபெற்றவர் மாறுபட்டில்
ரென்றுநான்மறை பேசுமே

(5)

அரக்கர்வானவர் மனுக்கள்யாவரு
மலைந்தலைந் தின்னங் காணோன
ஆதிநாயக தேவதேவனை
யடிமைகண்டு கலந்தநாள்
நிறுத்தியேவொரு கால்கொண்டகில
நீண்டகாவணஞ் சோடித்த
பரத்தினன்னிலை தன்னிற்காண்கிலர்
பாவியிற்பெரும் பாவியே
கருத்தைவிட்டக லாதுதுண்டத்தின்
கண்டத்தின்றலை நெற்றியில்
காலொன்றேதலை மாறிச்சேர்த்திடக்
காணுஞ்சவ்வுங்கி லியந்தப்
பொருத்தில்நின்றிட யிழுத்துவிழுங்கும்
பொங்குமாங்கட லின்சுழல்
போனவர்மீண்டு யிங்குவந்திலர்
போதைகன்னிம ணமிதே

(6)

செந்திலதத்தின் நந்தியின்கொலு
சேவைசேர்வையின் றன்னிழல்

சேவைகொண்டவன் சேர்வைகாகத்தின்
சேவைபுரிபுகக் கானபோல்
அந்தநான்கொடு யெந்தநான்களும்
வந்தநானெல்லாம் விக்ந்தநான்
ஆகுநாளல்ல வோதத்வமசி
யாகுமேசோ கம்சநான்
சிக்ந்தயொன்றிற் சிவாயமஞ்சையுஞ்
சேவைகண்டுக லந்தநான்
தேரிகனுப தேசமேவிடச்
சேருமகம்பிர் மாஸ்மியே
விக்ந்தயவ்மல்கி யாமத்தின்வெளி
விரவியேகலத் திட்டவர்
விதியென்றெல்லெயிற் றிரும்பிவந்தவர்
மேதினிதனி சிவியே

(7)

விட்டதோர்குறை தொட்டதோர்குறை
விதிமதியென ரண்டதில்
விட்டதோர்குறை யற்றிநிமிதி
தொட்டதோர்குறை முற்றிட
விட்டதோர்கேகத் தொட்டதோர்ஜீவன்
விண்ணாமண்ணென் றறிந்திடே
விண்ணாவனலே தேகபந்தமும்
விடுபட்டோடுத் தூறவறம்
விட்டதோர்குரு வாயியேவெளி
வந்தநிந்தச் சட்டையே
விட்டவனையே தொட்டுமேகுறை
விட்டிடார்விதி வெல்லுவார்
விட்டயென்குல தெய்வம்வந்ததூத்
தொட்டகுறைமு டிந்ததூம்
விட்டதூபிற விப்பினியென்ற
சட்டமேநிழி பட்டதே

(8)

சுயரியத்துடற் சார்த்திடாமலே
தமர்வாசற்குள் னோடுநான்
தாகமானபல் கோடிவிஞ்சை
கடல்கடத்துமே லேறிடக்
சுயரிகுண்டஃ வோங்கினிம்ம்
நிமிர்த்துசுழன்றங் கேறவே

கவனமாமணி ரசமுருகியே
கட்டுநாதமுங் கட்டிட
உவரிபோகவு ழுதவுதவே
யுன்னுடம்பதே நாதமே
ஆதுமோங்கார நாதகுண்டனி
யுட்கலந்து குமுறவே
கவரவென்றன்னாட் காமமேவருங்
கட்டாயமே வர்க்குமே
காதலியெனத் தேசுகனிடங்
காத்திடென்றிட வாக்கதே

(9)

பொங்குமாங்கடற் சூழலகமும்
புனனமோர் ரேழுமே
பங்குமேயநி காரமாட்கியே
யென்னிதயவி மானச்சி
கங்குல்பகலு மற்றவென்னிடங்
கதிர்முனையினி லாடிடுங்
கச்சினிச்சியின் ரெற்றியிற்பச்சை
கண்கன்கூடதே ரத்தினம்
மங்கிடாதப சுமரகதம்
மண்ணிலாவீசு மாமுகம்
மச்சினிச்சிக முத்தினிற்சுற்றி
வாரிடால்முத்தி லங்குதே
தங்கராச்சியின் சூல்கொண்டன்றிட்ட
தன்னிடையோட்டி யாணமே
சகலலோகமு மேதுலங்கிடுஞ்
சைதன்யச்செந் திலதமே

(10)

மோகனமுத்து லீவரத்தினம்
மேம்பவனக்கோ டிவடம்
மோதிமார்பிற் புரளுஞ்சோதி
முகத்திலவாரியி றைக்குதே
நாகரத்தினக் குண்டலங்கம்மல்
நாற்புறத்துஞ்சோ லிக்கவே
நற்சிலம்பினி னோசையேதிசை
நாதபோதைவந் தேறவே
மேகலாபக மெல்லியதுகில்
விசவுங்கந்தம் விசவும்

மேனியின்நிறம் மஞ்சளின்ப
சுங்கலாபகச் சாயலுஞ்
ஜெகமிறட்டிய காமவல்லியின்
சப்ரமஞ்சங்க லந்தந்த
ஜாநிராயகி தன்னைச்சேர்ந்தவர்
தான்பிறப்பவர்க் கில்லையே

(11)

சுழிசுழித்தொறு கிழிழுத்ததில்
முழுலகம தேழதாய்
வழியதாகவே தன்னிலேயது
வாழுமேகபு சேழேன
அழிவிலாதவ னேழ்புள்ளியொன்று
யாக்கியேயதைத் தூக்கிட
ஆனதேவினாறு லகமேழிது
யதுவேதன்னில் மானிதம்
தேவிவதாகவே யேழ்நிலைக்கம்ப
மென்றுவுன்னிற் றெறிந்திட
சொன்னியென்றோர் பட்டமும் வந்து
செல்வசம்பத்துண் டாகுமே
பழிகொலைமுதற் பாவநாசமாம்
பாதமேமனம் பானித்தால்
பாதுகாத்துன்னை ரக்ஷித்தேத்தியே
பாமபதத்திற் சேர்க்குமே

(12)

பாதலக்ஷணம் போதலக்ஷணம்
பால்முப்பாழின் லக்ஷணம்
போதலக்ஷணம் வேதலக்ஷணம்
பிறவிமாறிடும் லக்ஷணம்
நாதலக்ஷணம் நாதன்லக்ஷணம்
நாதன்வாய்மையின் லக்ஷணம்
நாததேகத்தின் லக்ஷணம்பவ
நாசமாகிடும் லக்ஷணம்
ஆதியில்விட்ட குறையின்லக்ஷணம்
பாதியிற்றோட்ட லக்ஷணம்
ஆதியந்தழுஞ் சூல்கொண்டன்றபல்
லாண்டநாயகி லக்ஷணம்
நாதன்சாலிசு தணிகையர்சுதன்
நானின்மெய்மண ஞானமென்

ரோதினோன்மார்க்க நாதனென்றறிந்
துற்றமெய்கிலைப் போதனே

(13)

(விருத்தம்)

அலுக்குமட்டு மாய்கைதனை யறுத்தேவிட்டு
அருமறையி னெறிவழியே யாசான்பின்னே
உருக்கமுட னூசுமுனை வாசல்பாய்ந்து
ஓழுடிந்த பட்டணத்தூடுருகிச்சென்று
வெறுக்காமல் மனம்வெறுத்து நின்றயானால்
வேதார்தத் திசைநாத வெளியுந்தோனும்
விருப்பமுடன் மனமுணி யுறைந்தாயாகில்
வெல்லாமற் போவதிலை மெஞ்ஞானத்தை.

(14)

(மெய்மணஞானம் முற்றிற்று.)

ஆதியே துணை.

ஞான நூற் பொருளறிதல்.

விருத்தம்.

அயுசுவைகொண் டொளித்தவிடம் விதமாய்க்கேட்க
 அருளுங்குரு பரனடைந்தோர்க் கல்லாலின்னூல்
 தெருவாருஞ் சுழன்றலையும் காணாமக்கள்
 சித்தனின்ற விடஞ்ஜீவ நிலையுங்காணார்
 அருணிலைகால் தலையும்பரி பாஷைகல்லார்
 ஆயுளெலாம் படித்தும்பொரு ளறியப்போகா
 ரொருமொழியாங் குருமொழிமெய்ப் பாலறிந்தா
 லுலகோடி நூற்கும்பொரு ளாகுமன்றோ.

ஆதியே துணை.

முரீ துச் சுருக்கம்.

காப்பு

பெருவறம் தாங்கித் துறவறம் பாய்ந்து
 பெற்றதைப் பெற்றபே ரின்பக்
 குரவர்கண் ணாகத்தே வாழ்பதி யரசிக்
 குருமுகம் மதுவெனுங் கொழுந்தின்
 பரம்பரை யுவந்த முரீதெனுஞ் சுருக்கம்
 பகருதற் காதியின் பாதம்
 நிரைநிரை காப்பா யெமக்கெடுத் தளிப்போன்
 நீடுநீ ழீழிகின் றுலவும்

(1)

உலவுநீ டாழி யுயிர்முத லெவையு
 முற்பவ முதலாய்முத் தொழிலு
 முலவுநீ டாழி யுலகெலாந் தழைத்து
 வோங்கவும் பிரணவக் கொழுந்தே
 இலகுநீ டாழி வேதமா மறைநீ
 லிருந்தது வான்கடை முதலாய்த்
 தலைவிதி யெழுத்தைத் துடைத்தெழு துமதே
 தன்பயன் முரீதென்பர் விண்ணோர்

(2)

விண்ணிலங் கெழுந்து வீசுமின் னொளியே
 விளங்குவ தெவர்களு மறிய
 மின்னொளி தனிலே மின்னெழுந் தொடுங்கும்
 விதமறிந் திடவிங்க ணோது
 மன்னிலைக் கவிமா வினுக்கறு நான்கு
 வட்சர மமைந்தபோ லமைந்த
 இன்னிலை நூலின் செய்யுளு மமைந்த
 திருபத்தி நான்கதுங் காப்பே

(3)

நூல்

கலிமாவே னும்பெரு முத்தொன்றி லங்கியே
 காணுநின் சாறுக்குள்ளே அது
 காணுநின் துவினிற் கூடவே வந்துக
 ருக்கூட கத்துக்குள்ளே அதுதக்
 கண்டவர் தாழ்மீன் நேகமண் தீண்டல்ஹ
 ராமென்ற துவேதம் எனக்க
 துரைத்தது வேபோதம் ஆதம்பாதம்
 கலிமா மதான கலிமா (4)

இத்தரஜா லத்தினால் வந்தவு ருவினி
 லத்தக்கரு நாதம் அது
 சத்தரகி ரணமா மந்தரக லையெந்தா
 மாமணித் தாயேதான் அது
 தானே வழிவழி யாக விரிந்தது
 தன்னிற் றலைநாட்டம் அதுவந்
 துரைத்தபின் னேநாட்டம் பெருந்தேட்டம்
 இல்லைவாட்ட மதான கலிமா (5)

பாபர மானகி ராதார மாகிய
 ஆறுதாரத்தி னுள்ளே யந்த
 ஆறடிக்க குச்சுக்குள் கூறுத வக்டரந்
 தேர்வதுன் கல்புக்குள்ளே இது
 நேரான காமில்கள் பாரடா வென்றுன்னில்
 நீட்டுமு ரீதிதுவே வந்தவழி
 காட்டும்துரானமி துவே முகம்மதுவே
 மீழுமதுவே யதான கலிமா (6)

எத்திப் பறிக்கமு ரீதுதருவே னென்
 நெச்சிப்பா லுக்கொடுத்து ஜீவ
 முச்சுட ருன்னில் நிவதற் கேழல
 மந்தரமென் பான்வினித்து இந்த
 அச்சில்லா வார்த்தைமு ரீதென வாங்கிய
 நிந்தாயோ தான்மவுத்து தகுத்தைத்
 தெரிந்தாயோ தான்பகுத்து வுன்னில்தொகுத்துச்
 சொன்னமவுத்தே யதான கலிமா (7)

ஓடுஞ்சு வாசமொடுங்குமி டமுரீ
 தென்றறி யாவினர் வெறும்

வேடத்தை யும்வேத பாடத்தை யுமண்ணில்
விற்றுவ யிற்வளர்க்க இது
விள்ளார கசிய முள்ளுக்குள் ளேயென்று
விசுவான் கோடிமந்தரம் தோசிக்
காசுக்கே போடுமந்தரம் எழுதுமெந்தரம்
தொழுநற்றந்தர மிதாகாக் கலிமா (8)

திட்டமாம் வான்மதி யற்றயி டந்தம்பி
நீந்தின்மு ரீதிதுவே யல்லாமற்
குட்டிமற் திரத்திக் கிரைக்கொண் டக்கரை
எட்டிநீ கண்டதுண்டா ஒருசட்டி
மட்டனுஞ் சோறுண்ணும் பட்டர்மு ரீதுக்குச்
சட்டமுள் ளதுபோலே சொல்வானவன்
கட்டும்ப சுப்போலே நிசம்போலே
விஷம்பாலே யிதாகாக் கலிமா (9)

பஞ்சபூ தமுங்க டந்துமே மெள்ளமுப்
பாழையுந் தள்ளியங்கே உன்னில்
கொஞ்சமாய்க் கண்டகொ லுவாச னக்கரு
ஆரையு மேகடந்து அயினென்
றஞ்சன மீமேழு கம்மதுக் கண்ணாடி
யாம்முரீ தாம்பாதம் இது
ஹக்கான வன்னீதங் குருபாதம்
வாக்கேபோத மதான கலிமா (10)

இடவலஞ் சுழிளையே முந்தறு கோணத்தி
டமுரீ தாகுந்தம்பி இதை
வத்தியி முத்துயி றுத்தயி லங்குநி
ரேமுலகுந் தன்னுள்ளே இதற்
கென்ன அவமானங் கொண்டதைச் சொல்லுவே
னெம்பிரான் றன்பாதம் எழுந்தனல்
யேறுந்தி சைநாதம் மார்க்கநாதன்
வாக்கேபோத மதான கலிமா (11)

கூசாம லேறிடும் வாசுமு னையின்மேல்
குருபரன் றன்னிடமே அந்தா
தேசிக னுந்தி ருநட னங்கண்டால்
தித்திக்கு முன்னுயிரே இதைப்

பேசினேன் பேச்சில் பேச்சறிந் தபிள்ளை
 என்னுலிங்கே யாச்சு அமுதம்பே
 ருகவ ரலாச்சு பாவம்போச்சு
 தவமாச்சு விதான கலிமா (12)

வாசிமு னையென்று பேசினேன் மகராஜாங்
 கயோக வைப்பின்செயல் எல்லாம்
 பேசுங்கு ருபரன் பேச்சுக்குள் னேபேசும்
 போதுமு கம்பாரு தோனா
 விசாதெல் லோர்க்குமே விசுவிண் மக்கட்கு
 விசுமி டம்போக்கு தணிகையர்
 பேசுஞ்சு தன்வாக்கு பதிகோக்கு
 முனைதேக்கு விதான கலிமா (13)

ஹாரமான கள்ளைமு றித்துவட் டாக்கிய
 லாலாக்குந் தன்மையைப்போல் உன்ளில்
 ராப்பக லோயாத காமத்தின் கள்ளது
 இப்படிக்கான தென்று தெளிந்து
 புராதன னுனகு ருபரன் றன்னுள்
 வின்படி யேநிலைப்பை யறியுந்து
 றவியர் கடன்வைப்பை அருஞ்சிறப்பை
 பெருந்துறப்பை இதான கலிமா (14)

கைலியங் கிரித்துடர் லைலை லைவட
 பாகமேற் கோரமதாய் செல்லச்செல்ல
 வசலசந் தனவாடை விசுமை யிருள்கூசிக்
 கூசுங்கண் னாகங்குளிரும் பசியது
 தாசிய ருறவது போல்விடு படுமங்கன்
 றன்மதி ின்றிலங்கும் வாசமேல்
 விசுரா லங்குலங்கள் குகைவளங்கள்
 தவத்தலங்கள் செல்லச்செல்லக் கலிமா (15)

தாராகை போலோரி ராலோற்ப னமலர்கள்
 தாவளிய மாங்காவிங்கள் மடுவோரர்
 தாராள கைமீசா ரண்யந டுக்கெற்பஞ்
 சலசங்கா நதியலசும் மேற்பக்கங்
 கூராஞ்சஞ் சிவிகளின் கொளுமண வாயையுங்
 கூர்மமாவ் குகையுங்கண்டு மவுத்திட

மாறுமா தவனின்று வாருமென்று
கூறுமென்ற விதான

கவிமா

(16)

விருத்தம்

கூரான குருவருளைக் கூர்ந்துபோற்றிக்
குணாமாமங் கரையாற்றிற் காலங்காற்றி
மாறாக வோடுகின்ற மனத்தைமைந்தா
மரணபயச் சவுக்குகொண்டு மாறிமாறி
நேராக வைராக்ம மணிக்கம்பத்தில்
நீயிலுக்கிக் கட்டிப்பார் நிலைத்தேகிற்சும்
பேராதே பெரும்பெருவான் கடைநீகொண்டால்
பேச்சற்று மூச்சற்றுப் போவென்றுனோ

(17)

பேச்சுமூச் சற்றவிடஞ் சொல்லலாமோ
பெலத்துநின்ற குருவருளைப் பேசப்போமோ
சாஷிதுணை நிகரில்லா சர்வஜீவ
தாவரத யாளகுண சர்வ சாட்சி
ஆஷிபெனுஞ் சிரஞ்சீவி சஞ்சீவியை
அமானிதமென் நிலகியதா யத்நீதத்தை
மூச்சுலய மாகியம னோலயத்தை
முச்சந்தி தனிற்சந்தித் துறையும்வாழ்வோ

(18)

வேறு

வேதமணிப் பீடமெனு நாதனெனுஞ் ஜீவகுகை
நாயகமே னுஞ்சூலிருந்து
ஒதுமுத்தங் கொன்றிருந்து கூவுங்குர லோசையது
ஒதிடும்வ லம்புரிச்சங்காய்
சேதமொன்றில் லாததிசை நாதமதின் போதையது
தித்தித்துடம் புபொடிக்குதே
ஆதியைய நிந்திடாத லீபுமீழு நூனுஞ்சேர்த்து
ஆமினென்று வாயிற்பேசுவார்

(19)

பேசரும்பெ ரும்பொருளைப் பேசரும்வா சகங்கொண்டு
பேசியவிக் கின்றபெருமான்
மாசுறுந்தே சிகன்வைக்கும் வைப்பதனை வைக்கெவர்க்கும்
மானிடச்சட் டையிலலாவிடில்
பேசிடும்பின் னல்கனொலாந் தூசிகளா வதுமெங்கே
தொன்மறையி னங்குவதெங்கே
மாசுறும்பா சமுடைய தேகமதிற் சூக்குமமுற்
தோன்றுவதெ ளிதோநாயகம்

(20)

நாயகமென் வாலகுரு நான்மறைய ரசுபுரி
 நல்லிருலோ கமுனிற்றந்த
 தாயகத்துக் கேதாம்பத் தேயடையா ளமுனது
 தன்மைதன்னி லேயறிந்திடார்
 காயமதிற் றுகமோக மில்லையெனின் பாத்துமுத்துக்
 கண்மணிவா லெக்கென்சொல்லுவார்
 மாயுமுன்னே மாய்ந்துகலை பாய்ந்தவர்கள் கண்டபின்ப
 கவதுண்மை யுண்மையுண்மையே (21)

உண்மையாமெஞ் ஞானகவ லுங்குருமு றுதியுட
 னேழரிதே லுஞ்சுருக்கமுங்
 கன்மனமு மேகரையு மேகுறவி ருபதுபா
 காமிலினு ளவின்படியே
 தன்னையறிந் திடும்பருல் சொன்னமறை யன்னையன்றோ
 உண்மையுண்மை யுண்மையுண்மையே
 உண்மையுண ராமணிதர் யானமைக்க வில்லையென
 வோதிவரும் வேதபாடமே. (22)

பாடுஞ்சேவி ருபகந்த மும்பரிச மஞ்சனைக்கொண்
 டேயறிவ தெவ்வறிவதே
 பாடுபடுங் கூடதுவும் பற்றியதைப் பற்றும்ல்லாற்
 பார்த்திலாதைப் பற்றவசமோ
 வடைமன வாக்கிலுக்கெட் டாதவந்த வல்லபத்தை
 வஞ்சநெஞ்ச நிபடுவதோ
 பாடுடைபா ரகசி யம்மதுப ரம்பரையாய்ப்
 பாரவான்க ளின்கைமுதலே. (23)

கைமுதல ளித்தபென்குரு காமீ லுக்கு நாமமெதுங்
 கூட்டுரைசெ யப்படுவதோ
 கைமுதலில் லாததவத் தின்பலனி ருநிலத்துங்
 கஷ்டமுங்க வலையாகையால்
 கைமுதல ளிக்குந்தவத் தோனவன்நீர்க் கத்தரிசி
 காணுமெக்கு லத்தோராயினுங்
 கைமுரிதா குதல்கட னென்றிறைவன் வேதமதிற்
 காணுமைபஞ் சாஞ்ஞுகவிலே (24)

(முரிதுச் சுருக்கம் முற்றிற்று.)

குருமுருதி

காப்பு

நிருவெனுமிமையானுடையவன்
 திருமறைக்குரு தின்றிருமேனியர்
 வருபெருமான்வ ரோதயரென்னகங்
 குருமுருதி குதாவுன்னமானிதம்

(1)

முன்னுரைத்த முதலான்மெய் வழி நூற்சொல்லி
 முடிந்தபின்பு ரணப்புதையல் மறுநூலங்கள்
 உண்ணாலீ ராறுநூல் துலங்குநெல்லி
 உண்கைக்கனி போலுயிரி னிலையேதோன்றும்
 விண்ணான வழதகலை விருகும்வித்தில்
 விளங்கிநின்ற விதம்போலெ லாஞ்சருக்கி
 கண்ணான நூலாகுங் குருமுருதி
 கனகமணிக் காமீலாற் காட்டுங்காப்பே

(2)

கண்ணிகள்

முருதியா முருதியா முருதி
 முருதிமுகம்மது சாலிஹின்மேல் முருதி
 யாபிரே யாஷெய்கு யாநூரி
 யாக்காமீல் யென்னிறைவா யாதுன்மேல்
 யாதில்யா தாகிவரும் யாநூரி
 யாமுகம்மது சாலிஹின்மேல் முருதி
 இருளில்வழி தெரியாத இளம்பருவம்
 அருள்விளக்குன் னன்பரித்தா யாதுன்மேல்
 தெரியாத புனலாகு மிளம்பருவம்
 அழியாத தெளஹீதை யளித்தபிரான்
 காமமுக முளங்கலங்கு மிளம்பருவம்
 கலங்காதே யென்றனைத்த காமீல்மேல்
 பாம்பின்வாய்த் தேரைபட்ட பருவமந்தோ
 பட்டசள மாற்றியெனைப் பரித்தனைத்தாய்

இருதலையின் கொள்ளிநடு ஹரேஹம்பா
யிருந்தவனை யெடுத்தனைத்த யாபீரே (முருகி) (10)

பசித்தமுகம் வேர்த்தமுகும் பதம்பார்த்து
ருசித்தமுகூட் டியதுந்தட்ட வதும்பொறுத்தாய்
யியனோடின் சந்திமுன் தலைநாளில்
அறிந்தவன்போ லறிவுரைத்தே னதும்பொறுத்தாய்

தெளிந்தபின்பு பேசமனங் கூசுமுகம்
திருவருளைத் தினனோக்கத் தின்னின்னின்
நின்மணியே நிருமணியைத் தெளிமணியே
ஆன்மனியே அம்மணியே தாய்மணியே

உருபொருளே யொருபொருளா முன்பொருளே
அரும்பொருளே அர்ரகுமான் யாததுன்மேல்

ஆரணத்தின் தூருறைந்த வஹதியத்தைப்
பூரணத்திற் பூட்டிவைத்த புராதனனே

யாதினுக்கு முன் லுளதா யாதாமதா
யாதாகி நின்றபீரே யாததுன்மேல்

எத்தனையோ லக்ஷுலக்ஷ மிலைகளைக்கு
மிருக்குமந்தோ ராணிவேரே காரணமாய்

அதுபோலிவ் ஹுனிறைந்த அடலிடத்தே
அவ்வலென்ற மூலமணி யாததுன்மேல்

பாலாகி செங்கமலங் காலான்றி

ஆளாய்கீ யாகுதற்கு யாததுன்மேல் (முருகி) (20)

குற்றெழுத்தை நீக்கியப்பா லுற்றெழுத்தை
மற்றெழுத்தை யோதாதே யோதோது

மேலகழி மூலவட்டங் காலான்றி

மூலநாடி யூடழுத்த மூச்சாடா

மூச்சகமா மீச்சகத்துட் குச்சகமா

மூவிடண்டாய் விளங்குமடி மூமூமூ

மூமந்தா கலையெந்தா நிதிமாமா

மூசுல்திரி கோணமதுள் ராட்டினம்போல்

தினிகோண மேலபச்சை வடபாடை

திவ்யரத்ன மணிமந்தர மதுனாநா

சந்திரனுஞ் சூரியனில் லாதவிடந்
தன்மயமாய் நின்றிலங்குந் தஜஸ்வியந்தே
காலவட்டந் தங்கிமதி யமுதஞ்சிந்துங்
கண்டுகலைப் பாற்றிவிட்ட காமீல்மேல்
கூர்ந்துகொள்ளே யிடமார்பு ஹுன்னென்று
கூவென்று யிடம்புரியா வலமிறங்கும்

வலம்புரியாய் மேலேறி யிடங்கீழாய்
வான்வாசிக் கால்நாலும் வாங்கிவிடு
வாங்கியதை யுள்ளடக்கி வைத்துவிட
வருமூச்சு யாகூவென் றுச்சரிக்கும்

உச்சரிக்குங் கால்மேலுந் தலைகீழாய்
ஐதும்வேகாக் தன்சாகாத் துண்துவாம்

ஐதும்சாகாக் கால்முறியா தொலுவாகும்
ஐசுதனே தலையோயாத் தவக்கொலுந் (முருதி) (32)

வேறு

கொழுமுனையாங் கதிர்முனையி லாடும்பாதம்
கோடானு கோடிமறை புகழும்பாதம்
தளிரிலைபூங் காய்பழமாய்ச் சொரிந்தபாதம்
சகலவுயிர் ஜீவனிலு மாடும்பாதம்
பழுதணுகா தாலயத்தி னடனபாதம்
பக்தருள்ளக் கோயிலுளம் பூத்தபாதம்
நமுகுமனத் தவர்க்கதுவே நாசபாதம்
நம்பினவர் குடி திருவங் கேறும்வாழ்வே (33)

திருவருளுந் திசையில்லாத் தலத்தின்பாதம்
திக்குமனுக் குலத்தவர்கண் காண்ப்பாதம்
அருள்வளரு மம்பலத்தம் பரத்தின்பாதம்
ஆட்சிபுரிந் தெமையாண்ட அம்மைபாதம்
கருவிலிளங் கருவிலெனை வளர்த்தபாதம்
காணிற்படுங் களையாற்றி வைத்தபாதம்
பொருள்வளரு மழியாத பாதத்தன்னுள்
பெற்றவர்கள் குடிதழைத்த தன்பேர்வாழ்வே (34)

தன்முடிமே லடிவைத்த ஞானபாதம்
சரணாகம லாலயத்தி லறிந்தபாதம்
கன்னலிளங் கன்னிதிருக் கமலபாதம்
காமீல்கள் தேனாறு கலந்தபாதம்

மண்ணில்வரும் பிறப்பறுத்து மாற்றியெந்தன்
மனக்கவலை தெளிக்கவந்த ஞானதேசி
சின்னஞ்சிறு கால்வழியின் பாதவாழ்வைச்
சேருதற்குக் குருவினிட மிதனைக்கேளே

(35)

கண்ணிகள்

இதைக்கேளு யறியச்சொல்வோர் காமீலா
மிதையறியார் ஞானமென்றால் காமில்போல்
நிச்சயமீ தறியாநா யகிலமெலாம்
நிஜமூமி னெனினுமவர் மூமின்போல்
அச்சமற்ற குருமுகமீ தறிவதல்லா
லறிந்தோமென்று மகிழ்ந்திருப்பா ரவருங்காபர்
அறுகோணக் கதவதுநா லறிந்துசென்று
அடைத்திருந்துள் ளிருந்துகொண்டு யாதுடனே
இருபாத மொருசுழியின் முறைமரபு
உருகுமிடி யிடமதுங்கை காட்டிக்கண்டால் (முருதி) (40)

அங்ஙனமே குடிசைகட்டி யிருந்துவிடு
அனைத்தையுங்கை சோரவிட யாதாகும்
யாதெல்லா மொழிந்ததன்பின் யாதில்யா
தாகவரும் யாதூரி யாததுன்மேல்
போடுவதிக் தடிப்படைபையப் பெலமாகப்
போட்டிடிமேற் கட்டிடமே நிலைத்துவிடும்
அடிப்படையே சரிகத்தென்றங் கதில்வாண
ளாஞ்சிலவாங் காகிடிலோ பலனெதுவோ
அடிப்படையென் றதுவுமல்ல வதுவுந்தன்னி
லறிந்திருதா ளினிலொருதா ளாமாமாம்
காலறிந்த யிடம்பார்த்துக் கதிநீயெனக்
காணுமணு வும்பிசகாக் கணக்கதுகேள்
அனைத்துலகு முயிரனைத்து முறைவிடமாய்
ஆதிநிருக் கூத்தெழுந்த தவ்விடமே
விடமதனைக் கைவாசி மூலிகைச்சார்
விட்டாட்டி லெயபதத்தி லெடுத்தருந்து
விடமதனை யறிந்தருந்தா விட்டிடினோ
விடமதுவுன் னுடலதனி லேறிடுமே

ஜலத்தினிலக் கினியுருவா யிருந்ததடா
ஜலத்தினிலக் கினிமுழுநிப் போகுமுன்னே (முருதி) (50)

ஜலஞ்சுண்டித் தவமெழுத லெளிதோமைந்தா
தனக்குமொரு வுபாயமொன்றென் னிடத்திலுண்டு
உண்டுசொல்வேன் வேணுமென்றே யுடைக்கிறேன்பார்
உற்றவெந்தன் மகவுகளை முன்னிருத்தி

பெற்றமுத்த ரனைவரையு மருகில்வைத்து
பெறவாசை யுளத்தோரை யடுத்தவைத்து

முத்தர்களைக் குறைமொழிசொல் மூர்க்கர்களை
முழுவிசனக் கிடங்கிலுக்குள் ளிழுத்துவிட்டு

பெரும்பாதைக் கிடர்நனைக்கும் பேதையரை
பெருங்குழிபார்த் திழுத்துவிட்டுப் பேசுங்குரு

சாத்திரங்கற் றோமெனவிங் கிதைப்பழிக்குஞ்
சண்டிகளைச் சந்தேகக் கிடங்கிற்பள்ளி

பாத்திரமா யுள்ளவென்றன் கோத்திரற்கே
பகர்ந்திடுஞ்சொல் பலித்திடுங்கை பலித்திடுமே

பலிக்குமடா தணிகையரின் சுதன்வாக்கே
கெலிக்குமிட மணுப்பிசகாக் கொழுமுனையிற்

முனைந்திடுநீ முக்கோணச் சக்ரநிலை

முனைக்கதலிக் குருத்தோடிப் பரியுமங்கே

குருத்தடிக்குங் கதலியென்ற கிழங்குருந்து

குருபாத மறவாத திருவருளால் (முருதி) (60)

திருத்தமுனோ னுளவின்படி பொருத்தினின் னு
தினமாறு றுண்டேறச் சேருங்கற்பம்

சேருமடா கொழுமுனையே வாசுமுனை

சொன்னபடி சூக்குமமே தோன்றிவிடும்

தோன்றிவிடு மாயிரத்தெட் டண்டமெலாஞ்

ஜகஜோதிக் கவனமணிக் குளிகைவேகம்

வேகம்வெகு மதிவேக மறிவுமுனை

யணுக்கோடி சராசரத்து முன்னறிவேலும்

அணுக்கோடி யிலும்நிறைந்த வாதியனை

யறிந்திடுவா யடைந்திடுவ திவ்வழியே

வழிவழியென் றலைந்தலுத்தேன் வெகுகாலம்
வழியிதலால் மற்றினியோர் வழியுமிலை
வழிமறையோன் குருநாத ருளவின்படி
வழிபுகுவான் வழியறிவா னவனின்சான்
இன்சாணைப் படைத்ததில்லை மீதறியே
லெனவுரைத்தா னரும்பெரியோன் றிருமறையில்
குருமார்க்க நாதன்குரு முறுதியிது
அருமறையி னுளவறிந்தே னிரண்டிலையே (முருதி) (69)

விருத்தம்

இரண்டெனும் வாசி யான
இடையாம்பிங் கலையிற் கண்டு
அரண்குழி நாத வீடு
அப்புப்புங் கலந்து கட்ட
பான்குடி புகுத வென்று
பஞ்சலோ கமுங்க லத்தப்
புறங்கண்டா சரியன் சொன்ன
பொருத்தினிற் பொருத்தங் காணே (70)

காணுமுக் கோணாற் சென்று
கதிமாடி மேல வீதி
வானகங் குடியங் கேற
வைத்திடும் வைப்பும் பெற்று
கானகங் குடியங் காணற்
கதலியின் குலையுந் தோண
வானகம் படிந்த தானல்
வல்லிருள் கண்ணங் கேற (71)

கண்ணொளி யேற தத்தக்
கனத்தமை யிருளுங் காற்று
மின்னொளி யிடியுஞ் சத்தம்
மிக்கவே கலந்து காட்டி
முன்னொளி வான முத்து
முகம்முதர் தாளந் தோன்ற
வின்னங்க ளனைத்துந் தேய்ந்து
விடிந்திடும் பஜரு மாச்சே (72)

ஆச்சுது பஜரின் மேரம்
அதற்கொரு வரம்புங் காணோம்

வாச்சுது பாங்கி னேசை
 வான்பள்ளிக் கிபுலா வாச்சு
 பேச்செலா நிஜமங் காச்சு
 பிரண்டிடா நிலையு மாச்சு
 மூச்சுதுன் வசமே யாச்சு
 மும்மலக் குறும்பும் போச்சே (73)

போச்சுது பொல்லாங் கெல்லாம்
 புகழ்சுழி நாத வீட்டால்
 சாஷியுந் துணையு மில்லா
 சர்வக்ரு னானு மானேன்
 பாச்சலூர் நாத நாடன்
 பட்டமாஞ் செலுத்த னஞ்செய்
 வாச்சுது வாணு மற்றும்
 வஞ்சமில் லுந்தன் பேச்சே (74)

பேச்சுது சரிதா னென்றும்
 பெரும்பொரு ளறியார் கூடி
 பேச்சுது சரியில் லென்றும்
 பேசுவ திரண்டு மொன்றே
 காச்சென்று காச்சி விட்ட
 ககன்மகன் கோடிக் கொன்று
 பாச்சலூர் நேருஞ் ஜீவ
 பண்டித னருக னின்னூல் (75)

அருகரென் றகிலந் தன்னி
 லருங்குரு வைப்பில் லாமற்
 பெரும்பதந் தானே தேர்ந்து
 பெற்றவன் போலே பேசிக்
 குறும்புகள் சேட்டை பண்ணிக்
 கொடுமைகொண் டொழியும் மாடு
 பெருந்தகைச் சிங்க நோக்கம்
 பேச்சறிந் துரைப்பர் வீட்டில் (76)

வீட்டினில் மேலோர் கட்டு
 வேலைக ளில்லை யென்றுங்
 காட்டினி லிருப்பா ரென்னுங்
 கண்கெட்ட வண்டி மாடே
 ஜோட்டடி மாய்கைக் கீயந்து
 சொன்னயக் கலிமாத் தன்னில்

காட்டுதற் கிருப்பார் வீட்டில்
கல்பெனுங் குகைக்குள் மேலோர்

(77)

கல்லடி படுமே வோங்கிக்
காய்த்திடு மரமோ பின்னுங்
கல்லடி யினுக்கா யஞ்சிக்
காய்ப்பது குன்றா தேபோல்
புல்லர்கள் நிமைக் கஞ்சி
பேரின்பத் தவத்தோர் செய்கை
தொல்லையென் றயரா ரஞ்சார்
தொன்மறை மேலோ ருள்ளம்

(78)

மேலவ ரிடத்திற் சார்த்தோர்
விளங்கமுன் னுலகுநுங் கண்டு
ஆலமே முமானி தங்கண்
டறமேலாங் கைக்கொள் வார்கள்
போலியர் முறண்கள் பேசிப்
புன்மைக ளனைத்தும் வாறி
கோலமா யழிந ரகங்
குடியதே விதியாய் மாள்வார்

(79)

விதியெலாங் கண்டோன் போல
வேடங்கள் போட்டு வந்து
விதிபோலே யாகு மென்று
விளம்பிவாய்ப் புலம்பும் பேய்காள்
விதிபோல யாகுமானால்
வேதமும் வேலை யேனோ
மதியுனக் கெதற்கு யிந்தான்
வயிர்வளர்ப் பதற்கோ கூட்டின்

(80)

கூட்டினி லிருந்த கன்னி
குணமனு பவித்துக் கேட்டு
ஏட்டினி லெழுதி வைத்தே
னெவர்கட்கும் விதிமீ தென்று
தேட்டமீ தறியா ரென்றுக்
தலைவனை யிழந்த மங்கை
வாட்டமே யடைவா ரென்னும்
வஞ்சமில் வேத பாடம்

(81)

இஞ்சொலா ரணத்தி லாடி-
 யேகமாய்ப் பறந்து கின்ற
 வஞ்சமில் குறவன் காட்டி-
 வழங்கிய வுபதே சத்தால்
 விஞ்சைகள் கோடா கோடி-
 விளக்குமோர் வைப்பை யோர்ந்து
 தஞ்சைமா நகரஞ் சென்றுச்
 சார்ந்தவர் ஐவன் முத்தர்

(82)

சார்ந்துயெக் கலையும் வேதந்
 தனித்தனிப் பிரித்து யின்சொல்
 கூர்ந்துசம் மதிக்கப் பேசுங்
 குணமுளா ரெனினுந் தன்னி
 லார்ந்தசூக் குமத்தைக் காண
 வாசிடா தறியீ துண்மை
 தேர்ந்தமெய்க் குருவைச் சார்ந்தோ
 ரின்னிலச் ஐவன் முத்தர்

(83)

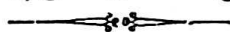
இன்னில மாய்கை யாலு
 மிடஞ்சலின் வெட்கத் தாலும்
 நன்னிலைக் கேற வொட்டா
 நமுடிக்கி ழிழுத்துத் தள்ளும்
 என்னைநீ யறிவா யாகி
 லிப்பவே தருவேன் காண்பாய்
 யுன்னைநீ யறியுந் தன்மை
 யுரைத்தமும் மூலங் காப்பே

(84)

வேறு

காப்பான மும்மூலமெந்தன் னூலில்
 கண்டவர்க்கு விண்ணிரைத்த கண்டங்காப்பு
 நீப்பாகப் பிரித்துவாய் பேசுவாரேல்
 நிச்சயமாய் விண்ணிடிந்து தலைமேல்வீழ்ந்து
 தோப்பான வவன்குலமு நாசமாகித்
 தொடரும்பெரி யோர்க்கிட சாபமெல்லாம்
 ஆப்பான தணிகையரின் சுதன்சொல்வாக்கு
 வமுதமிது அருண்ஞானக் குருமுருதி

(85)

(குருமுருதி முற்றிற்று.)

ஆதியே துணை.

காமீல்கள் நோக்கம்.

உருமா சறைந்துகாட்டி யுன்னிதங் காட்டல்போலே
கருவிகள் பலதுங்காட்டிக் காட்சிகள் காட்டுவார்கள்
மருவிய கணிதங்காட்டி வாழுநாட் காட்டல்போலுந்
திருவினைக் காட்டுஞ் சிவ முத்தரின் நோக்கமென்னே. (1)

இறைமொழி காட்டிமேலா மின்பொருள் காட்டுவார்போல்
திரையினைக் காட்டிக்காட்டி திருப்பள்ளி காட்டுவார்கள்
விசும்பிலங் குறிகள்காட்டி வேண்பிறை காட்டல்போலுந்
திரையிலாத் தவத்துச்சிவ முத்தரின் நோக்கமென்னே. (2)

சேன்றநாட் சேன்றிட்டாலுஞ் செல்லுநாட் சேன்றிடாது
நன்றுள நானேயின்னான் ஞானநானே னத்தேர்ந்துள்ளம்
என்றுள நாயனுக்கே யிணையொருநா ளில்லாதாற்
குன்றில்வாழ் பவன்பேரின்பங் கொள்ளுத லெவர்க்கும்வேண்டும். (3)

ஆதியே துணை.

மெய்நிலைப் போதம்

காப்பு

வீடான வடமேரு கிரியினிட பாதம்
வேதமணித் தாயென்வா லாம்பிகையின் பாதம்
நீடாழி யுலகலெனக் கென்றுவிதித் திருந்து
நீதியுட னெனையாண்ட குருபரன்ருள் காப்பாய்
எடான மெய்வழி நூல் பூரணத்தின் புதையல்
ஏறுதுறை யின்குருமு ருதிகலைக் ஞானம்
வாடாத தவமதிந் நூல் மெய்நிலையின் போதம்
வழுத்தினனென் மலையரசில் மதியரசி யருளால்

நூல்.

அங்கமதில் முதல்முதலா யுதித்தபொரு ளெங்கே
அப்புறமு மாருயிரி னிலைத்ததல மெங்கே
பங்கமிலா நடுகிலையென் றெண்பொருளு மெங்கே
பாற்கடலு மால்பள்ளி யறையிருந்த தெங்கே
செங்கமலப் பீடமுமெண் கோணமது மெங்கே
சிறந்திடுமுக் கோணமடி நிலையிடமு மெங்கே
அங்கமதி லீதனையெலா மோரிடத்திற் பேசும்
அன்னவரே ஜகத்குரு வென்றறிய லாமே. (1)

ஆதியிலே பிறந்தசத்த மிருந்துவந்த தெங்கே
அப்புப்புங் கலந்துநின்ற வறுபுரி நூ லெங்கே
சேதியிதன் முன்னிருந்த முப்புரி நூ லெங்கே
சேரியிலே யைந்துவிதக் கலப்பதுவு மெங்கே
மேதினியிற் கலந்தபஞ்ச பூதநிலையெங்கே
வேதமுத லானவுயிர் நிலைப்பிடமு மெங்கே
சேதியெலா முடம்பினிலோ ரிடந்தனிலே பேசில்
ஜகத்துக்கெலாஞ் சென்மசா பல்யனெனச் செப்பே. (2)

மந்தாகலை யுபதேசம் பிறத்ததல மெங்கே
 மண்திண்டாப் பாதமுமாப் பகலியது மெங்கே
 அந்தர்முகப் பார்வையகக் கண்ணிருந்த தெங்கே
 ஆநிலை னம்புரிந்த சேரியது மெங்கே
 மந்த்ரமணி யுதயசிரி மலையிருந்த தெங்கே
 மாமலையி லேசமய சஞ்சிவியு மெங்கே
 இத்த்ரமணிப் பெட்டகத்து னேபேசநா வல்லார்
 எமனோலை கழித்தெறிந்த எம்பிரானென் றெண்ணே. (3)

இருதயத்தில் முச்சுடர்முன் னுடிலை யெங்கே
 இருத்ததச நாடிமற்று முடிந்தவிட மெங்கே
 பிரிந்துவரும் லகிரியுடன் றிரிகோண மெங்கே
 பிண்டமதி லேயெழுதா தெழுத்திருந்த தெங்கே
 இருத்தவரே லாம்பட்ட களமதுவு மெங்கே
 இத்தவுடம் பினிலேயமா வாசியது மெங்கே
 இருத்ததித்தப் பொருளுடம்பி லோரிடத்திற் பேசில்
 எமன்பயத்தைக் கடந்து தின்ற என்னிறைவ னாமே. (4)

பொய்யுடம்பி னுள்ளேமெய்ப் பொறியிருந்த தெங்கே
 புயனெழுது மெழுத்துமெமனெழுத்தியல்பு மெங்கே
 வையமென்ற லிலவுலக தின்றதுவு மெங்கே
 வயதுபத்து யென்றுமுன கன்னிநின்ற தெங்கே
 கைவிரண்யன் மேற்பாய்ந்த நரசிம்மந்தா னெங்கே
 கடுவிலரெண்டாய் நேர்பிளந்த தூணதுவு மெங்கே
 யியமிலா திப்பொருளை யெடுத்தாடலிற் சொல்வோர்
 அன்னவரே விதிகடங்க குருபரனைல் லோர்க்கும் (5)

விர்த்ததனில் நாதம்நின்று விளங்குகிலை யெங்கே
 விசுவரும் வாசியுட நிலப்பிடமு மெங்கே
 கந்தனுக்குப் பால்கொடுத்த தலமதுவு மெங்கே
 கணக்கெழுதா தெழுதுகின்ற எடதுவு மெங்கே
 வந்துவந்து போனழுந்த நான்களொலா மெங்கே
 வானில்வரும் ரவிமதியி னிருப்பிடமு மெங்கே
 இத்தவகை யுடம்பினிலோ ரிடத்தனிலே. பேசில்
 என்னிறைவ னென்காமீ லென்றறிய லாமே (6)

எல்லோரு மோர்குலமா யிருக்குமிட மெங்கே
 ாட்டெட்டுக் கலையுமதன் சேர்க்கைநிலை யெங்கே
 கல்லாமற் கற்றறியுந் தலமதுவு மெங்கே
 கவிச்சிசைக ளெழுந்துவருந் திருத்தலமு மெங்கே
 நல்லதண்ணீர்க் கடல்திருப்பாற் கடலதுவு மெங்கே
 நஞ்சிருந்த தெங்கேயுண்டு பிழைத்ததல மெங்கே
 சல்லாப மறிந்துடலிற் சொல்லவல்லா ரென்முன்
 சாவோலை கிழித்தெறிந்த சற்குருவென் றறியே. (7)

தலைகாலுங் கால்தலைமே லானதுவு மெங்கே
 சாகாத கால்வேகாத் தலையதுவு மெங்கே
 நிலைசரணாக் கமலமல ராலயமு மெங்கே
 நீழற்சாய்பா மெய்யுடம்பு பொய்யுடலி லெங்கே
 பெலமான கலிமாவின் பிராணநிலை யெங்கே
 பிரணவத்தின் பொருளுமதி லைந்தடக்க மெங்கே
 நிலையிதனை யுடம்பினிலோ ரிடந்தனிலே பேசும்
 நீதியனை நித்தியனென் றித்தலத்தி லறியே (8)

தன்னைத்தா னறியுந்திருத் தலமதுவு மெங்கே
 தன்னுக்கு ளாஷ்டதிசைத் தலைவரெங்கே யெங்கே
 அன்னையவன் சிலம்பின்திசை நாதமது மெங்கே
 அலுப்பாலும் வைகைநதிக் கரையிருந்த தெங்கே
 சின்னஞ்சிறு வாசஸ்சிதம் பரநடன மெங்கே
 சேர்ந்திடுமு வாயிரவர் குடியிருப்பு மெங்கே
 தன்னிடத்தே யிதையெடுத்து வுரைத்திடுஞ்சின் முத்தர்
 தாழ்குலமென் றுலுமாதி சங்கரவ ராமே. (9)

மந்திரமு மெந்திரமும் பிறந்ததல மெங்கே
 வானமுதங் கடைந்தளித்த வாசகியு மெங்கே
 அந்தரத்தி லைம்பத்தொரு படியேணியு மெங்கே
 அழகான மெகராஜின் கொலுவினிலை யெங்கே
 உந்தன்சரோ ரத்தினத்தி னிலையதுவு மெங்கே
 உமையவளா மீஸ்வரித்தாய் கைகலந்த தெங்கே
 இத்திலை யெந்தனிடத் தெடுத்துரைக்கும் பெரியோர்
 எக்குலத்தோ ரொவரெனினு மெனக்கிறைவ ராமே. (10)

அடிநடுவு முடியாகி கின்றலகப் பொய்யில்
 அடிமுடியு நடுவாகி கின்றமெய்யு மெங்கே
 கொடிகிலையும் பசுபதியு கிற்குநிலை யெங்கே
 குவலயத்திற் சாதிஞலம் பிரிந்ததுவு மெங்கே
 விடியாமல் விடிந்திருந்த பொன்னிலநா டெங்கே
 விடமதுவுண் டமுதமது ஆறிவா லெங்கே
 நடுவறிந்து வுரைப்பவர்க ளவர்களேசன் மார்க்க
 நாதனென வடிதொழுக நற்கதிகை வசமே (11)

குயிலிருந்து கூவுகின்ற கொழுவனங்கோம் பெங்கே
 கோதையினங் கன்னிமக மூதுகொலு வெங்கே
 சைலறிந் கன்னிகையின் நால்கரமு மெங்கே
 சைவத்திரு மேனியின்வி லாசமது மெங்கே
 மயிலான வுன்னுயிரின் நிலையிடமு மெங்கே
 மாசில்லா மணியறிய வந்தடுவா யிங்கே
 துயிலகற்றுந் திருப்புத்தா ரெல்லெவா நாடன்
 தூய்மார்க்க நாதனின்மெய்ப் போதநிலை முற்றே. (12)

வேறு

இத்தனை பொருளு மெந்தக் காலத்தி லறிவோ மென்று
 மெத்தென யேங்கி நீயும் பிரண்டிட வேண்டாஞ் சொல்வேன்
 சுத்தசை தன்ய நாதன் சொல்லொரு பொருளி னாலே
 சேத்துநீ தினம் பழகத் தெரிந்திடும் உளவு தானே (13)

தெளிந்திடு மச்ச மெல்லாந் தேசிகன் வைப்பே யொன்றில்
 அழிந்திடாச் சூக்கு மத்துள் எடங்கிறீ பார்க்கப் பார்க்க
 விளங்கிந் தேக நான்கும் வேதநா வழதஞ் சிந்துங்
 களங்கமில் ரவியோ கோடி கைவசங் கைலை வீடே. (14)

(மெய் நிலைப்போதம் முற்றிற்று)

ஆதியே துணை.

ஞானச்சங்கு

காப்பு

இலஞ்சுழி சுழித்து ஏகமாய் விம்மி
எழுந்தன தெழுத்திலா தெழுத்தின்
பெலமுட னெழுந்து துளிக்கொண்டங் கோடிப்
புரண்டது தூண்டியின் வடிவாய்க்
கலங்கொண்டு யெழுதா தெழுத்தது மீமாய்க்
காணாமற் றலையுடன் காலாய்
இலகிய தலைபார்த் தூதிடத் தொனித்தங்
கெழுந்திடும் வலம்புரிச் சங்கே.

(1)

நூல்

தெளிந்துதெளிந்தறிந் தூதா துசங்கே
தேசிகன்பொற்பாதம்போற்றி யூதிடுஞ்சங்கே
வாலகுருவள்ளலிட பாதம்போற்றியே
மந்திரத்துக்காதியாய்வந் தூதிடுஞ்சங்கே

வேதமணிமுத்திருந்து கூவிடுஞ்சங்கே
வலம்புரியிடஞ்சுழித்து வந்திடுஞ்சங்கே

ஊருருவிட்டா றாருந்தான் டியப்பாலையே
உத்தமனைக்கண்டோமென் றூதிடுஞ்சங்கே

பிறவிதொலைந்ததென் றூதா துசங்கே
பேரின்பக்கொடிகைபிடித் தூதிடுஞ்சங்கே (தெளி) (6)

முத்திகைபலித்ததென் றூதா துசங்கே
முன்னவனைக்கண்டோமென் றூதிடுஞ்சங்கே

கோகனகமுத்தினைவைத் தூதிடுஞ்சங்கே
கோமுகமதோமுகத்தி லூதிடுஞ்சங்கே

அக்கரந்நிரண்டமணிச் சக்கரத்திலே
உக்கிரப்பொருப்பசையா நூதடாசங்கே

ஹன்னென்றுவுட்பாகமதி லேயமுத்தியே
ஹவென்றுதலையெழுப்பி யூதடாசங்கே

தத்தைகிள்ளையன்னமயி லாடும்வனத்தே
உத்திரநிசையிலந்தா னாதுதேசங்கு

(தெளி) (11)

யாவருமறியுத்தி யோவனத்திலே
யாதுகலையாதுகின்று னாதுதுசங்கே

னாதத்தெரியாதவர்க்கு னாமைபுமையே
ஓட்டியேடித்தவர்க்கு னாதுமேசங்கு

பொன்னிலநன்னாட்டிலந்தா கன்னிகொலுவின்
உன்னதச்சிம்மாசனமுன் னாதுதேசங்கு

அகரவுகாசி காரமுடனே
அப்புரமகாரமென்று னாதுதுசங்கே

உத்தரநிசையிலே மகாரந்தொடங்கி
ஓடியொருவட்டமாடி யெட்டென்றாதடா

(தெளி) (16)

நாலுமுகமாரிருப்பு நாற்றிசையினும்
நாகரத்ன ஆசனமெட் டெட்டுமாகுமே

எட்டெட்டறுபத்துனாற்க லையாசனத்தும்
எடுத்துஓவ்வொருராகம் னாதிடுஞ்சங்கே

இப்படிக்கிப்பிண்டமதி லுள்ளதெடுத்து
இவ்வுலகிலேவிடுத்த தென்றாதுசங்கே

பிரணவரன்னாட்டில்விடி வெள்ளிகளம்ப
மரணபயம்போனதென்று னாதிடுஞ்சங்கே

செத்தயிடம்பெற்றவிடந் தன்னிலறியார்
சீரழிந்துபோவாரென் னாதிடுஞ்சங்கே

(தெளி) (21)

மண்ணிலுள்ளபோதேயெண்ணித் தன்னையறியார்
மனக்கவலையோயாரென் னாதிடுஞ்சங்கே

எண்ணியெண்ணிக்கலிமாவைத் தன்னிலறியார்
எமன்வரும்போதுபதி லென்னசொல்லுவார்

வாயிற்சொன்னகலீமாவும் வாய்செத்தபின்னே
வஞ்சயெமனுக்குப்பதில் வந்துசொல்லுமோ

ஆதியைத்திட்டவட்டமாய்த் தன்னிலறியார்
அருநரகின்விறகென் றாதிடுஞ்சங்கே

முந்திபருலாகிய தன்னையறியார்
மவுத்தில்வருமுழுக்கென் றாதிடுஞ்சங்கே (தெளி) (26)

கசப்புமவுத்தில்வந்து கண்டுவிடிலோ
கட்டாயங்காபரென் றாதிடுஞ்சங்கே

சாதிமானுக்கோர்சொல்லிது போதும்போதுமே
சண்டாளர்க்காயிரந்தான் சொன்னாலுமெங்கே

தின்மறைவேதக்கட லாழியின்சங்கே
தின்தின்முகம்மதுவென் றாதிடுஞ்சங்கே

ஊதும்போதறியான்கலைப் பாண்டாவுன்னை
உதைத்துஅதட்டியேறி யூதாதுசங்கே

குத்துப்பாடுங்கோட்சொல்லிக்க லைக்கவருவான்
குருட்டிபுலீசனென் றாதிடுஞ்சங்கே (தெளி) (31)

எதிர்க்குத்துக்கலைப்பான்விட்டி டாதேடாசங்கே
எட்டியேமிதித்துயேறி யூதிடுஞ்சங்கே

சொன்னயநன்னுட்டில்விடி வெள்ளிகளம்பச்
சோதிக்கொடியேறுமென் றாதிடுஞ்சங்கே

வித்துவளங்காட்டில்விடி வெள்ளிகளம்ப
வேதவண்ணம்பாடிப்பாடி யூதிடுஞ்சங்கே

வேதவண்ணங்கேட்கவென்னு டம்புபொடிக்கும்
போதையழுதேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

வேதமணியாழியில்விடி வெள்ளிகளம்ப
வெற்றிக்கொடியேறுமென் றாதிடுஞ்சங்கே (தெளி) (36)

பூந்துறைநன்னுட்டில்விடி வெள்ளிகளம்ப
பூராங்கொடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

கங்குல்கலற்றவிடி வெள்ளிகளம்பக்
காவிக்கொடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

செங்கமலவாநியில்லிடி வெள்ளிகிளம்ப
செவ்வற்கொடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

வெற்றிவீரகண்டாமணி வெள்ளிகிளம்ப
விண்ணவர்கொடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

வேதவளநாட்டில்லிடி வெள்ளிகிளம்ப
வெண்டாளக்கொடிகண்டு ஊதிடுஞ்சங்கே (தெளி) (41)

கஞ்சமலைமேல்வால்லிடி வெள்ளிகிளம்பப்
பஞ்சவர்கைவசமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

பஞ்சவர்கள்நாட்டில்லிடி வெள்ளிகிளம்பப்
பச்சிளங்கொடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

கிள்ளைவளநாட்டில்லிடி வெள்ளிகிளம்ப
கிந்திலின்கொடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

ஹங்காரநன்னாட்டில்லிடி வெள்ளிகிளம்ப
உத்தமர்குடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

தில்லைவளநாட்டில்லிடி வெள்ளிகிளம்பத்
தேவர்கொடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

தன்னிருதயநன்னாட்டில்லிடி வெள்ளிகிளம்பத்
தணிகைவள்ளின்கொடியென்று ஊதிடுஞ்சங்கே (தெளி) (47)

தாத்தெனுங்கடல்முகம்ம துவென்சாலீகு
தவக்கொடிவந்தேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

மூதூர்வளநாட்டில்லிடி வெள்ளிகிளம்ப
முத்தர்கொடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

கன்னிவளநாட்டில்லிடி வெள்ளிகிளம்பக்
காமில்கொடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

மேலவளநாட்டில்லிடி வெள்ளிகிளம்ப
மெய்வழிக்குடியேறுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே

மதிவளரும்புவனத்தில் வெள்ளிகிளம்ப
முகம்மதுசாலீகின்பாத மூதூசங்கே

கல்பெனுங்கடலிலேவால் வெள்ளிகிளம்பக்
காமில்கதங்காணுமென்று ஊதிடுஞ்சங்கே (தெளி) (53)

(ஞானச்சங்கு முற்றிற்று.)

“மேய்வழி” ஏழாவது மலர்.

ஆதியே துணை

ஞான முறையிடு

காப்பு

மவுன மாமணி மாடத்துள் னேறவும்
லவண மணிமந்தர் அவுஷதங் கொள்ளவும்
கவனம் பாயுங் குளிகைகட் டேறவும்
நவம னிப்பதி நாயகன் காப்பிதே (1)

கார்க்கும் ஞானக் கடல்வாய் மடுக்கவே
பார்க்க வும்பிற விப்பிணி தீய்க்கவும்
யார்க்கு மேதிசை நாதமு வாய்க்கவு
மார்க்க நாதனின் மாமுறை யீடிதே (2)

நூல்

சுருளிமுப் பத்திமுக் கோடிதே வர்மனு
ஜீன்கள்வான் பூமியெலாம்
சூலில்வைத் தேவெளி யாக்கியின் னுமாக்கும்
நூலாதி சூட்சவித்தே (3)

காண்டாயி ருகம்ப றவைபாம் பினுக்குக்
காத்துப் பயிரிட்டது
காலாகா லமெலாங் காமீல்கள் கைம்முறை
யாக விதைத்தது (4)

பகுதாது மாமணிப் பயிரினுக் குக்காவல்
பார்க்கவும் வந்ததுண்டு
பன்றிப லமிரு கங்கன்க டுவாய்பின்
பற்றி யழித்ததுண்டு (5)

செந்நில்மு வரிமணி வந்தந்த நாளிலிக்
தப்பயிர் செய்ததுண்டு
செயல்பொறு மைமூல வர்க்கமி ருகங்கள்
சேதங்கள் செய்ததுண்டு (6)

எழுபத்தி ரண்டுகூட் டத்தின்மி ருகங்கள்
ஏறி யழித்ததுண்டு
இருந்தவொ ருகூட்டத் தாலேப யிறேற்ற
ஏறு திருந்ததுண்டு (7)

பாடுபட் டுத்தேடி யேபயி ரேற்றிப்
பலன்பெற்ற பேர்களுண்டு
பாதியை யெந்தன்செங் கைதனில் தந்துமே
பாரென்று சொன்னதுண்டு (8)

சேர்க்கவும் மெய்வழி தேசமெல் லாழுமே
சீருரை பாஷையெலாந்
கிர்க்கதெ ரிகிகள் பூம்புல் லுன்னநா
னெல்லாம் வருவதுண்டு (9)

சாதிகு லம்பாரா தேயிருத் தமணி
மத்தா மவுனவித்தே
ஆதிநா றானியைத் தன்னில றித்தவர்
ஆண்டிள்ளை யானிழுத்தே (10)

யவ்மல்கி யாமந்தெ றியனிங் கேத்தியென்

னுள்ளத் திருவிளக்கே

எந்தநே ரத்திலுஞ் சந்த்ரக லாநிதி

என்முன் னிலேயிருக்க

(11)

ஈரேழு லகுமொ ளிகதிர் வீசுமென்

னுள்ளக் கொழுந்தழி

என்னுடம் புயிரெ லாங்கலந் தினிக்க

வந்த யின்பம்பழி

(12)

அண்டரா சைகாட்டிப் பூட்டியெந் தன்காமப்

பண்டப் பழுதாக்கினும்

என்றும ழியாம னிமேடையேற்றியுன்

இன்பக் குடியாக்கினும்

(13)

தில்லைய முதமெ னக்கெடுத் தூட்டிநீ

தித்தித்த நாள்முதலாய்

புல்லும்பூ மிதனி லுள்ள வுணவு

புசிக்க ருசிக்குநிலை

(14)

போதையா லிங்குள்ள தெல்லாம றந்துவுன்

பின்ன லேயேதுடர்ந்தேன்

பொற்கிண்ணத் தின்பாற்கஞ் சாவுங்க லத்தந்தப்

போதை யென்றேதெரிந்தேன்

(15)

எத்தனை யோகோடி யின்பவென் ளக்காட்சி

யான னைந்தேமகிழ

இத்தனை செல்வமு மெல்லோருங் காண்பீரென்

றெந்தன் நாவோநவில

(16)

பாடுபட் டுங்கூலி வாங்கத்தெ நியாப்
பசுக்க ளனோகங்களோ
பாடுபட் டுங்கூலி வாங்கத்தெ நித்தவர்
பாரி லாண்பிள்ளைகளோ (17)

கண்டறி யாமுன்கை கொண்டிடு வானென்று
விண்ட தெந்தவேதமோ
வண்டச்சோம் பேரிச்சா தியர்வ யிற்றுக்காய்த்
திண்டாட விட்டாரையோ (18)

எஜமான றியாமற் பாடுபட் டபேர்க்கு
எங்கே யுண்டுங்கூலியே
எஜமான றிந்துமே பாடுபட் டபேர்க்கு
இங்கு மங்குங்கூலியே (19)

எல்லோரு மேயிந்த இல்மைய றிந்திட
எந்த னிடநாட்டம்
ஏகப ராபரப் பூரண மேதினம்
என்னி தயத்தோற்றம் (20)

விருத்தம்

ஐங்கா ரத்தொனி யான கபாலத்
தேசிய வழியறியார்
ஆங்கா ரங்கொண் டேமணி யாட்டி
யலுத்தோ டிச்சலித்து
சாங்கா லந்தலை யோட்டை யுடைக்குஞ்
சண்டியர் களைவிட்டே
பாங்கா யிறையே யுன்னிடங் காவற்
பாடது தேடுகின்றேன் (21)

நம்பிய தன்னுயிர் தற்கொலை செய்வான்
 நமசிவ யிருப்பறியான்
 தம்பிரான் தவசி திகாம்பர னென்பான்
 சைவ னெனச்சொல்வான்
 கெம்பீர மாகவே யறுசுவை கெர்வக்
 கேடர்கள் நேசம்விட்டே
 தம்பிரா னேயா னுன்னிடங் காவற்
 பாடது தேடுகின்றேன்

(22)

வேறு

முடியாகிய மூமினென
 வுளநாள் வீண்போக்கி
 இடியாகிய எமன்கைப்பட
 எரிபொறி யேபறக்கக்
 கடிதாகிய கசப்பேவரும்
 கயவர்க டனைவிட்டே
 அடியேனிறை யா னுன்னிட
 மானிதந் தேடுகின்றேன்

(23)

கலிமாப்பொரு ளறிந்தசர
 கோர்க்கலை யேகசப்பு
 கலிமாப்பொரு ளறியானிடி
 லேவரு மேகசப்பு
 கலிமாப்பொரு ளறியாச்சரி
 கத்ததுதா னெதுகாண்
 கலிமாப்பொரு ளறியாரையே
 காபரெனச் சொலுமே

(24)

வேறு

அடியிடு நூல்டி ரானிலை யறியான்
 யான்பிரா மணனென்று
 குறும்பாய் நெருப்பாறு கடத்துவ னென்று
 கொள்வையி டப்பசப்பி
 இயுகிய நெஞ்சு மச்செப தபங்கள்
 இழிவர்க ளறவுவிட்டே
 குருவே யிறையா னுன்னிடங் காவற்
 பாடது தேடுகின்றேன் (25)

வாமா கியமா னிதமது வாங்கிய
 வணக்க மதேதேடா
 மரபுர் வனவும் மிருகமும் மலையும்
 வணக்கம தேவணங்குங்
 குறையே புழுத்தழித் தலைச்சோம் பேறிகள்
 குலங்கரி னேசம்விட்டே
 இறையே முறையிட் டுன்னிடங் காவற்
 பாடது தேடுகின்றேன் (26)

வேறு

அறியார்பெருங் கூட்டமிஞ்
 ததனாலே சரகோ
 தெரியாமலே செத்தாலுயிர்
 தானேதிரும் பிடுமோ
 அறியார்க்கிற தீதாடது
 அங்கணுவு மிலையே
 உரியம்மொழி யிதுவோதினென்
 உற்றவுலா ரிதுவே (27)

வேறு

தாகமுந் தணியான் தன்னுயி ரறியாத்
 தரித்திரக் கொடும்புதிதன்
 ஆகம புராணக் கலையிதி காச
 மறிந்தவன் போற்கொதறித்
 தேகயெச் சிற்கை சந்தியா வந்தனத்
 திங்கினர் நேசம்விட்டே
 ஏகனே வுன்னிட மானிதங் காவற்
 பாடது தேடுகின்றேன்

(28)

வேறு

அழியாப்பதி குடியேறிய
 நாயகமென் குருவின்
 மொழியாம்படி குடியேறியு
 பாயமதுட் புகவே
 தெனியும்மதி யமுதம்மது
 வாதகசார் தமதில்
 பழியாகிய யெமனேபயந்
 தோடிடிரண் டனனே

(29)

வேறு

மதிமேனியு லாவிவருமகம்
 மூதிளங் கன்னியுடன்
 நதியாம்வனஞ் சூழ்தரும்தென்றலி
 னங்கைக லந்தவுரம்
 நீதியானச லக்கடலிற்படிந்
 தீரவெண் டுகில்நனையா
 மதிவாரிய ணைத்ததுயெந்த
 னுடம்புபொ டிக்கிறதே

(30)

வேறு

அரண்டிநிம டத்தாருப தேசமத ழிம்பெனக்கண்
 டக்கிரியி லிட்டெடுத்தபின்
 அரண்டிபுசு துர்மறையி லேயறிந்த கேள்விகள்
 தத்தனைக்கோர் வைப்பென்றமைந்த
 நிரண்டெழுதின் முத்திரையுஞ் சாணகம லாலயத்தின்
 சேதிகளோ லாம்விளக்கியே
 இரண்டறக்க லக்கவந்தோ எனன்றனக்கென் றேனிதித்
 திருந்தெழுந்து வந்தபெருமான் (31)

என்குலம்பெ ரிதுஉன்கு லஞ்சிறிதென் றேறிடுப்புக்
 கட்டுகின்ற யேழைமக்களோ
 என்குலம்பெ ரிதெனிலோ எக்குலத்தோ னுங்கடவு
 ளென்னவிரண் டுகடவுளோ
 மின்னியநன் னுதவிந்து அன்னையின்க ருக்குழியில்
 மன்னியந ரோணிதத்துடன்
 எண்ணமோடிப் பாயும்போது வன்னிகண்ணி காற்றுடனே
 காணுமண்ணு காயமெண்ணமே (32)

என்னவேபஞ் சாயுதம் தாகவேக லந்துருவே
 டித்துவெளி வந்ததிதிலே
 தன்னிடகு லமுமேது அன்னியகு லமதெது
 தர்க்கமிடு மோலமதுகேள்
 வன்னியின்ப முக்கமிஞ்சி நானேனும் கந்தைகொடு
 வாய்ளவு பேசுமெல்லைய
 எண்ணியேயி தையறியா ரேயிறைவ விரிப்பகைவ
 ரென்றுவரும் வேதபாடமே (33)

வேறு

உள்ளது நூறேயாண்டி
 விளமையி லீறும்போகும்
 மெள்ளவே முதுமைதன்னில்
 மூன்று பத்தாரும்மைந்தா
 கள்ளமா முரக்கந்தன்னிற்
 கணக்கிடு பத்தாற்போக
 விள்ளுவா யிருபத்தாறே
 மீந்ததி லுரைக்கக்கேண்மோ. (34)

மீந்ததோர் வயதிருபத்
 தாற்குலும் பங்குக்காரர்
 காய்ந்திடும் வறுமைநோயுங்
 கல்வியு மின்பமின்னோர்க்
 கிந்திடில் மீதமெங்கே
 இவர்கட்கே போதாதாகும்
 மீந்துனக் கெவரீவார்காண்
 மோட்சமுன் பேச்சேளீனும். (35)

வினாது வாகிடாமல்
 மேலவ ரிடத்திற்சார்ந்தா
 லாண்சுவை யிருதயத்துள்
 னுறைந்தநன் னிலமுங்காட்டிப்
 போனநாள் மீண்டங்கேலும்
 பேரின்ப வடிவம்பெற்று
 ஆனங்க ளனைத்துந்தேய்ந்து
 வுன்புகழ் வானம்பாயும். (36)

வேறு

பாய்மன விட்டிற் பேய்குடி யிருக்கும்
 போறி அடிமைமங்காகும்
 வாயினில் காயும் காதில் வண்டும்
 மதுசேவி தனின்விஷப்பாம்பும்
 சமணைந் திறங்கண் னரிபுலீசன் விடா
 மீப்படிக்கென்றுநீதேவிர்து
 பாய்வாந் முனைக்கால் வழிகண்டு செவ்வோட்
 பதிபுரு வத்திடைவடிக்கிழ். (37)

வாசிகா லுச்சி கண்டத்தின் வழியாய்
 னாசியின் தமர்வழியோடி
 பேரரு மூளை மண்டலக் குகைமேல்
 பேலஞானக் கண்ணொன்றங்கிருந்து
 வாசனை கேள்வி யிருகண்வா யெவைக்கும்
 வல்லமை யறிக்குமக்கண்ணோ
 சசன்றன் விருப்பும் ரவிகோடி வீசும்
 இருதய மலர்விரிந்தேழும்பும். (38)

வேறு

மறுப்படாச் சிப்பி தானும்
 மழைத்துளி திறந்து வாங்கி
 இலக்கியாய் மூடி முத்து
 மின்றிடு முவமை போல
 குருபா னுபதே சத்தைக்
 குலைத்துவாய் சிதறி டாமற்
 பொருத்துவாய் மூடிக் காத்தாற்
 பொங்கிடுங் காம தேனே. (39)

(ஞான முறையிடு முற்றிற்று.)

“மேய்வழி” எட்டாவது மலர்.

ஆதியே துணை

வாதகற்பம்.

காப்பு

மாதவத்தின் நவநிலையி னிருப்பு மாகி
 மதியாகிப் பதியாகி மனவாக் கெட்டாப்
 புதலத்தின் மேதலம்பு ரணமு மாகிப்
 பிணியாகிப் பிணிதெரிக்கும் மருந்து மாகி
 அதலத்தின் வாதகற்ப மெடுத்திங் கோதென்
 நென்குலசுக் கிலநாத வுடம்பாய் நின்ற
 ஓதுமதி வேதகலை வாணி யெந்த
 னுளங்குளிர நாவினின்று முழங்குங் காப்பே(1)

பல்லவி

மாதவன்றவ மருந்தொன்றிருக்கு
 வரங்கவாருமே
 மரண வறுமைநீருமே

கண்ணிகள்

தேகச்சா திலிங்கங் கெந்திவெண் பாஷாணம்
 யோகப்பச் சநாகி யுங்கரு நெல்லியும்
 லாசித்திரு நீர்கொண்டுமே வாசிக்கரு கல்வத்திலே
 ஒரேழ்சா மம்மாட்டவே காரங்கடுக் காய்போலவே (மாதவ)

காமாலை கோகைக வத்தம கோதாங்
கோமாரி வெற்புக் குலவா தத்துடனே
கோத்துடனே யித்துவிழச் சித்தாவதை
செய்யுஞ் செய்யுமப்பா (மாதவ) (3)

குன்மந்த லிபினி கோகம்பி நிசமுங்
குஷ்டமு டன்னு பாஞ் லன்னிசுடி யத்துடன்
கோத்துடனே யித்துவிழச் சித்தாவதை
✓செய்யுஞ் செய்யுமப்பா (மாதவ) (4)

கோக்கிரு மல்பித்தந் கக்குமோக் காளநிர்
குத்துமவென் லாவெட்டை பக்கச்சூ லையுடன்
கோத்துடனே யித்துவிழச் சித்தாவதை
செய்யுஞ் செய்யுமப்பா (மாதவ) (5)

வாதமென் பதுவும்வ லிப்பினோ னாத்துமே
சேதஞ்செய் யும்புர விச்சுட னோமற்றுஞ்
சொல்லாமலே எல்லாம்விடுத் தெல்லைகடந்
தோடு மோடுமப்பா (மாதவ) (6)

(வேறு)

மேனிலிப் பொருப்பி னுள்ளோ
விளைந்தது படிசு கம் போலே
கோனிலி யண்டக் கல்லை
குருமுடித் தெடுத்திக் கொண்டு
நானிலச் சரக்கின் வேதை
நட்டமு விரிக்கி மேலாம்
நிலிலச் செம்பிற் காட்ட
நிறைந்ததோர் மாற்றெட் டாச்சே (7)

எட்டது திட்ட மாச்சென்
 றிருத்திட வேண்டாம் பின்னும்
 அட்டியில் லாத மைந்தா
 அயப்பொடி பலமோ ரேழில்
 சட்டகம் பழத்தின் சாற்றில்
 தனிப்படக் கரைத் து லர்த்தி
 வெட்டென வீழிச் சார்விட்
 டனாத்தடு சாமம் நாலே (8)

நாலிலோர் கொடியின் னோரம்
 நடுவினி லிடைவி டாமந்
 கால்மடித் தாட்டிக் கொண்டு
 கவனமாய் வழித்தெ டுத்து
 வேல்முனை வில்லை தட்டி
 வெயிலில்வைத் தெடுத்த பின்னே
 மேலவான் கற்பு ரத்தை
 விழியலை மேற்ப ரத்தே (9)

பரத்தியே நடுவில் வில்லை
 பக்குவத் திடையின் மேலும்
 விருத்தமாய் பந்து போலே
 விளங்கவே யெறித்து வாற்றி
 தரித்திரம் போக வென்று
 தவமணி மக்கட் காசு
 இருத்திய வாத கற்ப
 மிதுவெகு சுருக்குப் பாரே (10)

பாரேதா னிதுவே காய
 கற்பமு மிதுவே யாகும்
 நேரேநீ யாற்றி வைத்த
 நிசனில்லை தனையே டுத்து

கூறுவோன் வச்சா மென்ற
 குலையில்லைத் ததன்மேல் ஞாடி.
 பார்த்தறி யுலைக்கிடத்தின்
 பகர்பொடி யுளுத்தம் மாவோ (11)

மாவதுஞ் சமனாய்ச் சேர்த்து
 மனுவண்டக் கருவாம் வெள்ளை
 மேவவே குழம்ப தாக்கி
 விடியவோர் சாமந் தன்னில்
 ஆவியும் நிலைக்க வென்று
 அணைத்தெழு சிலை செய்து
 நீவியே முவ்வொன் போதாம்
 நாற்றெருப் புடத்திற் சேரே (12)

சேர்கலு புடத்தில் மைந்தா
 சேந்தூரம் மனத்தில் நாட்டி
 வார்குழல் தியானந் தந்த
 வள்ளல்பால் விடையும் பெற்று
 நீர்துளி முப்பூக் காட்டி
 நீரைநெருப் பிட்ட பின்பு
 கூறுதான் மறையின் உச்சி
 குறிபிர்ம ரந்தா மங்கே (13)

அங்குரு வாரா யிரமா
 மானபின் னெடுத்துப் பார்க்க
 தங்கம்போல் மஞ்சள் சாயல்
 தனிக்கட்டி யதையேடுத்து
 இங்கிதக் காற்றங் கேற
 இருந்தது பொடியா மப்போ
 அங்காவின் பால்வி ராவி
 யதனிலை பழச்சார் சேரே (14)

சேர்த்திவை மூன்றும் மைந்தா
திருவளர் கல்வந் தன்னில்
சாத்திரப் படியே யாட்டி
சாணத்தின் பதமா மப்போ
கோத்திரந் தழைக்க வென்று
குணப்பொடி யுள்ளே வைத்து
வேற்றொரு வருங்கா னுமல்
விரைவுடன் கவசம் பண்ணே

(15)

பண்ணியே குக்கு டத்தில்
பவளமு றீகரொவ் வாது
கண்ணொளி மயங்கிக் கூசும்
கனகசெந் தூரத் தோற்றம்
எண்ணியோ ரணுவே யாகு
மெந்தலோ கத்தும் நீட்ட
மின்னொளி மாற்றின் லக்கம்
விதிசகஸ் திரத்தெட் டாடே

(16)

ஆடிடு மபரஞ் சிக்கு
அதிகமே யோடிக் காணும்
காடுடன் மலையு மற்றுங்
கண்விழித் திடப்பொன் னேயாம்
தேடரு மண்ட லந்தான்
தேனிலோர் கடுகே யாகும்
ஈடுனக் கெவர்காண் மண்ணி
லிருந்துநீ பரத்தை நாடே

(17)

நாடெலா மோடிச் சுற்றி
நாதமில் சரக்கை யாடி
மோடியாய்ச் சுட்டு நீத்து
முறைகுரு வைப்போற் றுமல்

ஐடியே கரம்புங் கண்கெட்
 டொழிந்தன ரொன ரங்கி
 பாடினேன் படித்தா லாமோ
 பார்த்துநீ யறிவா யுன்னே

(18)

(வாதகற்பம் முற்றிற்று)

“மேய்வழி” ஒன்பதாவது மலர்.

ஆதியே தலை

ஞானக்குறள்.

காப்பு

பொருண்மெய் கண்டபெ ருந்துறை மேலவ
ரருள்சு ரந்துவ றைந்தவென் றாற்குமே
பொருணி றைத்தவர் பெட்டகப் பூட்டுக்கென்
குறன்கைச் சாவிகொ டிக்கவு டைக்குமால் (1)

நூல்

ஆதியா மில்மை பிறிவதற்கே யன்றியிஃ
தோதும் றைப்பயனென் றிஸ் (2)

சேதி யறியீர் கிரஞ்சினி யில்மதுவே
ஆதத்தின் பாதமதென் றாய் (3)

கோதிலா யில்மு குணங்குறிக்கெட் டாதெனவே
ஆதிநூர் தாயென்ற தாம் (4)

உஜுகை யறிந்தபின் வுன்னனல் நோக்கிற்
கடியாதே காமமெனக் காண் (5)

பாயாநு நான்குமே பார்த்துவுள் னோச்சினுற்
காயா புறிக்கோட்டை காண் (6)

அலிபுலா மிங்கடந் தந்தாபா ருச்சி
தலிலுரைத்த தந்தலிலை தான் (7)

இருதயந் தன்னி லிருந்தவுட் பேரொளியே
நிர்விகற்ப மாமன் னிலை (8)

வாரித் தலைமேலே வைத்திருந்த தாரகமே
பாசபந்தம் பொன்னுமெனப் பார் (9)

வடவையனல் மூட்டி வரைக்காடும் நீர
இடத்தருமென் றேறுளவுக் கே (10)

இருபுரு வத்திடைரி லேயொளிவு காணில்
வருவதிலை யேகால னே (11)

ஒருநான்கு முள்ளத்தில் ஹும்மா ழியங்கிற்
கருங்கூடத் தப்பிரமங் காண் (12)

வெள்ளைகருப் பாமோ விடிந்தா லிருளாமோ
விள்ளாதே வேகாத் தனிகாப் (13)

சூக்குமழு டம்பாமோ சொல்ல விளங்காதே
சாக்கலவே தான்சாகாத் தனிலை (14)

லிவகுரு வின்னிடத்தே சிர்குவிர்காய் வோனிலையேல்
பாவனு சம்மாகா பார் (15)

காவா வெழுநிலையின் காமில் திருப்பாதம்
நேராம் வழியெனவே நில் (16)

தென்கோடிக் கன்னியே தேக்குங் குழியென
வின்கோடி நின்ற விடம் (17)

எந்திரத்தின் பூட்டுடைய யேவுங் குருநாதன்
அந்தரத்திற் சாவிவைத்த தாம் (18)

காட்டுங் குருவன்றிக் காணு துனதுடம்புள்
பூட்டுடைய மாட்டாதே போம் (19)

உமாபட்சி யின்னோக்கு மாவே யறியுமலா
லாமக்கோட் டாணுணரு மோ (20)

பார்க்குளுயர் ஞானமெலாம் பத்திரண் டேகுறளாய்
மார்க்கநா தப்பெருமான் வாக்கு (21)

(ஞானக்குறள் முற்றிற்று)

ஆதியே துணை.

இராஜசந்நியாசி நீலை.

விருத்தம்.

காமமுடிப் பீடங்குரு முகமாய்த்தன்னிற்
கண்டுகண்டங் கடந்துகதிர் காமஞ்சென்று
காமமுடிப் பீடங்கபா லத்துவாரங்
கண்டுவண்டத் தேறநாற் கலையுட்பாய்ச்சி
காமமுடிக் கோடியீ ராரூங்கோடு
கண்டுகலை துறந்தாலி ராஜசந்நியாசி
காமமுடிக் கொடிசெங்கைப் பற்றினோர்க்குக்
காலன்வர வஞ்சுவன்காண் கயவர்க்கஞ்சான்.

“மெய்வழி” பத்தாவது மலர்

ஆதியே துணை

மெய்வழி நூல்.

காப்பு

(சந்தவிருத்தம்.)

விண்ணுமண்ணுங் கதிர்மதியு மின்பணிதா ரகையும்
விளங்குவன மலைகளுடன் விரிந்தகுலா சலங்கள்
எண்ணாமடங் காதசரா சரங்களுயிர் யாவு
மீதுவிதுக்கு மிப்படியென் றிருந்தரசா விறைவன்
என்னகமுன் றிருப்பாத மிலங்கும்பொதி மலையி
லிருத்தியெனைத் திருத்தித்தவ றீறுத்தியசற் குருவாய்
மண்ணாடங்காப் பாவியென்றன் மீதிலநா விரங்கி
மனந்தாரிர மரபில் வந்த மென்னகுரு காப்பே. (1)

வீசும்விழி காந்துமதி மண்டலமுங் கடந்து
விரிந்தமுப்பாழ் கடந்துமறை கடந்துவெளி காட்டி
தாசில்மக மூதுதிருப் பதிசுகரங் காட்டி
தாக்குமடி முடிநடுவுங் காட்டியடை யாளம்
வீசுநெருப் பாறுமயிர்ப் பாலத்துக்கப் பாலே
வித்தகமாய் விளங்கிசின்ற பெற்றவிடங் காட்டி
தேசுலவு மூலமெனுந் திருப்பாதங் காட்டி
தின்தினென் றுறைக்குத்திருக் குண்டலிதான் காப்பே. (2)

(ஆசிரிய விருத்தம்.)

காப்பான யெமகட ஸுலங் காப்பு
 கநியான வுபரிடதத் தாயே காப்பு
 மாப்பான மதியேநம் மாசென் றுற்ற
 மக்காத படுவேதத் தாநி காப்பு
 தாப்பான சுழிமுனைநிற் பாய்ந்தா னாண்டங்
 தனைக்கண்ட மலைக்குறவர் பாதங் காப்பு
 ஆப்பான பெறியோர்கள் பாதத் தன்னை
 அடியேனுஞ் சிஞ்சேர்த்தி யறைந்த காப்பே. (3)

நூல்.

காப்பான முப்பாட்டித் தப்பா தப்பா
 வககாட்டு மெய்க் குருவின் செய்கை கேளு
 பீப்பான முப்பாழுத் தாண்டி யப்பால்
 நிலநிற்கா மனத்தன்னை நிறுத்தி வைப்பான்
 காப்பான வையம்புத மோடா வண்ணங்
 கருத்தெனவ தற்கல்லோ நிறுத்து வான்பார்
 வப்போன்று மில்லாத காப்பி தாகும்
 வசாதே பேசாதே யிணங்கிப் பண்ணோ. (4)

பண்ணாநி யருங்குழதம் பொழியும் நாநி
 பாமகுரு யென்னுசான் பகர்த்த நாநி
 வண்ணாநி டங்கற்ப காலம் யோக
 மிருத்தாலுஞ் சலிக்காத விற்ப நாநி
 மண்ணாநிம் வகுத்தலிங்க வட்ட நாநி
 மாண்பய மாற்றிவைக்கும் வாணி நாநி
 கண்ணாமனக் கண்ணுங்கால் மேல்கீழ் நாநி
 கதி குருநா டானதிடங் கவன நாடே. (5)

இடமேன்ற லண்டபகி டாண்ட மல்ல
 இருங்கிண மதிதாப பனிமின் னல்ல
 இடமேன்றல் தர்மசெப தபங்க ளல்ல
 இசராகம் நாமம்பன் னொழுத்து மல்ல

இடமென்றால் வேதமுமா றங்க மல்ல
எடுத்தாடும் பிரணாவமம் திரங்க ளல்ல
இடமதுவும் நிசமென்றற் பொறிக ளோடா
நிருந்துவிடு கோடியொளி காந்தி வீசும். (6)

கோடியென்ற கிரணவொளி யனந்தங் கோடி
கோழுங்கம்பம் பிடரிக்கண் கூசிக் கூசும்
பாடிநின்ற நாதசரச் சிலம்பி னோசை
பாவசமா னந்தவண்ட லகிரி சொக்கும்
பிடிநின்ற பாதமி ராரூங் கோட்டில்
நிளருவி தேன்சுரந்து குமுதம் பாயும்
நாடிநின்று காட்டாணை வாலைப் பற்றி
நவியாது மனமுறைக்க வெனியாம் வீடு. (7)

வீடுவெளி யாமுன்னே பட்ட பாட்டை
விபரமாய்ச் சொல்லவென்றால் வெகுறா ளாகுந்
தேடரிய வேதியனென் னையன் றன்னை
நினமகலா நிருந்துமடி பிடியாய் நின்றேன்
குடநிசையைக் குணநிசையில் வணங்கப் பெற்றேன்
கொண்டசுழி முனைப்பூட்டுத் திறந்து காட்டி
விடமதற்குள் வெளிகாட்டி விஞ்சை காட்டி
விட்டதொட்ட யிடங்காட்டி வேகங் காட்டி. (8)

வேகமுள்ள கேசரியின் நடப்புங் காட்டி
வேதியனும் பிர்மனித்தை யடக்கங் காட்டி
சோகமுள சுழியதற்குட் சுழியுங் காட்டி
சொல்லாத பிரணவத்தின் கருவுங் காட்டி
தாகமுள்ள சலகங்கா நதியுங் காட்டி
செங்கநதி குதிபாயுஞ் சாரல் காட்டி
பாகமுள்ள பரிதிமதி யிருப்புங் காட்டி
பஞ்சபுல னெடுங்குங்கஞ் சாயுங் காட்டி. (9)

கஞ்சாவாங் கோங்கர் ஸ்ரீ வேகங்

கறம்போதை மப்பப்பா லகிரி மெத்த
கஞ்சாத்தன் லிடம்பார்த்து அருந்துங் காலம்
கனமாய்கை பென்சால் தள்ளி நிலை
துஞ்சாமுன் துஞ்சியங்கே தூங்கு தற்குத்
தூண்டிடுரு நாதனனு போகம் வேண்டுந்
தஞ்சமென் று ஒருகீனவாய்க் கார்க்கும் போது
தவுடுபொடி யாப்பாவம் பார்க்க வாழி.

(10)

ஆநியொளி தோற்றுவது யாருக் கென்றால்
அநிகமாம் புண்ணியற்கு எய்தும் பாரு
பாநியொளி யாமினின்வ ருபத் தோற்றிப்
பார்விண்ணு டிருநிறிற்ருந் குக்ம தேகஞ்
சோநியென்ற நாகிழை பாழ்போ காது
தோடர்த்துநினை மறுவாசி கூட்டி யேறு
சோநியென்ற சேகசோதி வாரித் தூக்குந்
தூங்காதே சோம்பாதே நெருக்கம் பாடே.

(11)

பாப்பா கருத்தோனு மடியேன் பாடல்
பதனும் நிறுத்தியே பொருத்துப் பாரு
பாப்பா கருவிடயத் தோற்றங் கண்டால்
சொல்லாதே சொன்னாக்கால் தலைநென் டாகுந்
சோப்பா நயவஞ்ச கெர்வி கட்டுச்
சிக்காது கருத்தானுஞ் சாபத் தானே
போப்பா மார்க்கமா யானுஞ் சொன்ன
போறிந்து கூறிந்து கினைந் காரே.

(12)

காப்பதற்குக் காட்டாலை முன்னால் வேண்டுந்
கானாது முடிக்குவழி நெருக்க மெத்த
காற்பத்து முக்கோண வழியின் கோமை
கல்லமனம் புண்ணியற்குந் தோணுந் தோணும்

ஆர்ப்பரித்த காமிகட்கும் லோபி கட்கும்
அறைந்துமறி யுகைத்துப்பின் னப்பாற் றள்ளும்
வேர்ப்பாய்த்தோன் விண்மூலஞ் சொல்ல மாட்டான்
வேணுமென்று சொன்னாக்கால் வெருளுட் சந்தான். (13)

சொன்னாரே யென்றனுக்கு மச்சர் போர்
சொற்றவருத் தனிராத வள்ள லையன்
இன்னமுதா மெய்ப்பொருளைக் கொள்வார் போலே
எத்தனையோ பேர்வருவார் மகனே பாலா
என்னசெய்யப் போராயோ கசியு கத்தே
யென்றெனக்குச் சொன்னமறி யனந்தங் கோடி
நண்ணுமந்தப் படிமுயற்சி பெலக்க வேணும்
நாணுமந்தப் படியேதா லீயும் பாசி. (14)

பாலெடுக்கும் விண்மூல மார்தான் சொல்வார்
பகர்த்தாலோ நாப்பினக்குந் தலைசுக் காகும்
மாலடுக்கு முந்தியெனங் கமல பீடம்
வகைபண்டு தொகைதொண்டு வழியுங் கண்டு
சூலடுத்து நின்றாலுஞ் சோதித் தார்ப்பான்
துவளாமல் நின்றாக்காற் றுளைக்குள் ளாக்கி
பாலெடுத்துக் கொடுக்கின்ற வைப்பங் கானுல்
பத்தியங்கை தவறுதே சொல்லக் கேளு (15)

சொல்லக்கேள் ஞானவழி சுருக்க மிந்நால்
சோதித்து நேர்வழிகை முறையாய்ச் சொன்னேன்
பொல்லாத கன்முதலாம் விபசா ரர்க்குப்
பிடுங்குபடும் ஞானநிலை யென்னு ளேனும்
சொல்லப்பே நிற்பங்கைப் பற்ற வென்று
சொன்னதல்லாற் குட்சியின்பிழைப்புக் கல்ல
சொல்லொன்றுத் தப்பாது தாக்கு தாக்கு
சுந்தரமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளு கண்ணோ. (16)

கண்ணுன கண்மணியே மகனே பாலா

காலோடி நின்றவிடஞ் சொல்வேன் பாரு

கன்னமது வலறவடா வறைந்து சொல்வேன்

கருத்தெரிந்த பிள்ளையென்றால் கண்டு கொள்ளு

கன்னியறு பத்துநாற் கலைபீடத்தில்

கனகாபி ஷேகமென்ற கன்னி நின்றாள்

விண்ணுன சுழிமுனை லுருகி நின்றால்

வினையின்மேல் வைத்தகையுன் மேல்வைப் பானே. (17)

வைப்பானே யுனைத்துக்கி மடிமே லாத்தாள்

மகராசி கொடுங்கையா லனைத்துக் கொண்டு

வைப்பான வினையறு மீட்டும் போது

மாளாத சோபாச மதிக்கப் போகா

வகப்பான மும்மலத்தின் பயங்க ளெல்லாங்

காதவழி குடிபிடுங்கி யோடு மப்பா

செய்ப்பான மாதங்கி யருளா லையா

செடுங்காலம் வேணபடி யாட லாமே. (18)

வினையாட வேணுமென்று மின்னால் பார்த்தால்

வெல்லாமற் போவதில்லை வேதாந் தத்தை

வினையாதே கலையாதே சலையா தப்பா

வசமுனைத் தமர்திறந்து யேற வென்றா

லரையாமற் போவதற்கு யாரா லாகு

மந்தரியே சுந்தரியே யருள்தா வென்றும்

பிழைத்தருளச் செய்யம்மா வாதி சத்தி

பிரணவத்தி யென்றுருகி வணங்கி நில்லே. (19)

நில்லடா குகையிலோரு மனதாய்ச் சென்று

நிலைக்கவென்று நெடுநேரங் கூவிக் கொள்ள

மெல்லடா பற்கடியா திருப்ப தோடு

மெல்லினமாய் நாம்பெல்லாந் தனா நில்லா

நில்லடா கால்மேலும் தலைகிழாக

நீவலுவாய்ச் சிரசுகொஞ்சங் கவிந்து நில்லு

வெல்லடா மும்மலத்தை வெல்லு வெல்லு

வெல்லாத மூடருக்கு விள்ளா தெட்டே.

(20)

எட்டிபாண்டும் பத்தான விடங்கா னாதா

ரோட்டியெட்டிப் பார்த்தாலு மெட்டித் தன்னுந்

தட்டழியா நிருந்துவண்டத் துரியத் தன்னில்

தாண்டவம்போ லாடுமடா யிந்த வேதை

பட்டமாம் பாறாலும் பாவி மக்காள்

பாழ்போகா தொருநாளும் பாரு பாரு

கோட்டங்க ளடங்கிவிடுத் திரோதா யாட்டங்

கூடிருக்கக் கைலாசங் காண லாமே.

(21)

கனிலாசங் குடிபுகுதும் பூசைக் கப்பா

நாசுபணர் தேவையில்லை செலவு மில்லை

பரில்பண்ணிப் பணம்பறிக்கும் பூசைக் காணல்

பழந்தேங்காய் சூடன்பட் சணங்கள் வேணும்

அயல்வேசப் பண்டிதராங் குருக்கள் பேச்சை

ஆமென்று நம்பிடினோ வவன்றா னுன்னை

நரிவேச மாய்க்குலைத்தட் சரத்தை யோதி

நானறிந்தே னெனவாசை கொடுத்துச் சொல்வான். (22)

ஆசைமக்கள் சொல்லினிச மங்கென் னுண்டு

அழும்பழம்பு சுத்தப்பொய் யடித்துத் தன்னு

நிசப்பொய் நிசந்தெரியா தெதுவுஞ் சொல்வார்

நின்றவத்தைக் கெடுக்குமுப கார மாய்கை

வேசைமக்கள் சொற்கேட்டால் விறகில் வைத்து

வேகவிட்டு வேடிக்கை விதியி தென்பார்

தேசமக்கள் சொற்கேட்டு நழுவி டாதே

திரும்பாதே மிப்பிறி தப்பா தாசை.

(23)

தப்பாமற் பிழைக்குநெறி தவிர வேண்டாந்
தாண்டவம்போ லாடுஞ்சிவ யோக வாழ்க்கை
ஒப்பியே மனமுறைத்தா லுண்மை கைக்கும்
ஒழுடிந்த பட்டணங்கை வசமே யாகுந்
தப்புமொழி சொல்லவில்லை யாத்தாள் பார்த்துச்
சாநிக்கும் பிள்ளைகட்குச் சொல்லச் சொல்லுள்
ஒப்பாதா ரொப்பாரிப் பாடல் பார்க்க
ஒதுங்கிவிடு பாவிகளைச் சேரா தஞ்சே. (24)

அஞ்சான மூன்றிரண்டு மீடத்திற் பாரு
அஞ்சாதே யஞ்சுமது கொஞ்சு தற்கு
நெஞ்சாணி யறைந்ததுபோ லறைந்து சொல்வோன்
நிலைதவறுக் காய்சித்தி நிலைக்கக் கேளு
பஞ்சபா தகங்கவிலே கலந்தி டாதே
பரிபேறுங் காலமையா தவறி டாதே
தஞ்சமெனக் கேட்டபின்னாய் சொல்லக் கேளு
தலைக்குமேல் கால்கண்ட தலையைக் கேளு. (25)

தலையான தலையறிந்து தலையைக் கண்டு
தாக்கிநின்று காப்பனுக்குக் காப்ப தாச்சு
நிலையான நிலைநிரி பாதா ளத்தில்
நிச்சயமே அரிதாவ மைய மோரம்
கலையான கலையறிந்து கம்ப மேற
காதுகழிந் தோடும்பல வாத்தி யங்காண்
குலையான குண்டுமணிச் சந்தி திழுன்
கூசாமற் கைதட்டிக் குதியே கங்கை. (26)

கங்கையது என்கென்று கேட்பா யாகில்
கேசரியா மடையானங் கவன மாய்க்கேன்
அங்கதே சத்திற்கு மேற்கே யப்பா
அகண்டதொரு பாவைன மங்கே யுண்டு

மங்களமாம் பாலெனம் போவ தற்கு
 மகராசி கடுங்காவல் துணையோ வேண்டுந்
 திங்களணி நடுக்கண்ட மடிவா ரத்தில்
 தேவிசத்தி மகம்முதா பதியா மங்கே.

(27)

அங்கேயடா கெங்கைதனில் ஸ்நானஞ் செய்ய
 அகலாது அழியாது காயங் காயம்
 பங்கமது வொருநாளும் வாரா தப்பா
 பகரறிய வேதமொழி யறிவு மேலு
 மெங்கன்குல மேலேலஞ் செட்டி சொத்து
 எங்கேதான் போனாலு மங்கை சேரும்
 பங்கமிலா வாதிசுரு யூரில் வாழ்ந்த
 பால்கொடுத்தாச் சரியமெல்லாம் படியாய்க் காணும்.

(28)

ஆச்சரியங் கண்டேறி நூலுந் தேர்ந்து
 அனைத்தையுமே சுருக்கமெய் வழிநூற் சொன்னேன்
 ஏச்செல்லாங் கடந்தகுரு நாதன் சொல்வான்
 இல்லாட்டா லென்னூல்பார் சொல்லுஞ் சொல்லுங்
 காட்சிபெருங் காப்புமுதற் கடைமட் டும்பார்
 கண்டுகொள்வா யறிவிருந்தா லீந்தர நாடு
 நிகைகிவைக்க யிடந்தோணுந் தோணு விட்டால்
 திருப்பியின்னம் பொருத்துப்பார் நூல்கால் தோணும்.

(29)

நூல்பார்த்தாற் கருவிடயம் நிறுத்திப் பாருன்
 நினைவுக்கே தோணும்மெய்ப் பொருள்தா னப்பா
 கால்மேலுந் தலைமீழாய் நிலைக்கும் பாரு
 கண்டுபார் மெய்ப்பொறியென் றதற்குப் பேரு
 பால்போன்ற மெய்வழிநூ லுணக்காய்ச் சொன்னேன்
 பகர்த்தேனா னுணந்தக் களிப்பும் பாரு
 வால்காட்டிப் பயல்களுடல் மெய்யென் பார்கள்
 வண்டரெதுங் கண்டதுண்டோ வாய்ப்பேச் சாலே.

(30)

வாய்பேசி வயிர்வளர்க்கக் கவிகள் பாடி

வான்பொருடா மிகவுமகாத் தெரிந்த வன்போல்
தாய்போன்ற சித்தர்களின் நூலுக் கப்பா
தான்படித்த விலக்கணங்கொண் டருத்தம் பண்ணி
நாய்மக்க ளறிந்தவன்போற் பிழைதி ருத்தி
நாதாந்த நூற்களையுங் கெடுத்த தல்லால்
வாய்பேசி யிருக்கும்போதே தினம் பேசும்
வண்டர்களை யறியுமுதல் வழிகே ளப்பா.

(31)

வழிசரிகை முடிந்தமுடி விடமுங் காட்டி

வட்டமா சித்தியுமெய்ப் பாலுங் காட்டி
வழியோகங் கலைநாலங் குலமுட் பாய
வழிசென்றோ னென்றாற்றான் வகையாய்ச் சொல்வான்
அழியாது படிப்படியாய் கின்ற பேச்சை
அணைத்தையுமே தெரிந்தவன்போற் பொதுவாய்ப் பேசும்
கனும்பான மனத்தவனைப் புடைத்துத் தன்னிக்
காதவழிக் கப்புறத்தே யொதுங்கி நில்லே.

(32)

ஒதுங்கியடா நாலுகலை பாழ்போ காமல்

உள்ளடங்குங் கைவாகி குமிழி பாயும்
பதுங்கியடா பொருள்நிளங்கும் வினய மாய்ப்பார்
பாலகனே நீயுமொரு சித்த னுவாய்
அதுங்காம நிலையிலப ரோட்ச மென்பார்
அன்னிலைதான் விதிமதியாங் காமங் காமம்
பிதுங்காமல் மோகத்தில் மோகங் கொண்டு
பிறனாதே மந்தர்கிரி மலையி லேறே.

(33)

மலையாள மடிவார நடுநா டேதான்

மாதிறகு லாதிசத்தி மஹமு தென்றுந்
தலையான தலையென்றும் பூரி யென்றுந்
தாக்கீதீன்ற சிவகளை யிருப்ப தென்றுந்

கலையான கலையென்றுங் கதலி யென்றுங்
 கற்பமேழ் நிலைக்கம்பங் கலிமா வென்றுங்
 கலைமதியங் ககனவெளி பணிமின் னென்றுங்
 கருவமைக்கு மிடமாதி சூட்ச மென்றுங். (34)

ஆதிய னாதியென்றுஞ் சோதி யென்று
 மடிநடுவு முடியண்ட பிண்ட மென்றுஞ்
 சாதிலிங்கஞ் சஞ்சிவி கஞ்சா வென்றுஞ்
 சாற்றுதின்ற வேதமுமைம் பூத மெல்லாஞ்
 சாதிலி யறிந்தகித்த ருரைத்த நாமஞ்
 சாங்கமாய்ப் பொழிந்ததனை நிலையிற் பார்க்க
 சோதியென்ற மஹமுதை யறிந்து யேறச்
 சொன்னதல்லால் நாமத்தில் நுழைந்தி டாதே. (35)

நாமத்தி லிருக்குதென்று புலம்பு கின்ற
 நாய்மக்க ளதற்குப்பலன் காண்பிப் பாரோ
 நாமும்பேர் கெட்டுப்போ காம லன்னாள்
 நான்பட்டேன் கெட்டேனடா நடட் மென்ன
 சோமநதிக் கரையிருக்குங் கரும்பு தின்றால்
 சொக்குமடா வுன்றனையுஞ் சுருட்டு முள்ளே
 காமாதி யசுரர்களை கருவ றுக்கக்
 கையில்வே லேந்தினது பொய்யா காதே. (36)

ஏந்துசங்கு சக்கரமு முடுக்கை சூல
 மலைவகையில் வாங்கும்விதம் எடுத்து ரைக்க
 சாந்திகடந் தப்புறமே வாங்கும் மார்க்கம்
 சற்சனர்க ளெவருமின்னாள் சொல்லா தாலே
 ஈந்தருள எமக்குவரம் வேண்டு மென்று
 யென்கருவாங் கிரீடமணி எழிற்றாய் பாதம்
 நீந்தியடி தொழுதெழுந்து வணங்கி நின்றேன்
 நிச்சயத்தைக் கண்டுவரந் தந்த வாக்கே. (37)

வாக்கான வாக்கிதுமெய் வழிநூல் வாக்கின்
 வசஞ்சேர்த்து விடவெனக்கிங் களித்த வாக்கு
 வாக்கிதுசெல் வாக்காகும் விண்ணும் மண்ணும்
 வழிசரியாய் நடப்பவர்க்கு வருங்கை ரோகை
 வாக்குடைய வாணியெந்தன் ஆசான் பாதம்
 வணங்கியடி தொழுதுபுகழ் புகழ் வாக்கு
 வாக்குவன வனுவேற்றம் ஏறிப் பேச
 வந்ததெத்தன் பிறவிகள்நால் மவுனி ரெண்டாம். (38)

எத்தன்குரு வுன்பாட்ட னுடனான் கூடி
 ஏகார்தக் கொழுமுனையான் பெற்ற காலம்
 பந்தமுள நாடுகளும் வனங்கள் பார்த்து
 பாருகி லகிலவலம் வருகும் நாளில்
 அந்தமுள பூந்துறைநன் னுட்டின் தெற்கே
 அரசனார் மலையோரம் போட்டின் மேல்பால்
 வெந்தனலங் ககற்றலா விருட்சத் தின்கிழ்
 வீற்றிருத்தென் முகம்மோக்கி மொழிந்த நீதி. (39)

நீதியென்ற பிடரிக்கண் திறக்குங் காலம்
 நீணிலத்துப் பெருங்காயம் கடுகென் னெண்ணெய்
 வாதியென்ற மங்கையர்கள் காமத் தள்ளி
 வாய்முடி லகிரிமுதற் புகையுந் தள்ளி
 ஆதிநாட் பத்தியமீ திரா றுண்டு
 ஆசன்றன் கிழலானல் மணிதி ரண்டு
 சோதியுடன் திசைநாத விளைவி னுலே
 சங்குவலக் கரமாச்சு இடக்கை சக்தம். (40)

சங்குவலக் கரமானல் வாணோர் கூடும்
 சாயுட்சிய சபையிலங்கே யுனக்கு நாமம்
 பங்கமிலா முத்தொழிலோ னெனப்பேர் பேசி
 பரலோக மேங்குத்திருச் சின்ன மூத

தங்கமய மாயிலங்கும் முத்தர் கோடி
சதகோடி மகத்துகளின் சபையில் வைத்து
செங்கதிர்வேல் துடிகைவரம் வாங்க வென்று
செம்மல்களாங் கோடிக்கொன்று கிளம்பு வார்கள். (41)

கிளம்பிவரம் வாங்குதற்கே சாங்க்ய தீட்சை
குருதேவி சமுகமதில் வேண்டும் போது
தனம்பாத வழதநா வோட்டம் பார்த்து
சாங்கியம னேவலிமை முற்றுந் தேர்ந்து
கிளம்பியிருள் வழிவலிமை கொண்டங் கேற
கெணிக்கின்ற பத்தியத்தின் பாரந் தாங்கி
தனம்பாம னேறுவனே வென்று நோக்கி
தலைவாணி கனிந்தீவாள் சாங்க்ய தீட்சை. (42)

சாங்கியங்கை யேந்திநீ நிற்கும் போது
சதகோடி முத்தரெலாஞ் சூழ்ந்து போற்றி
ஐங்கியவேல் வாங்குதற்கே சாங்க்யம் பெற்ற
ஒருவர் துணை நிகரில்லாச் சிங்க மென்று
தாங்கியுனை வஞ்சவெளி வாணே ரெல்லாந்
தலைவணங்கிக் கரங்கூப்பிப் புகழ்ந்து வாழ்த்த
கூங்காவும் முல்லைநிலம் பார்த்து நீயுங்
குடிசைகட்டி யிருந்துதவங் கூடக் கேளோ. (43)

கூடிமுன் னிருந்துவந்த பத்யத் தோடே
கொடுங்காரம் புளியுடனே யுப்புந் தள்ளி
பாடுகின்ற நெய்தேனும் பழம்பா லன்னம்
பத்தியமின் னெறியில்நின்ற லீரா றுண்டு
சாடினிடம் வலக்கைதுடி இடக்கை சூலஞ்
சாயுட்கிய வரசனென வருவாய் யென்போல்
பாடுகின்ற வுன்பாட்ட னெனக்குச் சொல்லி
பாடுபட்டேன் பலனெடுத்தே னுனக்குஞ் சொன்னேன் (44)

சொன்னேனாடா கைலோகையானால் மைந்தா
 ரோதிமுடி கைலாச வர்க்கமாகும்
 சந்தநதீ தில்லையெனில் மூல வர்க்கம்
 சார்ந்தகிளை முற்றாமடா பதவி சொத்தை
 கன்னல்கனறு முற்றிமுளை யேறு மாபோல்
 கண்கொள்ளாக் காட்சியன்டா கைலாசன் காண்
 அன்னமயில் வாசியென்ற குநிறை யேறி
 அநிலமண்ட மரைரோடியில் வரவு மாகும். (45)

வாவான சிரஞ்சீவி வாய்த்தோர் கோடி
 வழிதவறி யிழிசெயலிற் புகுந்தோர் கோடி
 குாவனுங் கனிந்துகனிந் தேற்றம் மைந்தா
 கூறுகெட்டு வாக்கழிவாக் காலோர் கோடி
 சாசமுள நூலென்மெய் மணஞா னத்தில்
 சுகந்திரத்தென் மலரிடத்தே யிருந்த வல்லி
 வாதென்குரு தலிரிகைவள்ள லுன்பாட் டையன்
 வள்ளலிட நிழல்படிந்து விளைந்த நாதம். (46)

நாதமது விளைந்தவன்பேர் நாத னாகும்
 நாரியர்மேற் கலந்திடினுங் கசியா நாதம்
 சேதமில்லா விளைந்தமணி வேகம் மீறி
 செங்கதிரின் நாவின்முனைச் சாட்டை கொண்டு
 ஓதிவிட்ட நூற்காரின்சு லோகம் மைந்தா
 ஓருபதினங் காயிரத்தின் நாத மார்க்கம்
 ஓதிவிளை யாடினது ஞானச் சங்கிஷ்
 உருத்தோணுந் தோணுது குப்பை கட்டே. (47)

குப்பையது வளந்தாற்கோ புரமுந் தாழ்த்து
 கொண்டிடுமென் றெண்ணமுள்ள கோடியோர்க் குங்கேள்
 தப்பாது மழைகாலங் கண்டாற் குப்பை
 தானழகிச் சேராடித் தாழும் மண்ணாய்

ஒப்பில்லாப் பெரியோரை யிழிவு பேசி

உயர்வோமென் றெண்ணியொவ்வாச் செயல்செய் வோர்க்கு
இப்பொருப்புத் தணிகையர்வே னுருவி விட்டால்
ஈசன்வந்து தடுத்தாலுந் தடுக்கப் போகா. (48)

போகுமடா பவிசழிந்து அவன்மு கத்தில்

போய்ப்படுப்பாள் மூதேவி காலை நீட்டி
பூகமழிந் தோயாத கவலை பூண்டு
உலகிலெட்டுத் தரித்திரமு மழுந்தப் பெற்று
தேகமதிற் றேறாத ரோகந் தாங்கித்
தெருவிலடி படுநாய்போற் குலைத்துக் கொண்டு
எகுசைத்தான் பிணிநரகம் போவா னென்று
இருந்தவத்தோர் பெருஞ்சாபம் பொய்யா தையா. (49)

பொய்யாது மெய்வழிநூ லென்னாற் கண்டோன்

புத்தியுளான் கைலாசஞ் சேர்ந்தே தீர்வான்
பொய்யாது சாகாக்கால் புத்தி மாணே
பூட்டிருக்கும் பாட்டதனைக் காட்டி விட்டேன்
கைமெய்யாய்ப் பலிக்குமடா மக்காள் மக்காள்
கைகண்ட தெய்விகப் புதையல் தோணும்
மெய்நிலைகண் டாசானெங் கெங்கு முண்டு
மெல்லடியைத் தொழுங்காம முகமாய் நில்லே. (50)

முகமென்ற நடுக்கருவூ டுருவிப் பார்க்க

மூதண்ட வெண்டரள மாகு மையா
முகமான வாய்முடல் பிடரி காணும்
முஹமதின் பின் னஞ்செழுத்தின் வேதங் காணும்
அகநகநட் பாகப்பெற் றவனே யப்பா
அங்குதடை யில்லையடா பொங்கும் பொங்குஞ்
ஜகமெங்கு மணுவுக்குள் னொடுங்கி யாடுஞ்
ஜெயமென்ற கெக்கரிபோட் டேறுங் காமம். (51)

சந்த விருத்தம்.

காமனையே நித்தவர்க்குக் கால்பினந்து டிருகுங்
 காமநிலை தெரிந்துவட வனல்கொண்டகால் மூட்டி.
 காமனைக்கண் னுலையித்த கருத்தையழி யாமல்
 காமக்கன லநிலுமுன்று கர்த்தபம்போற் கதறி
 காமனைவ கந்தைகொண்டு நாரியரைப் பொருளாய்
 காடுகின்ற காய்களுக்கு ஞானவொளி யேனு
 காமநிலை கண்டவர்க்குக் காலனைன்ற பயங்கள்
 காணுமற் போகுமடா கருதிகின்று பத்தே. (52)

பத்துப்பத்தா யஞ்சுபத்து முக்கவியுஞ் சொன்னேன்
 பத்தியுடன் பார்த்துப்பத்தப் பத்திடுங்கைப் பத்து
 பத்துமோபத் தாதோவெனப் பத்தியில்லாப் பத்து
 பத்திடிலோ கடமழிக்கப் பத்திடும்பேய்ப் பத்து
 பத்துமுன்னே பத்திக்கொள்ளப் பத்தமது பத்தும்
 பார்பொருத்துக் காப்புமுதற் கடைவரைக்கும் பத்து
 பத்துமோரா ருங்கலையிற் பனிரெண்டெட்டு மொன்றாய்
 பார்மார்க்க நாதனிட மேய்வழிநா லாமே. (53)

(மேய்வழி நூல் முற்றிற்று.)

ஆதியே அணை.

கரு ஸ்தோத்திரம்.

அமரீர் விருத்தம்

தாயளித் திட்ட செல்வந் தந்தைய ரளித்த செல்வஞ்
சேயளித் திட்ட செல்வஞ் சீர்பெறத் தூக்கிப் பார்க்கில்
மாயளித் திட்ட தென்ன வறிந்தநான் மறைக்கெட் டாத
நீயளித் திட்ட செல்வம் நீடுழி காலம் வாழ்க. (1)

கையளித் திட்ட செல்வங் கரணங்க ளாலுஞ் சூழ்ந்த
வையகத் தோர்கள் வாழ்த்தி வழங்கிய செல்வ மெல்லாம்
நையளித் திட்ட தென்ன நானறிந் துணர்ந்த காலம்
பையவர் தளித்த செல்வம் பல்லாழி காலம் வாழ்க. (2)

சாதிக ளளித்த செல்வஞ் சமையங்க ளளித்த செல்வங்
காதியா மாதர் பூமி கனகமு மளித்த செல்வம்
நீதியா வெனச்சீர் தூக்க நேர்பகை யான தையா
நீதிநீ யளித்த ஞானம் நீடுழி காலம் வாழ்க. (3)

பாதலந் தைத்திடு மெய்ப் பாலறி வித்து ஆண்டோன்
சீதளந் தைக்க மேனி சினந்ததை வெறுத்திட் டாலுங்
காதல னென்னைக் கூட்டிக் கலந்துவுட் கார்ந் தெழுந்த
பூதலத் திடங்க டோலும் பூரணச் சரணஞ் செய்வேன். (4)

கலவிருத்தம்

காவ லானபு ராதன வேதியன்
மேவ லானவ ரோதமென் னாதன்மேல்
ஆவ லோங்கவ வாவங்க முன்றன்னுள்
பாவ நாசம்ப டப்பவின் கானதே. (5)

வஞ்ச மில்லா மார்த்தத வத்தினர்
அஞ்ச லென்னும ஐக்கிழ வள்ளலென்
பஞ்ச பாவம்ப டவுப தேசித்தான்
வஞ்ச நீங்கவும் வான்போரு ளானதே. (6)

வாவின் மேகக்கு டைச்சைவ மேனியன்
கோவ ரத்தகு டைக்கோடைக் கொண்டலென்
தாவி கின்றென் றவிய னருவிறு
பாவ நீங்கப் பலன்பவின் கானதே. (7)

பவ்வி வையுமெய்ப் பால்தந்த வள்ளைக்
கர்வ மின்றிக்க லத்தந்த நாவிலே
அவ்வி பேயவன் றுனென்றன் சென்னியில்
வள்ள ளவுமி டையும்வி டாதம்ம. (8)

புல்லும் பூமியு லகுள்ள நானொலாம்
போன வப்புறத் துப்பின்னு நாநமே
எல்லி காணமுன் னானெனும் நானொலாம்
எந்த நாநமேற் தன்குரு நானதே. (9)

அளவி லாவெகு காலமிப் பூமியிற்
பழமை யானபு ராதனப் பூர்விகன்
நீழற்போ லும்பிர் யாதேனை யாண்டவென்
தலை லென்குரு தாள்வாழி வாழ்பே. (10)

(குரு ஸ்தோத்திரம் முற்றிற்று.)

ஆதியே துணை

பூரணப் புதைதயல்.

காப்பு.

சந்த லிருத்தம்.

நேருரைதம் பிஸ்மில்லா ஹிர்ராகுமாநோம்
 நிர்ரகிமென் றிலங்கும்பரி பூரணமிங் குரைக்க
 திருமறையோன் யாக்கைதல் லஅலமென் வரைத்த
 நிரமுள்ள தின்முகைய தின்பாதம் பணிந்து
 வரும்வேத மார்க்கநெறி வரலகுரு விராசுல்
 வரும்நடிகள் பெருமான்தன் மலர்ப்பாதம் பணிந்து
 தெருளமுத மளித்தவென்றன் குருபெருமான் பாதம்
 சிரம்பணிந்தின் னம்பெரியோர் பதம்பணிந்த காப்பே. (1)

சிந்து

சிரம்பெருந் துறைவளரும் - வேகாச்
 சிர்பாத கமலமென் சிரசில்வைத்தே
 இருமைமுத் தாபமெ ஸ்லாம் - போக்கி
 இதையங்க டல்போல்விந் துதயஞ்செய்ய
 இறைவனே யறிவானென்ற - வச்சாழன்
 றிருத்தி யெமக்கறிய வைத்தவாத

குருமல ரடிவணங்கி - இறைநாதர்
குலனரு ளாரணப் பலன்கைவா

(5)

இறுதிகாள் வருங்கசப்புக் - கொடுமாண
மீவையனுவு மனுகா வாழ்வினோன்றே

பதினாறு மற்றுளயில்மு - மோதிடினும்
பற்றிட வொண்ணுப்பார ரகதியத்தை

உரைக்கும்பு ரணப்புத்தையல் - உளளமையை
உண்மையாக வேயாக்க வுதவுமின்றால்

கலிமா வெனும்புதானம் - அறிந்துகொள்ளுங்
கடந்திடத் துடனிருந் திடும்போதே

அலிமாம னுருரைத்த - விருதயமா

மந்தக வறிந்திடாதார் பந்தமேபாழாம்

(10)

கலியா தருமவையின் - மூலவித்தை

காட்டமுடன் தேட்டப்படத் திட்டிவிடுவேன்

வலிமை அமினுவல்யெக்கின் - தன்னிடத்தில்

வந்துவிளங் கிடமதை வண்டாறியார்

வகுந்திரு கபிவிரகுல் - தின் தின்

வாழையடி வாழையென வழிவழியாய்

பாமமெஞ் ஞானோபதேசம் - இருளகற்றிப்

பற்றியகா மில்பதத்தைப் பற்றவெனவே

இருளற்ற மோழியுடைய - வள்ளலெக்கன்

டெண்டிசைக லிக்கவுமன் றுடியேகின்றேன்

(15)

மாண்டுமே பிழைத்துவந்த - கருவூருக்கென்

வள்ளால் வழிதூலக்கி விளங்கவென்றேன்

பண்டிள பால்கொடுத்த - முதல்முதல்

பாங்காய்ஞா னக்கண்ணிலி காட்டியாண்டான்

ஆண்டோன் பிரியாது - பிரிந்திடி

லாகாதேயன் டம்பாயவென் நன்புடனையன்

பின்னியே யிருந்ததெல்லாம் - பிரித்துரைக்கப்
பெருமறை சாஸ்திரங்கள் பிளந்ததய்யா

தன்னிலக் கணம்விளங்கப்—பொய்யருத்தம்
பண்ணிய லக்கணமெலா மள்ளியெறிந்துந்

(20)

திகட்டிடாத் திகைஷ்வாங்க—என்னிடத்தில்
திருட்டுயி னாக்கெருவ மொழிவதற்குப்
பட்டபாடும் விட்டகண்ணீருங்—கொஞ்சமல்லப்
பாவிமனம் பதைபதைத் தேங்கியிருகி

யியன் திருச் சந்திதிமுன்னே—நீங்கா
தகலாத ணுகாதுபன் னொழுந்தி
திருநாளென் றுவிடியுமோ—வெனமனமுந்
தியில்மெ முகையிட்டு வருகினபோல்

எனச்சஞ் சலமுமிஞ்ச—யியன்
இணையிலா வருள்கனிந் தொழுகிவா

(25)

பொருளாவி யுடல்கொடுத்து—மும்மலம்விட்டு
பெற்றபத முற்றதிங்க ணுரைப்பதெங்கே

பெருங்கிர ணத்தின்கலிமா—விண்டிரைத்துப்
பேசிடநாக் கூசுதையா வாசிவசமாம்

வாசிரெண்டுங் கூடுமுனையி—னிடமுங்கண்டு
வாசிலாமக் காரிடத்தில் வாசுதெளிந்து

வாசியந்தி சந்தியும்வாசி—அமாவாசியில்
வாசிவாகு வென்றுமனம் வைத்துப்பிசகா

வாசிமாலும் போதேமாந்திடா—குன்வாகுவென்று
வாசிவா சிக்கவச மாகும்வாசியே

(30)

வாசியென்றால் அழச்சதுவென்று—நாலுமாராய்
மோசமது போகாதேழக் காலுமேசொன்னேன்

பேசறிய பாதமதுகாண்—வாசிமுனை
வாசிவச மாகுமது தேசுநிறமே

புகார்பு கழுத்தில்காண்-பரிபூரணம்
 பொங்கியெழுஞ் செங்கநதிக் கங்கையுமங்கே
 ஆகுகவி முழங்குசன்னந்-துரியநிலை
 ஆனதோர் மானென்றுமோங் காரமென்றும்பேர்
 ஓங்கார மெனுங்கோட்டை-யதுகடந்து
 ஒழுடிந்த பட்டணமு னார்வெனுங்கம்பம் (35)

ஆங்காப்பூ தஞ்சொல்லிநந்து-கும்முதித்
 தநிவநிவ தங்கேயல்லோ யில்மென்றசொல்லு
 சொல்மொழியை யில்மென்றுரைக்கும்-அறியாச்
 சோம்பருக் கறிவுவாச் சொல்லுவேன்கேளு
 எத்தனையோ வறியவொண்ணுப்-பாஷைகளு
 மெம்மதழு மில்மெனுந்தா யின்றேயிருக்க
 உரைத்திடும் பாஷையிலொன்றை - யோதிப்படித்து
 உற்றயில் மிதுதானென்று புலம்புகின்றிர்
 கறைமது ரழுங்கொடுக்குங் - கனியல்லாது
 கவிலுமி லைதாவென்றாற் றருவதெங்கே (40)

அங்கதே சமுங்கடந்து - தலைககரம்
 அங்கேசு வாதிட்டானப் படிமுனையில்
 சங்கிரு ககாக்கொழிக்கும் - உச்சிவட்டத்துள்
 தாக்கிடினு லு-தெனுங்கே சரிசுடையாம்

விருத்தம்

கடையெனு முழுநடைக் காண லகுவல்லத் தன்னு லாகா
 திடமுள ஞான நாதத் தேசிக னுளங்க னிந்து
 உடலினிட் டிடலிற் பாய்ந்து ஒழுடிந் திடத்திற் றுக்க
 கடையது தோணித் தோனும் நாட்டீ யகலா தங்கே. (43)

சிந்து.

அங்கத்திலு ஜுதுநடையை - யறிந்ததன்பின்
ஆனதொரு மூச்சுமக லாதுபற்றியே.

பற்றியபற் றறப்பார்க்க - முன்னுலேதோன்றும்
பர்வதமா மும்மல மலையகடந்து

(45)

கரையூர்த் துறைகடந்து - கன்னோசிராடு

கடந்துகா தலஞ்செந் நதிகடந்து

கணங்கனாம் பூதவனமும் - கடந்திடக்

காரிருள் வனமெதுக்கு மதுங்கடந்து

மணலூர்ச்செங் கரைகடந்து - எலுமனாரோர்

மனத்துணி வுடன்பால மதுங்கடந்து

மூலனார் தனையடைந்து - சைதன்ய

மூதண்ட பிரம்மநில் முழங்குதற்கு

உணர்வெனுஞ் சமதளத்தில் - ஞானமெத்த

உற்றபர மடிபனி ரெண்டையுமெள்ள

(50)

பதினா றதிற்சேர்த்து - மனமுகந்த

பசியுடன் பத்திகொண்டு சுத்தமுடனே

விருத்தம்.

பத்திகொண்டு பசியுடனே சுத்தமாகப்

பாலகனே சாதகத்தி னிலைக்கும்போது

எத்துமடா மனமதுவு ிலைக்கொட்டாது

இனைக்குமடா தூலமநிற் றுன்பம்நேருங்

கத்திவெட் டிரவுபகல் போலுமன்னுள்

கண்ணுலே பெண்களையும் பார்க்கொண்ணாது

முத்தனவ னுன்மனநின் சுயம்புகண்டு

முன்வருவான் பத்தியத்தின் வரம்பில்சாதி.

(52)

சிந்து.

பத்தியம் வரம்புசாதனை - தினமானந்தம்
படப்பழக் கழும்மதிப் பாலுறி
ததும்பிமதிப் பால்கூர்து - சென்னிவழி
தானேவாய் கொண்டுமடை திறந்திடுமே
நார்முகம் மதியினொளி - கிளம்பிட
கிடைந்துமுன் அலகுமொன் றுகவிலங்கும்

(55)

ஆர்த்திநிம் பலமுரசம் - நாதவொலி
அண்டமுடி யாதுபோதை செவியடைக்குங்
காத்திநித் தியையேழுங் - கிழிந்திடக்
கண்டிடுங் காணியெவர் விண்டிடத்தகும்
பார்க்கப்பெரு வெளிதோனும் - பரிபூரணப்
பாலுமதி கோடாகோடி யொளிதுலங்குங்
நீர்க்க தரிசியென்னும் - ஹக்கிகத்து
தெய்வசிகா மணிவாலை கொலுவாசனம்
பார்க்கக்கண் கூசிக்கூசுஞ் - செங்கமலப்
பாவினன்னி திருமணக் கோலமதலை

(60)

பார்க்கமும் மலக்குறும்பு - அடியோடே
பத்தியெரித் திடுமிது அற்றதுசொன்னேன்
நத்தியபே ரெத்தனைபேரோ - மகம்முதான்
அத்தனைபே ருக்கும்பெண்டாய்ப் பத்தினியென்றான்
உத்தி படைத்தவன்கான் - உலகறிய
வலிலவ சாரியாடி உத்தமியென்றான்

பத்தியபே ரத்தனைபேர்க்குங் - கொடுங்காமப்
பித்தத்தைத் தெவியவைத்துச் சித்தத்திருத்தி
சித்தனைனப் பற்றுவன்காம் - திரிநோகச்
செவ்வியக்கா னுன்வேதமு தேவியென்றதே

(65)

தாடியஞ் சடைவளர்த்துத் - தலைசிறைத்துத்
தாவடலங் கோடுன்கா யாசமும்பூண்டு
பாடியோகத் தண்டுங்குறடும் - ஏறுமிந்த
வேடிக்கையி னுலேளுநந் தேடிவருமோ
பாடிடுத்தன் மதியிழந்து - சுணையுங்கெட்டுப்
பழங்கந் தையோ டாபாச அடையணிந்து
குடியின்றி னிக்குமேக்கற்றுத் - திறிந்தலையுங்
கூறுகெட்ட பித்தர்களைச் சித்தரென்பரோ
காரியச்சோ சியப்பிறட்டுந் - தாலாய்ப்புலம்பல்
காசுடன்ம திப்பி னுக்கே வீசும்வலைகாண்

(70)

சீரழிந்த அலகமக்கள் - அவாமிருந்து
செப்படிவித் தைக்கிமான் வித்துவிடுவார்
சீரழியு மிருள்மனத்தோர் - மதிக்கவொன்றுஞ்
சிந்திடார்கள் ரத்தினமா மலைகண்டவர்
கூறுஞ்ச லால்ஜமாலென்ற - இருகடலுங்
கொண்டு அலை மோதுமிடங் கண்டுதெளிந்து
பாருங் குருவருளால் - மனமுரைக்கப்
பாரந்தா மூக்குமுனைப் புருவமய்யம்
ஏறும் படியதுதான் - பிடறிவழி
எந்தன்வால குருவிர மூல்கடந்தது

(75)

ஏறுதல் வழக்கும்வழி - காமீலல்லாது
எட்டியடி வைத்தாலங்கே யிழுத்தெறியும்
முழுக்கிழுக் கழுக்குக்காக் - கொடிய
முழுக்காமச் சோம்பேறிக னேறுவதெங்கே
முழுக்கப்பா வழக்கும்வழி - வீண்மதிப்பில்
மூலத்தேற முடியாது மூலைபாரண்ணோ
முழுடிமனச் சிங்கங்களைன்றால் - யெவரென்றாலும்
முடியில்கெ றகெறவென் றேறிவிடுவார்

வேதவித்யைத் தன்னிலையாய் - புழுக்கையர்கள்
வேதந்தெளிந் திட்டஆலி மென்றுவெகுபேர் (80)

நீதம்மொம்பத் தெரிந்தவர்போல் - கர்வங்கொண்டு
நீதர்க்கிடர் செய்யத்தலை படும்பாவிகாள்

போதநிலைப் பொருளுமென - கோதற்ற
பொன்னிவள நாடனுமெய்ப் பொறியுமென்கே
தன்னிலையாய் யறிந்ததென்கே - ஊசுமுனைத்
தமர்வாசல் கண்டுதிறந் தடுவதென்கே

பின்னிலைமுன் னிலையுமென்கே - தம்பிதம்பி
பேச்சுமுனை மூச்சின்கலி மாவதுமென்கே
மூச்சடங்கு மீடத்திருக்க - யெவராலும்
முடியாது யிருப்பதின் கெளிதுதம்பி (85)

ஆச்சென்றவாய்ப் பேச்சிலாகுமோ - வேதியரே
ஆகமவே தங்களின்ற அண்ணலுமென்கே
காட்சியெழு தாதலிபென - ஆதம்பாதங்
கண்டதெளி மாதவமும் விண்டுவிடுமே

விருத்தம்.

மாதவத்தின் மதியமுதல் கருவூர் நாட்டில்
மன்னவனாக் கருவூரு நாதன் முன்னே
கோதிலா தவனிடம்வாக் களித்து மீண்டுங்
குருசிலையுந் சாட்சிவைத்து வாங்கி வந்த
சிதனத்தின் பொருளுமென்கே யென்கே யின்னான்
நினமலைந் தேடியதன் தேட்டுமென்கே
மாதனலா பம்மினைகித் தறியாப் பிள்ளாய்
மதியுளபேர்க் கைத்தொகைவிண் டறைவேன் கேளீர். (88)

விண்டுவிண்டு அந்தரத்தோடுருகிப் பாயும்
விளங்குங்கா ரணத்தேகங் கானி யேறும்
கண்டருக் குமந்தாண்டித் தூலந் தன்னில்
காஷாய மணிவதற்கிங் கருக னாகும்
விண்டுரைத்த மொழியதனை யறியாத் தோசி
வெறுவேடம் வீண்பழங் கதையும் பேச்சும்
கண்டபடி யுளறுவான் தெளஹீ தென்பான்
காரணங்கண் டறியாத கசட்டு மாந்தர்.

(89)

(சிந்து)

ஈதறிந்து நாரொளிகண்டால்—பெரும்பாவ
மெத்தனைகோ டியானாலும் பத்தியெரியும்
எரியுமெ மனைப்பிரிந்து—ஆறண்டம்
எட்டியேபாய் கின்றவன்பேர் ராஜயேர்கி
ஈதறிந்த மூயின்களுக்கு—ஆதிதீதார்
இப்பவே யுண்டுமேயாகி ரப்பவுமுண்டு
ஆகிர மாவதுமெங்கே—உன்னிடத்தில்
ஆமனத்துப் பில்லாஹிக்கடோ கியில்வருமே
சாமுனஞ் சாவப்பழகிச்—சாவதுவே
சன்மார்க்கச் செயலெனச் சாற்றும்வேதமே
பார்த்திதனை யூன்றியறியாக்—குலம்புழுக்கைப்
பையல்கன்ப ணத்துக்குவாய் பரிமாருவார்
ஆதிதன் றிருமறையில்—முடிவடை
அறியச்சொ லியுரைத்த திருவுரைகான்
உரையை யறிந்துதனித்து—மாவுல்ஹயாத்து
உற்றகுடிப் பதனைநீ குடித்திடிலோ
தாகமோ கமுமொடுங்கித்—தனித்தவிடந்
தங்கிடில் லாதுகண்ணிற் காணமுடியா

(90)

கண்ணுக்கு மறைந்திருக்கும்—ஹக்குல்லாக்கின்
கமலமலரிரு தயவடிவம்

பெண்ணாடனா ணுமங்கிருக்கு—மங்கிடத்தில்
பெண்ணாடனா ணுமங்கில்லை மில்லைமில்லையே (100)

சொல்லாத நிலையடிமெய்—வழிநூல்
சொல்லிமறைத் துவைத்தேன்சந் ததிகளுக்காய்
விண்டுவிண்டு புடியும்வைத்தேன்—மித்தநூல்
வேதகவி கடந்தகாற் படிவழியே

விண்டதுவிண் மக்களறிவார்—மண்மக்கள்
விண்டிடவுரைக்கிலவன் கண்டவனல்லன்
சுருதிசொல் சேநியனைத் துஞ்—சுருக்கிமுன்னே
சொன்னதுமுன் மெய்வழிநூல் வினையமெத்த

திருமறைக் குருபெருமான்—ஞானநிலை
செவ்வைவழி யோடியநூலதுவிதுவும்

போதகமீன் லூலின் பூட்டை—யறிவதற்கு
பூதலத்திற் கோடியிலோ ருவனிருப்பான்

மேதகு குணத்தறிவன்—வினையங்கண்டு
விளங்கிடு வான்தவத்தில் துலங்கிடுவான்

பன்றிபல குட்டியிருத்தென்—படிதனிலே
பலத்தயாளைக் குட்டியோர் குட்டியாகுமோ

ஆதியந்த முமேவிளங்க—வெந்தலுக்குச்
சோதியி லெழுந்துவந்த வாலகுருவே

முகம்மது சாலிகென்றோதும்—ஞானபிதா
முட்டிவிட்ட பேரெனக்கு மார்க்கநாதனே (110)

முகம்முத டொளவற்கலிமா—விவகைப்பொருள்
முடிந்தயே காஷாத்தின் முனையுஞ்சொன்னேன்

பலந்தரும் வாசியதின்—நெய்நீரைப்
பழக்கமு மினதெனப் படவுரைத்தேன்

ஆசில்பத மேறுதுறையும்—அண்டத்திற்பாய்ந்
தானகாஷா யந்தரிக்கும் நிலையுஞ்சொன்னேன்
ஆசில்மா தவமறையில்—ஆகிரமென்
றறியச்சொன் னதைத்தன்னி லறியச்சொன்னேன்
அசிலத் தறிவின்மேலொரு—பாதந்தூக்கி
யப்புமோர் தாளுமடிப் படைப்பாதம்
துரியகிலை யிலுரைப்ப—தரிதப்பப்பா
துரியாதீதப் பிரணாவசத் தெதார்த்தம்
சத்தியம்பூ ரணரகிதம்—நிட்பிரபஞ்சம்
சர்வசம முஞ்சாந்த சூக்குமமுற்றேல்
புத்தனீ தத்துவபோகி—ஜலாலென்றும்பேர்
புனிதவி புவான்மான் யாகுகசென்று
சென்றெமகூ டண்டவுச்சி—கபாலவழி
சென்றவ னிடத்தடுத்துச் சேரும்பூரணம்
சேரும்பா பிரமுகையதின்—தின் தின்
செல்வமு கம்மதுசத் தார்த்தநித்யம்
தாகமாயி தனையுணர்ந்தோர்—தமக்கிரங்குந்
தங்களுக்கிரு செல்வமுமோங் கவுமாதி
நித்யசத் துவதோஹம்சோ—பத்மசத்தர்கள்
நிஷ்களப தத்துகளென் னெஞ்சிலமைத்து
அமைந்தபூ ரணப்புதையல்—கன்னிகளும்
அதன்பதி யின்கிறப்பைப் பாடிடுவோம்.

(120)

(123)

(விருத்தம்.)

ஆமீனாய் நின்றிலகு முமீனாடு
ஆனசென்னி நாடுவள நாடுமாரும்
தேமாவோ டெக்கனியுஞ் சுறந்தநாடு
தேங்காத கருணைவெள்ளந் தேக்குநாடு

சமாலை யறிந்தவர்க ளிருக்குநாடு
 இகபோக விபரித மனுநாகாடு
 கோமாலும் குதாத்தி லாஸிகாடு
 குருநாடு குடநாடு குடியென்னுடே. (124)

எண்ணரிய லிவகோ டிகளன்னுடு
 யேழில்வாசுச் சுழிமுலைமண் டலமன்னுடு
 சென்னைமா நகரமெனுஞ் செல்வநாடு
 சிதறத்துல் முன்தறா விளங்குநாடு
 அண்ணலாம் நூலிலங்கு மந்தநாடு
 ஆதிமறை வேதமெலாம் பிறந்தநாடு
 எண்ணரிய பாவையெலா மின்றநாடு
 யேந்தனுக்கு முபதேச மந்தநாடே. (125)

தேவியெனும் மனவசியக் குளிகைநாடு
 சேர்த்தவர்க்கு மனக்கனோரி தெய்வநாடு
 மாநிலா கோம்பெனுந்தன் பசியன்னுட்டில்
 மாதவத்தி னறிவிருந்த வசந்தநாடு
 பேசரிய மௌனமணி யண்டநாடு
 பேசாத ஞானசபா பதித்தாய்நாடு
 நீசாமுன் சாப்பழகு நத்திநாடு
 நிகங்குல் பகலறநின் றந்தநாடே. (126)

அந்தமெலாந் திரண்டகந்தி லிலங்கும்நாடு
 ஆகாமென் றுடைக்குந்திரு நாமநாடு
 எந்தைகலி மாப்பொருளே யன்னுடாகும்
 எக்கனென் றிலகுமா மிருக்குநாடு
 அந்தமுள்ள பிணாவத்தை யறியவேன்ற
 லன்னுடு சென்றுவரு மாதான்வேண்டு
 மித்தவித மல்லாமற் கோடிநூல்க
 னெப்படி யோதிடிலும் விளங்கிடாதே. (127)

ஓதியென தாசாங்கை கலந்தநாடு
ஒங்காரக் கதலிவனஞ் சூழ்ந்தநாடு
ஐநிலிங்கங் காயகற்பம் விளையுநாடு
சைவத்திரு மேனியின்மா திருந்தநாடு
ஐநியேழ் பருவமழ களைத் துமொவ்வா
சைலநிற மாதுசெழுங் கன்னிநாடு
ஆதிமகம் ஆதுயின மயிலினுடு
அவ்வளவு முன்னுளத்தி லறிந்துகூடே. (128)

கூடிநடு வளையேறி வாழுங்காலங்
குணம்பொறுத்த மனையாளும் வாய்க்காதாலும்
வாடிமனம் பட்டசள மதிகழுண்டு
வன்பணிவாய்த் தேவையென வருந்திச்சின்னாள்
பாடுங்கடக் கோடிகன்னி யுரைக்கமிண்டேன்
பதாரம லீருந்துமதிப் பாறுமுண்டேன்
வாடாது கௌனமணிக் குளிகைவேகம்
வான்பாய்கல் லாலமரம் விளங்குநாடே. (129)

கல்லாலி லடியிலன்னு ளடியும்பட்டான்
கனபயத்தால் கங்கைநதிக் கருவூர்நாட்டில்
வில்லடியில் வளைத்தடியி லடியும்பட்டு
மிகமெலிந்து களைத்துவந்தான் பிள்ளைகூட்ட
கல்மனதுப் பிள்ளைகளுங் களவனென்று
கட்டிவைத்து வேதத்தூர் மக்கன்கூடி
கல்லாலுஞ் சொல்லாலு மடிபட்டான்கான்
கதிவிளங்குஞ் சஞ்சிவ பண்டிதோனே. (130)

பண்டிதனும் பதியிழந்து பாடுற்றேகி
பாரரசு கெம்பீரன் வாழும்நாளில்
தொண்டியா மப்துல்மஜி துலமாவென்போன்
தோகைபுணர் தலமதனை யலிபென்றோதி

வண்டர்களும் போருமை பெருகக்கூடி
 வளர்ஞானப் பைகயின வம்பர்க்காற்றா
 லுண்டியைகை நதிப்புதரி னிரியிலுற்றே
 உதயமதி லெழுந்துமறு காடுற்றானே. (131)

உற்றவனும் உன்மைகமம் தலுப்பினாலே
 ஓருவனாய்த் தனித்துவழி நடத்தேஞானம்
 பெற்றபழங் கிழவியம்மை யாஞானா
 பெயர்காணா யடிநகராஞ் சேர்த்துமங்கே
 உற்றநில மாணவர்க்கு வுபதேசங்கள்
 உளங்குளிர அவந்தனித்துச் சிறிதுகாலம்
 பெற்றவர்கள் புகழ்த்துவழி யனுப்பச்சிவ
 பண்டிதனு மேநிருப்புத் தூருற்றானே (132)

திருஆரில் மணஞ்சூடி ஷம்சுமாதத்
 திரும்பிவந்து கெம்பிரன் வாழும்நாளில்
 தருகணஞ்சே காலியின் கிளர்ச்சியாலே
 தானொருக்காற் பதியிழந்து யேகுத்தாரம்
 மருகவவன் மன்னிப்புக் கடிதஞ்செய்து
 வந்துசகாக் கனும்பெருகி வாழ்த்தாறாண்டில்
 வறுமைவஞ்ச கன்மஸ்தான் கனிப்பொய்யோனால்
 வளர்த்ததிபா தகம்பொடிய விளங்கினானே. (133)

விளங்குமலை யரசன்மகள் மதித்தாய்நாட்டில்
 விளங்கவே யுளம்புகுத்தோர்க் குபாயஞ்சொல்வேன்
 பழமறையில் வேறுமென்று நுணுக்கத்தேர்த்து
 பற்றியே குருமணியின் வழியிற்சேர்த்து
 துலங்குநக சியம்விழிப்பி லீரவிற்பன்னி
 தோழுகைதுடர் பிடுகைபிடி யன்புபற்ற
 இலங்குமின்னால் பொருளனைத்துங் காண்பாயுன்னில்
 என்மகனே கன்மணியே வெளியாய்ச்சொன்னேன் (134)

ஏறுநுறை மறைவுலக்க விருத்தம்.

ஆட்டிவெந்து சாம்பலாய்ப் போனவித்து
அப்புறமு முளைத்துக்கனி யருந்துவாறும்
எட்டிவெழு நியவெழுத்தைக் குறுக்குவாறும்
எழுந்துநிற கழந்தபகலி பார்த்தவாறும்
முட்டடங்காச் சாணிகொண்டு நிறக்குவாறும்
புலியின்மேற் பசுபாய்ந்து சாய்த்தவாறும்
காட்டியவி தனைத்துந்தன்னு ளறிந்தபேரை
ஞானகுரு பெருமானென் றுறைக்கலாமே. (135)

ஒன்பதுக்கொன் பதுமுன்று லகடி.லக்கம்
ஒருமிக்கக் கூட்டவா றுனவாறும்
யிம்பத்தோர் தொகைப்பதமா றதிற்கழிக்க
ஆனமிச்ச மொன்றாகக் கண்டவாறும்
தன்பாலந் தர்முகமாம் பிரணவத்தின்
தனிப்பொருளாம் பதப்பிரிவை யறிதல்வேண்டும்
ஒன்பொருளிற் பிரிவறியார் பாகியென்று
ஒதிவருந் திருமறையின் பாடந்தன்னில் (136)

ஆமெனவு மிராறி லக்கத்தோடு
அப்புறமு மீரைந்தோ ராறுங்கூட்ட
வாமதுகை யிரண்டேகா லானவாறும்
வைத்ததனி லீரைந்திர் கழித்துப்பார்க்க
தாமொன்றே காலாக மீந்தவாறும்
தன்னிடத்தி லறிந்துகணக் குறைத்தபேர்கள்
மூமினும் ஞானபிதா மகனுமாவான்
முன்னிலறு சுவையொழிக்கும் பொருளைக்கூடும். (137)

(சந்த விருத்தம்.)

பொருளறிந்து பொருமைமும்பொய் வஞ்சகங்க ளறவோ
 போக்கென்று சாதகத்தி னிலைத்ததுகண் டாசான்
 அருள்காந்து திணைபெற்று லகரிகொண்டங் கேறி
 அறிந்தவரும் பொருள்கிலேறி லிருந்தவரும் கோடி
 அருள்மனத்தோன் போலுநடித் துபதேசம்பெற் றவனோ
 அறிந்துகொண்டோ மெனும்சங்கை கெருவங்கொண்டி மேலும்
 குருக்கைதொய் குருத்துதோமிக் குலம்புழுக்கக் குருடர்
 கோடுமைகொண்டிங் கொழிந்தனரோ குருமார்க்கி
 னுனாத்தேன் (138)

கோடிபல கோடிபொரு ளையொறுங்கங் கோடி
 கோடிமுனையா மாங்கக்கரக் கோடியதென் கோடி
 கோடிகடக் கோடிகன்னி யாகுமரிக் கோடி
 கோடியொளி ஞானமறி விசுமறைக் கோடி
 கோடியெழு கோடிவலஞ் சுழன்றதிடங் கோடி
 கோடிகாமக் குடிபிடம்பு ஈணப்பொருளுங் கோடி
 கோடான வறுபிரிநா லறுத்திங்கின்னா னுனாத்தோன்
 குடிமார்க்க காதலுத்தன் னிலக்கணமிங் கையவான்.
 (139)

தன்னிலக்கண முணர்த்தல்.

(சந்த விருத்தம்.)

அறங்க னொருங்குதி ஈண்டொரு விடுவ
 ரங்கொடை மின்பெரு மான்
 பாங்கிள ரங்கொளி யூசா ரங்கிதி
 ரண்டுற வின்னுற வின்
 உரங்குர வங்குநெ ருங்கவ ருங்குரு
 வங்கமு யுங்குளி ரும்
 சாங்குநெ ருங்கிரு பாகா னெங்குரு
 சேங்கம லம்பத மே.

(140)

தரங்குபு ராதன னுரங்குமே காஷா
மாம்பு ரகமெண் ணென்
உரங்கிரு கும்பக மீரெண் ணூருரே
சகமெண் ணைக்குற வோன்
நிறங்கரு வுருவிண் ணூருகு பேரா
சின்கிர ணத்தவ சி
சிறந்தகி ரீடத வத்தவ னெங்குரு
செங்கம லம்பத மே.

(141)

அடங்கலொ டுங்குமி டம்பட நின்றவ
ரண்டமு தூரிட வும்
திடம்பட வுண்டறி வேறிவ ரும்அருள்
திரிகோ ணத்துளிர் கொண்
டடம்பட வும்பதி டம்பட வங்கதி
யந்திரத் தின்கலி மா
சடங்கலி றுத்தியு ரைத்தவ னெங்குரு
செங்கம லம்பத மே.

(142)

முன்னுரு தங்குா சிக்குல மாமணி
யென்னித யப்பெரு மான்
குன்னெனுங் கன்சல் தன்னி லறிந்தகு
ணக்கடல் மாமணி கள்
என்னையு மன்னவர் தன்னி லறிந்துற
வென்னித யந்திறந் தே
சொன்னவ னுதிய ருட்பெருஞ் சோதி
செங்கம லம்பத மே.

(143)

தன்னே ழின்னபு சின்புற மேவுற
வீரபு ரப்புர மாய்
தன்னிக ரின்னவன் முன்னுகு தாத்தினி
நன்னுற விண்ணிட மா

மென்னவ னும்மார் கப்படு யோனுவை
தன்னதி லக்கண மே

சொன்னவ னுதிய முட்பெருஞ் சோதி

செங்கம லம்பத மே.

(144)

மேகலை யேகலை மாகலை யேவில

காதக லாபுரு குன்

நிகலை யாழன் காங்குது காண்காய்

முடியுமே லாமலி பாய்

மேகலை யேமே லேறுவ தும்தன்

பதுகெந் பிரமா னாம்

சோழனம் உளவா னுலவுவன் தூலம்

சோல்லும் மண் னூழி.

(145)

(பூரணப் புதைதயல் முற்றிற்.று.)

ஆகியே ஆணை.

சோடச நிலை.

சொல்லவொன் னுதபல் லாரிரங் கோடியான்
 டம்படைத் தாங்காங்கு
 விள்ளவொன் னுதபல் கோடிஜீ வாரிலும்
 விளங்கிய மறியவொன்னு
 அல்லா வெணும்பல் லாரிரம் பேர்வேற்
 றுமைக்கரு வர்ப்பானேன்
 சல்லல் லாரிர சூல்குரு காப்பாய்ச்
 சாற்றிய சோடசமே.

(1)

சோடச மோதிட வேதிட மாகர
 டாவிட அம்மறிவீர்
 சோடமே முன்னிலை யோர்சன காதிபர்
 சென்றிரு டியரொலிமார்
 கூடக மானவெ முத்தநி லேறிய
 குறியத னைக்கண்டு
 விடற மேனிசங் கூடழி யா முனங்
 கூடும னங்கொண்டு.

(2)

கொண்டுரு னப்பதி பண்டா னத்திடை
 கண்டரு டன்னிலைநிற்
 கொண்டுறை யப்பதி வின்றறை யத்திடை
 விண்டக லாவறுகா

அண்டியே மோனங் கொண்டங் கண்டியே
 ஸரிந்து வாரத்திள்
 ஓண்டியோ ரும்மன மாகவு னாத்நிட்
 டோதும் முறைமாமே.

(3)

ஆமென அம்பொறை நிறலுருக் தொல்
 ஈருங்குரு மணியன்பு
 நாமென தேகிய நானல நீயென
 காட்டம் பருவிரலில்
 காமக் கோடியி டம்பரு விரல்பநி
 கண்டறத் தின்வலம்வா
 ஓமக் கனலடி கல்வா மைத்து
 ஓதெழு தாதலிபை.

(4)

ஓதுவ தேதெழு தாதலி பானதை
 ஒருநான் கதைமிருத்தி
 ஆதவ னறியா முக்கோ னாக்கல்
 லப்புப் புரைகண்டால்
 திதிலா தோதுவ திவ்விதம் லாவென
 அங்கலை யாவுருவாம்
 சேதிவி திக்கிர மப்படி யுற்றுச்
 சேரும் பதினாறில்.

(5)

சேரும் குத்துநி பார்பநி மிற்புரு
 வத்திடை யத்திடை மிற்
 தேருவ துமழுக் கும்ருனி வாசமி
 ஸேறியென் னாக்கவிந்
 ஓரென் பதுவா சலுழன் னேமிருத்
 தோடியே தாவிட்டு
 பாரும் பார்க்கடங் காதக திரோனி
 பானழ தத்தங்கும்.

(6)

தங்குரு மின்பர சத்துவி யத்துனை
 யங்குவி யங்கிடவு
 மிங்குறு மித்துரு தத்துகு ரோதிப
 ரத்துற வேங்கிடவும்

பங்குநீ கண்டுமே சித்ததறறிற்சிர்
பார்வை காரையதில்
அங்குறு தோடா நிலைபா ரங்கண்
அங்குழ பூங்குளிரும்.

(7)

நன்குர வின்ருரு கத்தணி கைத்திரு
வுற்றரு னுற்றரசு
நங்குல தெய்வச் சைவத் திருமே
னிச்சுரு நிப்பெருமான்
இங்குல வும்மிர குளின் பாதம்
என்னிரு தயம்நாட்டி
பங்கி வருங்கிர னாக்கதி ருக்கடை
பாரசு குடியவனூல்.

(8)

பாரசய னப்பதி யாரிது சைப்பது
பாரசி சயஜெயமே
காரித யந்தனி லேறியு ஹைத்திட
காரண காரியத்தாய்
நேருத யப்பிர வாகம தாகிடும்
நெஞ்சக மேதங்கே
தேருமுன் னில்வர் தெந்த நேரமுந்
தோற்றர வாகிடும்.

(9)

ஆகிடு மதுவந் தெந்த நேரமு
மகலா துணைவிட்டு
ஆகுவ தேபனி ரெண்டாண் டல்லோ
ஆசா னுபதேசம்
ஆகுமே சுத்திசு வாதிட் டானம
திட்டத லம்மிதுவே
ஆகுமே மூலா தாரஞ் சுத்தி
யாகுமே தேகம்பினே.

(10)

ஆகுமி தன்வழி யாகவே சுத்தி
யாகுமே மும்மலமும்
யோக்க னாகுவ தேயிது வேறியு
சாருட னேதேர

தேகமு ஈரலா தாபஞ்ச வானிட்
 டானார் துடிந்துயர்
 பாகம் துடனே முதக மென்றா
 லன்றத முதலிதுவோ.

(11)

முதலிது வோவது வோவென் றெண்ணி
 முனைகெட் டலையாதே
 ஈரலா தாபமு முதலங் காறு
 ஈரன் றி லுடையத் திடுவோன்
 பேதக மில்லாச் சோடா மேயிது
 பெலனநி கர்பலனும்
 ஐநிய முத்தர் தாலில்ல னறத்த
 துடைத் திடு வோவிற்கே.

(12)

இங்குலா யானது பெங்குமர் லாதது
 பெங்கா லத்தாதோ
 தங்கா தானவி சுத்திய னுகதந்
 தனிபே ரகம்துவோ
 பங்கது தத்துவத் தாயா நிபங்
 கானநி லும் முறைபோ
 சங்குவே லுத்தது போக ஈரத்
 தனியாகக் கைவோலவோ.

(13)

பொல்லுமே லுக்கைது தாயா நிபங்
 காம்து கும்பகமே
 கல்லிளி லக்கிப் பிணைவது போலே
 கன்னெஞ் சே குழைத்து
 வல்லப மானக லெகந்தி லாண்டு
 வடுமொரு பெருங்கிடணம்
 கல்லென கின்றபல் லாமிர மான்கெலுஞ்
 சேல்லுமே வில்லோலா.

(14)

ஐயாவ லுத்தது சேசமீ குத்தது
 ஓர்மைப யுத்ததுவும்
 விசிய மேனிலை மேவிய லாவும்
 விதமின தினதென்றும்

வாசிலா எத்தாற் கலிகள்வி ிக்கும்
 வகையின தினதென்றே
 மாசிலா மாமணி கேட்கவு னைத்தது
 தேசிக னிடமிதுபார்.

(15)

பார்க்கவு மெய்வழி நூல்பு ாணப்புகை
 யலுந்திட முறைப்பதழங்
 கார்க்குந் தொழிதுக் காமிலுஞ் சோடச
 நிலையுந்தன் விலக்கணமும்
 யார்க்குமுன் லாவழி யறிந்தனு பவித்தக்
 கரைகண் டுரைத்ததுசன்
 மார்க்கமே மெய்வழி சபையா சரியன்
 மார்க்க நன் னுதனம்ம.

(16)

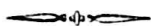

(சோடச நிலை முற்றிற்று.)

அகியே குணை.

பிள்ளைத் தமிழ்.

தாலோ தாலேலோ - எந்தன்
சற்குரு வானத னிக்கரு னுகார்
தாலோ தாலேலோ.

கன்மை பெனுந்திரு அழை மணிப்பதி
கந்தி பெனுந்தீரில்
நாயகன் மூட்கன் டேதொழு தேயெழுத்
தோதுக வாழ்முடி.
நின்மைபு கன்மை மிரண்டுமே கலவாத்
தேனரு விப்பதில்
தேசிக னுபதே சத்தி லிருந்திரு
முறைமும் முறைநிழும்
வன்மை பெனுந்திரு சுழி முனை மின்னிட
மாமத் திரமுடி
மாதில் லாமணிப் புரக மோன
வரவுகன் டேறுகின்ற
தன்மை பெனக்குப தேசிக நாயகர்
தாலோ தாலேலோ - எந்தன்
சற்குரு வானத னிக்கரு னுகார்
தாலோ தாலேலோ.

தன்னிலை நின்றொரு தாயையு மிட்டட்
 டாங்கம துங்கடந்தே
 சந்திர புஷ்கர னிக் குடி யேறிச்
 செளவுங் கிளியோதப்
 பன்னிரு கலையி னோர்பங் கங்கே
 பாரிரு பங்கிங்கே
 பானமு தம்மது வாகவ லுத்தது
 பார்கவ னக்குறிகை
 நன்னய மாகவே நாதத் தொணிபால்
 நல்லுண வுள்ளகிரி
 நடுவணை விட்டுத் திடமுனை மிட்ட
 நங்குல தெய்வீகத்
 தன்னிக நின்மை யெனக்குப தேசிகள்
 தாலோ தாலேலோ - எந்தன்
 சற்குரு வானத னிக்கரு ணாகர்
 தாலோ தாலேலோ.

(2)

வச்சிர மாமணி மேடையி லங்கொரு
 வச்சுத நின்னரசில்
 ஆதி ஓவென் றேமுறை முறையா
 யாகவி டம்வலம்வா
 பச்சிள மேனிகள் டுச்சித மானால்
 பாதை வழிதோணும்
 பகரரும் ஞானக் குருவரு னேறப்
 பார்பார்ப் பானவனே
 நிச்சய மாகவே வச்சி வழிகள்
 டுசித் தமர்போட்டால்
 நேச முடன்பா லமுதமி றங்கும்
 நீபரு கப்பருகன்
 நச்ச மகன்ற வெனக்குப தேசிகள்
 தாலோ தாலேலோ - எந்தன்
 சற்குரு வானத னிக்கரு ணாகர்
 தாலோ தாலேலோ.

(3)

கற்பக வாரிமே லுற்பனர் ஈரீ
 கடுகடை வேகமெழுக்
 கண்டுகொ ணுதற்கு விண்டிட லுணாப்போம்
 கவனமாய்க் கேள்மகனோ
 தற்பா மாகவுள் கால்கொடு மாறி
 மாறி மணைத்தணைத்து
 தாக்கிறி மலுபா மந்திர் அவுக்கைத்
 தான்கொடுக் கக்கொடுக்க
 உற்பனத் தேசியு மோர்கொடுக் கோண்டம்
 ஓகோ கோகோகோ
 உள்ள படிக்கிது வள்ளலிடந் தேர்ந்
 தோதோ தோதோது
 தற்பா தேசிகள் தணிகையின் வள்ளல்
 தானோ தானேனோ - எந்தன்
 அற்குநு வானத லிக்கநு னுகார்
 தானோ தானேனோ.

(4)

ஒத்திடு முத்தியை ின் முத் தியாகன்
 டோதுவ தொழியாதே
 ஒதிய வச்சா மேகாச் சாமென்
 ரதுவ வானவன்
 ஒத்தொரு காலி யிழுத்து வலப்புர
 மோதோழ் தாம்விசு
 ஒவிய அலகக் கனலதெ யும்பி
 மொவியி காசுக்கும்
 கித்திய மோன அலகத் தடிபில்
 கிகட் கடைக்கேகி
 கித்திய மனுதினங் கநப்பில் வெள்ளை
 கோம தேசுபுயாப்
 தத்துக ளுங்கண் பார்சிகப் பேருந்
 தானோ தானேனோ - எந்தன்
 அற்குநு வானத லிக்கநு னுகார்
 தானோ தானேனோ.

(5)

ஒத்திரு வாசியில் சத்துரு வொன்றுண்
 டொதுக்குவ தெவர்காணும்
 ஒதுக்குவ தாசா னல்லது தன்னு
 லொருபோ தும்முடியா
 உத்தமப் பொருளை யறிந்தேன் கண்ணு
 லென்றுள ரும்மடையர்
 உருமிக்கொண் டேறாய் முழுத்தேங் காய்தனை
 யுருட்டுத லென்செய்யும்
 பித்தர்கள் ஞானம் எமனாக் கினைமுன்
 பொடிப்பொடி யாகிவிடும்
 போவான் ஞானிகள் பழிப்புஞ் சேரும்
 பெருநா கம்மீளான்
 சத்திய சுத்தர் தணிகையின் வள்ளல்
 தாலோ தாலேலோ - எந்தன்
 சற்குரு வானத னிக்கரு ணாகர்
 தாலோ தாலேலோ.

(6)

பஞ்சாச் சாலும் நமசிவ யதுவின
 வஞ்சுசத் தக்கரமார்
 பஞ்சாகோ சத்துடற் பஞ்சாபீ சப்பொருள்
 பஞ்சாபீ ஜாக்ஷரமும்
 அஞ்சுதி நண்டாம் லக்கம மிங்கிலி
 யதுபது கிதமகிதம்
 விஞ்சைபல் லாயிர மாஞ்சிவ சக்கா
 லக்கண முணர்வுணர்க்
 பஞ்சைகள் போலிருந் தேபழ கித்தினம்
 பாச மதுகடிந்து
 பத்தம துன்மனஞ் சுத்தம தாகியே
 பார்குரு மூர்த்தமதில்
 தஞ்சை மாநகர் ஞான சரியன்
 தாலோ தாலேலோ - எந்தன்
 சற்குரு வானத னிக்கரு ணாகர்
 தாலோ தாலேலோ.

(7)

கலைமலை பாடல் மகன்மதி பாடு
 கலைமலை மணித்தமிழில்
 கண்டிநிம் மெனன மென்முயன் னுயில்
 கடுமாத் கடுமையுண்டு
 கலைமதி பேர்து மெனப்பல பலவாய் ,
 கால்நிலைத் திடுவதற்கு
 கடினம் னம்மை பாக்கிய முடனே
 கடுமாத் தலைமருகில்
 நிலைய மனமது நிலைபடு வதற்கு
 நீழும் மலைதாண்ட
 கின்மனச் சுயம்புகன் டாரி பவனும
 கேர்கை கலந்திடுவான்
 தலைகைர் வாத னென்னிறை பெருமான்
 தானே தானேனோ - எத்தன்
 சற்குரு வானத னிக்கரு னாகர்
 தானே தானேனோ.

(8)

வாவா மகனென் றேயழைத் தருகில்
 வைத்தென் மேற்கருணை
 வாவது விண்ட துவாது கண்டு
 வாழையெ மன்பயத்ததை
 தாவா மகனே வென்றிடக் கொடுத்தென்
 தனிகையின் சுதனென்றுன்
 தன்பய மொன்றில் லாதச ரீதம்
 தகுதுக் குமங்கொடுத்து
 போவா னுன இறு என்றுன்
 போன னவென்றேன்
 போதிய பின்னைத் தமிழிது வாகும்
 புண்மர்க் கப்பதிபோன்
 தாவா வென்றில் லாதவென் னிறையன்
 தானே தானேனோ - எத்தன்
 சற்குரு வானத னிக்கரு னாகர்
 தானே தானேனோ.

(9)

(பின்னைத்தமிழ் முற்றிற்று.)

அத்யே துணை.

பத்தியத் திடம்.

கலி விருத்தம்.

தன்னிலை கண்டு னாருமெய் ஞானநாள்
பண்ணுருக் கொண்டோ ராண்டது பத்தியம்
திண்ணங் கொள்ளத் திடமுரைத் தந்தநாள்
மண்ணிலே மயங் காதிரு மனமே.

(1)

பதம்.

மயங்கா திருமனமே—மயிர்ப்

பாலங் கடத்துமஹ முத ரருகிருக்க

(மய) (2)

சேகு முகையதீனின் செல்வக் கதம்பிடித்து

யாகு வெனினிங்கும் ஹமந்துக் கொடியிருக்க

ஆதி முகம்மதென்னுஞ் ஜாதி நபியாசர்

கோதி லாதகுலக் கோழுந்து மருகிருக்க

திங்க ஞலாவுமெங்கும் சங்கை பொருந்தும்பதம்

பங்க மில்லாதுயர்ந்த தங்க மருகிருக்க

தேசு கீரங்கமழுந் தேய்வத் திருப்பதியில்

கோலா நியுமந்தா மீசான் திராசருகே

யாதும் படிதவளு தேயும் படிக்கொருந்
காருந் திடமுடைமகாந் ஸ்ருதிஞக்க

(மய) (7)

பண்டி பழுத்தவரை விண்ட பகிரங்கை
கண்ட ஓவிரவியென் கொண்ட ஸ்ருதிஞக்க

கண்டங் கடந்துமொம் கண்டங் கடந்து அண்ட
பண்ட பகிரண்ட மு மொன்று வினங்கும்பதம்

நெற்றிப் புருவமத்தி பத்துறு ஸத்திபாத்து
முத்து ஜன்னத்துவாவி கத்தம் பொருத்தவரும்

நெஞ்சம் பதைபதைக்க அஞ்சி யடிபணிந்து
வஞ்ச மறவியலின் கெஞ்ச அதைக்கும்பதம்

காமக் குருடர்மெய் மேமம் போவநவாந்
பாமத் திருடர்மொழி தத்தியஞ் தத்தியந்தன்னு (மய) (12)

பாருங் காமிந்நித்துக் காரு மந்திரத்தியும்
தேருந் திதா நுமக்கு தேருந் தெரினமே

பொன்னுட்டுத் தங்கமெலாம் போக்கு வரத்து முண்டு
அன்னுட் டாரந்தா அண்ணல் முகம்மதரும்

தன்னை மறிந்தவர்க ளெண்ணி விரங்கவேணும்
தன்னு ஸ்றிபத்தம்வி அன்னுந் முடியாதப்பா

பாக நரிமறைமயப் படித்துந் தன்னைமறிமா
வேஷ மாலிமைப்போல ஜாசில் முறிதுமென்பான்

ஆகை திருமீட மலிபுதான் வெக்கத்தெனும்
வேஷ மிபிலிவன் விபட்டி யுதைத்துவிடு (மய) (17)

வேத முடிவைத்தன்னில் விளங்க மறிந்திடாது
வேதம் படித்தாது விண்படிப் பதைமெண்ணி

ஆதர்பா தத்தைத்தன்னி ஸ்றிந்து தொழவுமவேணும்
அதல்லாத் தொழுகமது ஆற்றிற் கதைத்தபுவி

இருவாறு மொருசுழி மிருக்கு மிடத்தைக்கண்டு
எற பேரமனந் தேர்த் திடமுறைக்கும்

முச்சுட ரொனும்வாசு மூலக் குகையினுள்ளே
மூல மறிந்து முடி பேர வொளியிறக்கும்

மூச்சு முனைத்தவிடம் மூலப் பொட்டலுண்டும்
காச்சுப் புடத்திலிடக் கால மறிந்தெடுப்பு (ம.ப) (22)

நாலு கதவடைத்து நாதாங்கி மெள்ளரிட்டு
ஊத ஆதக்குகையு னொன்று மிலங்குமுப்பு

கோவானூர் பொட்டலுப்பு ஆகா தொருபலனுந்
தாவுங் குருவ குளாற் றன்னி லறிந்துகொண்டு

சுருதி யுபைத்ததெல்லாந் ஆகா முன்னிடத்திலே
சுருதி விரிந்தாலது துணைகோடி. தொந்தங்கோடி.

சுருதிக் கடலிற்செக்கிச் சுழன்று மலைத்திடாதே
சுருதி நின்றாடுவது சுழினைப் பிடபுச்சி

எட்டி லுள்ள பாணைக ளெல்லாங் கடைத்திடிலுங்
காட்டுங் குருவில்லாமற் காண முடியாதன்னோ (ம.ப) (27)

நெற்றிக்கண் படைத்தபின் நேரு மிருகபத்துந்
நீங்காம லேசுமுட்டி வாங்க வழதந்தங்கும்

பாலங் கடந்துபறி னெட்டாங் கோட்டின்புனைமின்
மேல மூலத்தெருவில் வேதங் கிளம்புதந்தா

முத்தி முதல்மூலத்தின் தந்தி முகத்திலொரு
சந்தி மிருந்துமே முச்சந்தி சரிசின்மேலே

மேல முச்சந்திஒன்று கால மறிந்துமிரு
காலைப் பிடிக்கமிர்தா லோகந் தெரியுபார்

அருணான் பணிபொண்டித் தாக்கி யங்கமிலங்கே
அமுத அம்சன்பறி யாம்பறி னுறுகலை (ம.ப) (32)

மத்தா கிரிமலையில் எந்தா அச்சரிடமாய்
தத்தா முடனேயேறர் எந்தான் பிரகாசம்பார்

புரணமாய்க் கப்பதியோன் புதிட முறைத்தபதம்
காரண-மெய்வழி நூற் குதாண மிநிலறித்து

லெனகிக முனைபட நாட்டிய பரித்திதன்பின்
தெனகிது காரிலென்று சாற்றிய நாமமதற்கு

புழுக்கைய நிதிவாய் போட்டுப் பேசப்படாது
பழுத்த ஞானநெறி பத்தியர்க் குறைத்தபதம்

யாரும் நிலையுணர்ந்து ஆய்ந்து தொழுகைகொண்டு
தேயுங் கன்னியமுப்பத் தாயுந் தெவிர்து பாரே (மய) (37)

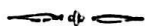

(பத்தியத்திடம் முற்றிற்று.)

ஆகியே குணை.

தௌஹீது காமீல்.

கலிவிருத்தம்.

அண்ட பிண்ட நிறைகிரு பாகரன்
பண்டுள தௌ கிதெனுங் காமீலை
விண்டுரை பயித் தாகவி ளம்புதற்
கென்று மேமஹ பூபெம்முன் காப்பிதே. (1)

பயித்து.

மஹபூபு சுபஹானி மஹசூக்கு ரஹுமானி
குத்துபு றப்பானி கொதாச மதானி
ஹிந்திலு தாரானி யாமுகை யத்தினி (2)

முந்தகு ருவாய்வர் தழுகை யத்தினி
விந்தைர கசியத்தை யிந்தாவே னவனிக்க
வந்தகுத் தூபுக்கெல்லாம் வாடாத மாமணியே (மஹ) (3)

ஹுப்பென்னுங் கடல்கொப்பனித் தோங்குழ தற்பொருளை
தப்பொன்றில் லாதறப்பைத் தன்னி லறிந்துணர
இப்பவ ருள்புரிவா யாமுகை யத்தினி

மஹாபெய் ஹங்குணை வள்ளலே தென்ன முதே
ககன வகுட்கடலே ஸக்காட்டுங் காணாமே
தெனநக விக்ந்தருட் சொம் மாமுனை யத்தினி

கண்ணோமென் கண்மணிமே கருணாகரக்கடலே
இன்னாறி தங்கபுநர் மாகெனதுல் ல. அலமினே
அண்ணாந் பிபேயதே மாமுனை யத்தினி

இறைமேயான ரினிலே மிளங்குங் குநுமணிமே
இருதப மூடலுக்குள் ளெட்டாத வட்டமணி
கட்டந் தவணைதென் றெட்டுற றப்பாணி

எட்டாநி மாறுங்கேர டெட்டிதேனர்க் கெட்டுமணி
எட்டாறு வட்டமணி பெந்தன்தன் பிழைமணி
கட்டாத மாமணிமே றறித்திலு நுதானி (மஹ) (8)

முப்பாழ்க டந்து அந்தா அலமி லைக்குகைசென்
முப்பாழ்க டந்து அந்தா அந்தாத் தெ ரியதுபார்
இப்பத்தெ ரிக்கவிங் கென்னாறிற் சொத்தவமோ

அலிபயி முத்துலக மனைத்தாம்ப டைத்தலுது
தலையான மிர் தலமேற் றுனின் றிலங்குமது
பலமான ஞானாநிபா பிர் முனை யத்தினி

குத்துகப் புதைபலிலே றுநன்னென்று வளஞ்சமுன்று
வித்தாபெ முந்தலிபு விளங்குந றுதானிபந்தா
பத்தாமி குந்தருளே தன் றாமீ மேமஹபுபு

சொல்முன்று வகா ரமோ தகாநாமம் பத்தொன்று
எல்லாப்பா வகாநிலு மிளங்குமே காகாநாமம்
சொல்லாமி மென்றதிலே குகாஞ்ச பறாணி

பொம்மைமிர் சாநமென் றும் புலையர்மெம் பறிவதெங்கே
மெம்மைபறிவதற்கு விட்ட குறை வேண்டுமிநி
உண்ணையு னைக்கவென்று லும் முக்கு ரானன்மை (மஹ) (13)

அண்டரு லகத்துமை யறியார்க ளிருதயத்துள்
சண்டாளர் பொய்மைமெய்து சாவார்ஜ ஹன்னத்துளே
அண்டர்ப தித்துணையா பிரேஜ மிலாண்மை.

கண்டவர்க்கு மெய்பதுமை கன்சல்ம ஹபியாமை
உண்டு படுத்தியமை யுள்வாசிச் சிமிழிமைபே
கண்டங் கடத்துமைகாண் காதிர்ஜ மிலாண்மை.

இருதய மெனுஞ்சிமிழி லிருக்குங்க ருமைபது
திருக்கலி மாமைரினைத் தீட்டும்பு ருவத்திடை
அருமைபொ ளிபிறக்கும் யாநூரி யானன்மை.

கோடிமனுக் கிந்தாலுங் குறையாதென் சிமிழியில்மை
ஆடிப லைந்தாலு மனுவுஞ்சி தருதமை
ஆனஹ யாத்துமைபே யாநூரி யானன்மை.

எங்கன்ப சம்பரையா பெமனைம யக்குமைகாண்
எங்கன்கு லப்புலமை பெல்லாந்தே ரிவளமை
எங்குமெங் கட்டுத்துணை யாநூரி யானன்மை. (மஹ) (18)

காலனுக்கஞ் சாதவர்கள் கயவர்க்கஞ் சலுமெய்யோ
தாலுமீ முங்குலுக்கித் தன்னில றிவதுண்மை
போலிகார் தர்க்கம்பண்ணி போகவேண் டாஞ்ஜஹன்னம்.

நல்லக திசீலை லவுலகே லாம்விளங்க
எல்லார்க்குஞ் சொல்லவென்றென் னிச்சைம திருதிக்க
இச்சைகு திருதிப்போர்க் கெய்துஞ்ச மதானி.

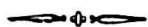
யாமுருசத் யாபிரே யாக்காதிர் யாவொலியே
யாஷெய்து யாநூரி யாஜமனா யாக்குத்துபே
யாகொதுல் லஅலமீகே யாமுகை யத்தினி.

இயற்கைமி லேதுமிலா யா.ஆஷிக் கானவனே
மார்க்கநன் னாதனுக்கு வான்பொருளை மிந்தவனே
கார்க்கும்பூ ரணமுணர்ந்தோ ரெல்லவர்க்குன் னருளாயின்.
(மஹ) (22)

(தேவஹீது காமில் முற்றிற்று.)

அதிகேய குணை.

தௌஹீது மக்காம்.

விருத்தம்

சிபத்துகளேழ் வகைமுதல்ஹ யாத்துமாகும்
செந்தநிவி ராதத்துடன் குதரத்தாகும்
அபத்தமீலா தைந்தாவ தாகும்ஜம்ஹு
ஆனபஜ ராகும்கலா மேழும்மாச்சே
தபத்துக்குரி யதுவேழு பொருளும்முன்னேன்
தான்றோஸ்மீ தாக்குடைய காலந்தன்னில்
விபத்தில்கா தாத்தினுக்கும் குஹுக்கன்னான்
இனிதறித்த மானிதமேன் றறிந்துகொள்ளே. (1)

அறிந்துகொள்ளு மிரிபுசின் ஏழும்மற்ற
அநின்பெயருங் குணங்களுமே ஓவ்வொன்றாகத்
தேரிந்துகொள்ளு மந்திக்குணம் பெருமைபோடு
தானலோபித் தனங்கெட்ட செயல்பேராசை
சறுக்கிவிடும் முகத்தாட்சன் யம்பொருமை
தானிவைஹம் மாருவின் செயல்களாகும்
பிரித்துரைப்போம் லவ்வாமா வின்குணத்தை
புறம்பொங்கு பாடங்கோள் மனமுண்டே. (2)

முரண்டுடனே கெடுக்கும்மே லெண்ணமிந்து
 (யா)
 மோசமென்ற லல்வாமா வாகுமையா
 நிரண்டகுண முள்ளதையே போதுமாக்கல்
 தோபாவுள் னுதிப்புடனே பொருமைதாண்மை
 அறமாரல் லறிவுடனே வணக்கங்கல்வி
 அதுதானே முல்குமா வென்றதாகும்
 கறந்தபால் போனான்காம் நபுசைச்சொல்வேன்
 காதுகொடு கேள்மகனே யிம்மென்றேதான். (3)

இம்மெனுந்திக் கிருடனே அமலுமாகும்
 இருந்தவுள்ள தைப்பொருத்தி சுக்கூர்செய்தல்
 தம்மைத்தாண் மைப்படுத்தி மண்போலாக்கல்
 தன்கார்ய மிறையவன்பாற் பரமேசாட்டல்
 உண்மையீ தாகுமப்பா முத்மயின்ன
 ஒழுங்கான வினியைந்தாம் நபுசைச்சொல்வேன்
 நன்மைசங்கை பெறுதல்கலப் பறுதல்பேணல்
 நானிலங்கை விடத்துணிதல் றூலியாவே. (4)

வேணுமென்று வறுதி கொள்ளல் திக்கீர்செய்தல்
 வெற்றிமுடுகு தலுள்ளச்ச மதுநல்லெண்ணங்
 காணுமப்பா மருவுதலோ டிவைகளாறங்
 கண்மணியே நபுசுரைத்தேர மினியேழ்பாரே
 வானுலவு மிஸ்கென்ற வரசையாலும்
 வல்லதபக் கென்றதொரு யின்பத்தாலும்
 காணுமுலாக் கத்தாகித் தானேதானாய்க்
 கனிந்துருகி நிற்பதுவே காமிலாமே. (5)

காமியுடன் அமுலவைகி அபுகஞ்சொன்னோங்
 கணக்குத்திந்கி மேழதற்குக் கருத்தாய்க்கேளு
 காமம்மா முவித்திந்கிர் ஸாஸாஸ
 இல்லல்லா ஸாவலறிச் செய்தலாகும்
 காமியல்லா மாவித்திந்கிர் இல்லல்லாவே
 காணும்படி வெளிப்படுத்திச் செய்தலாகும்
 தாமஸ் நு அபுரித்திந்கிர் அல்லாவென்று
 தனக்குமட்டுங் கேட்கும்படி செய்வதாமே. (6)

செய்வன்காம் அபுரித்திந்கிர் ஸாவல்லாவை
 சிறந்துமேதா னுன்றாடத்திச் செய்யவேணும்
 ஐந்தாவ தானத்திந்கிர் ஸாஸாவாகும்
 அதுபிரீதா கவுஞ்செய்து வருதலாச்சு
 தையலே மறவியா வதன்திந்கிரு
 தயவாஸூ ஸக்கெனவுங் கபியாகச்செய்
 ஸுயமிலாக் காமியின் திந்கியாகு
 வதுமுச்சு னோடிவங்கச் செய்துகொள்ளோ. (7)

கொள்ளென்று சொன்னகுரு பானேதேவா
 குறித்தமக்கா மேழ்வகையுஞ் சொல்லவேண்டும்
 வின்றுமேல்மக் காழங்கை காட்டவேணும்
 விளங்கியடி மோனடைப வேண்டும்நாதா
 தள்ளாம லணைத்தருளுங் கருணைவைத்துத்
 தயாபானே மோனக்கேட்ட மகனேகேளு
 வின்றுமுன்நிக் கீர்மக்காம் நாகுத்தாகும்
 விளங்கும்படி குத்துஇல் லல்லாவாச்சே. (8)

ஆச்சப்பா லாகுத்து மலக்கத்தாகும்

ஐந்தாம்ஹூ ஹூதிக்கிர் ஹாஹூத்தையா
பாச்சலுள்ள ஹூஹூக்கு வெஹூதிக்கிர்க்குப்

பருத்தமக்காம் பாஹூத்தென் றறிவதோடு
தாட்சியில்லா யாகுவென் றேழாந்திக்கிர்

தன்மயமாஞ் ஜம்குத்து மக்காமாகும்
ஆச்சென்ற முஹப்பத்து அந்தோவந்தோ
அலீபுலாம் மீம்கடந்து அங்கேபாரே. (9)

பாரென்று சொன்னதிக்கிர் தன்னைக்கொண்டு

பருத்தமக்காம் யுக்திகொண்டு வறியப்போகா
தேரென்ற திக்கிர்கொண் டல்லமக்காம்

திருமக்காங் கொண்டுவெளி யானதிக்கிர்
நேரென்ற வழிதோணச் சொல்வோன்கேளு

நேசமுடன் நபுசதனை பொவ்வொன்றாகத்
தேரென்ற திக்கிர் லடக்கஞ்செய்து
திருமக்காம் விளங்குதற்கு வகையைக்கேளு. (10)

கேண்மகனே முன்சொன்ன சிபத்துயேழில்

இதமகித மானமுதல் சிபத்துமான
கேண்மகனே ஹயாத்தென்ற வேதபாடங்

கிருபையுள அஜுதென்ப ததுதானாகுங்
கேண்மகனே தமீழ்வேத மஜபாவென்றும்

இனிதான கேசரிபென் றறைவதுண்டுங்
கேண்மகனே யிதனைமுந்தி யறிந்தோன்றொன்றும்

கடைக்குமக்கா மனைத்துங்கிள ரோரிபேயாதி. (11)

.ஆநிறிற்ற யாலநரிக் குணத்தவேதம்

லாநிறைப்புல் லாநறாவெனும் பாடந்தன்னில்

.ஆநிறுனா யா. அம்பு ஹல்லநி

.ஆமனுத்தக் குல்லாஹென்னு மாயத்தநிற்

காதலுட யறிந்தவர்கள் காமில்தங்கள்

காம்விடிக்க வேணுமென்ற கருத்தங்கோதும்

மாதவத்தின் பதமதூம வல்லுசுல்லா

ம. அனுவை யறிந்துஜாதை நாட்டுவோமே.

(12)

வாமாமில்லு லாநறிமென்று மகிழ்ந்திருக்கும்

மாதவரி டம்முரீ துஜுதுகாணும்

அமாநிதமு மின்னதெனப் படித்தாலாமோ

அதன்படிபே தன்னுளத்தி லறிதல்வேண்டும்

அமாநிதஞ்சு மந்தவான் யாபக்காரர்

என்றபத் திறங்கியதை யறிந்திலாயோ

அமாநிதமா யுனாத்தநிவண் மார்க்கநாதன்

ஆனதெனறீ துமக்கா முனார்த்தல்முற்றே.

(13)

(தென ஹீது மக்காம் முற்றிற்று.)

ஆதிகே துணை.

ஆனந்தக் களிப்பு.

காப்பு

உபநிடதத் தெளிந்தவொளி மலையின்பாத
முருகுமா தவத்தாதம் பாதம்போற்றி
நவகோடி சித்தரபி ராமிபாதம்
நாட்டமது வகலாத பெரியோர்பாதம்
நீபுணமணி விளக்காமென் னொன்பாதம்
நெடுங்காலங் கடந்தவிரு பாதம்போற்றி
அவங்களற்று மானந்த நிலையுங்கண்டு
ஆனந்தக் களிப்படியே னறைந்தவாரே.

(1)

வானவே தாந்தச் சஞ்சிவி - குரு
வள்ளல்கொடுத்தவா சுகியின் சஞ்சிவி.

(வா)

கற்பனை கடந்த சஞ்சிவி - யாருங்

காணவொண் ணாக்காட்சி பூட்டுஞ் சஞ்சிவி

சொற்பொருட் கெட்டாச் சஞ்சிவி - நினங்

தொடர்ந்தோரைத் தொடர்ந்துகொண் டணக்குஞ்

சஞ்சிவி. (வா) (2)

எட்டிபான் டான சஞ்சிவி - மிதை

மேட்டாத வினைமேட்டி மிதிக்குஞ் சஞ்சிவி

மட்டுப் படாத சஞ்சிவி - என்னுள்

வந்து புழுந்துபு நிக்ஞ் சஞ்சிவி.

(வா) (3)

வேதம் பழுத்த சஞ்சிவி - மிது

மேலான புண்ணியர்க் கெய்துஞ் சஞ்சிவி

காதம் விளங்குஞ் சஞ்சிவி - கல்ல

கடுநிலை காயகமான சஞ்சிவி.

(வா) (4)

பேசப் படாத சஞ்சிவி - மார்க்கும்

பேச்சுக்கெட் டாழுனை மூச்சின் சஞ்சிவி

தேசு கிறைந்த சஞ்சிவி - நிம்ப

நிதிதேவர் முனிவர்வந் துகந்த சஞ்சிவி.

(வா) (5)

சோதி மெழுந்த மென்னுகன் - என்னுள்

சோல்லாமற் சோன்னசு மூகச் சஞ்சிவி

ஆதிமா தவத்தின் சஞ்சிவி - மம்மை

ஆளாக்கிப் பாவம்பா ழாக்குஞ் சஞ்சிவி.

(வா) (6)

கேங்கை யுலாவுஞ் சஞ்சிவி - மந்தக்

கிளர்மணித் தவசின்மேற் கிறித்த சஞ்சிவி

சங்கப் பலகைச் சஞ்சிவி - மது

சந்தா மண்டலநடு வான சஞ்சிவி.

(வா) (7)

காம கிறைந்த வெண்டாடா - மார்க்க

நாத னருட்பழுத்து மோதுஞ் சஞ்சிவி

திமை கடந்த சஞ்சிவி - என்னுள்

தின முவந் துளம்புகுந் தொவிருஞ் சஞ்சிவி.

(வா) (8)

மாற்றறி யாத சஞ்சிவி - மாறூ

மதிமுக மதுவாய்வந் துதவுஞ் சஞ்சிவி
தோற்றுநல் லானந்த மோன - செல்வத்

துரைராஜாங் கயோக வைப்பின் சஞ்சிவி. (வா) (9)

பின்னி முன்னுன சஞ்சிவி - வச்சப்

பிடரிக்கண் திறந்துவு டுருகுஞ் சஞ்சிவி
கன்னிகை பாடுஞ் சஞ்சிவி - வந்துக்

கனிவுடன் பாய்ந்துகை கலந்த சஞ்சிவி. (வா) (10)

இருனினி லெழுப்பிமுன் னிருத்தி - கெற்ப

பேகாந்த மாய்மனத் திருத்துஞ் சஞ்சிவி
கருவிக ரணமுமோய்ந் திடவே - கறி

காட்டவென் றேதினந் திட்டுஞ் சஞ்சிவி. (வா) (11)

மோகமும் மலங்கள் தூளாக்கப் - பாய்ந்து

முடுக்கிப் பிடித்துநடை நடிக்குஞ் சஞ்சிவி
தாகசோ கங்கள் வேறுகத் - தாக்கித்

தனித்தனிப் பிடித்திழுத் தணைக்குஞ் சஞ்சிவி. (வா) (12)

நாளுக்கு நாட்கொஞ்சங் கொஞ்சங் - கெட்ட

நாரிய ராசைவே ருக்குஞ் சஞ்சிவி
பாலுக்குள் மோரைவிட் டதுபோல் - பதம்

பார்த்துக்க டைந்துநெய் யாக்குஞ் சஞ்சிவி. (வா) (13)

அடிபட்ட நாய்போலே திரியும் - அற்ப

வழிம்பரை நோய்வாட்கொண் டழுத்துஞ் சஞ்சிவி
வடியுஞ்சி யோனிக்கு ளாசை - மாறூ

வம்பர்க்கு மரணமாய் வருகுஞ் சஞ்சிவி. (வா) (14)

ஐம்பொறி யெனச் சொல்வார் வாயிலி - அத்தை
 யறியார்கள் மெய்ப்பொறி யான சஞ்சிவி
 பொய்யான வுடலிமெய் மென்னும் - வேஷப்
 புலையர்க ளறியாத முதச் சஞ்சிவி.

(வா) (15)

எம்மத மும்மத மென்ற - பொல்லா
 விருட்டினைத் துறத்திவிட் டோட்டுஞ் சஞ்சிவி
 எம்மதங் களுக்கு மேலான - யெம்
 மதமுஞ்சம் மதமென விருக்குஞ் சஞ்சிவி.

(வா) (16)

குலமானங் கெடுத்தெடுத்த தனைக்குஞ் - செல்வக்
 கோடிசூர் யப்பிர காசச் சஞ்சிவி
 புலனுக்கா ளாக்காமற் காக்குந் - தெய்வப்
 புண்ணியன் பூமலர் சாணஞ் சஞ்சிவி.

(வா) (17)

(ஆனந்தக் கவிப்பு முற்றிற்று.)

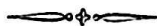

ஆத்யே துணை,

மதின முனவ்வறலிற்சுச் சேன்றநாள்
நபிபெருமானவர்களின் றவுலாசரிபில்
இருந்துபாடிய

குருமணிமாலே.

காப்பு

விருத்தம்

மனம்பூத்த திருமேனி மதுபூத்து வொளிர்நாவும்
வள்ளால் வள்ளால்

கனம்பூத்த தென்கிதுங் கதிபூத் துஜுதுரடை
காமில் காமில்

தனம்பூத்த பெரும்பொறுமை யினம்பூத்த அன்சாரி
மாரும் பூத்த

இனும்பூத்தே பூத்தொளிநு மெங்கள்மதி னத்தரச
நிருதாள் போற்றி.

இதம்புத்த லாசமுட விதமகித மும்புத்த
 வெங்க விறகுல்
 பதம்புத் தருங்குடிக் குலம்புத்த யானாநி
 யதுபுத் தரும்வேதமே
 கிதம்புத்த சரிகைகெழி கிதம்புழி யும்புத்த
 தே வேதா
 அதம்புத்த வென்பவத்தை யடியோடு பேர்த்தின்னா
 னானுந் தேவே.

(2)

வேறு

ஜலாலேனுங் கடலுஞ் ஜமாலேனுங் கடலுஞ்
 சான்றெதிர் படவொன்றோடொன்று
 இலாஹி மிலாஹு ஹாவென வெழும்பி
 கிதம்பட விருகடல்மோதி
 தலாமிமா நடுவே பெனுந்த யாதாரி
 யாகுவென் னிருதயக்கடலே
 கலாமது பொதிந்து லாங்சனை மிலங்குங்
 கதி முஹம் மதுமதிக்கடலே.

(3)

அவ்வலில் தைமி பானவுட் பொருளாய்
 அஹதிபத் துவெவிக்கடலே
 கவ்வியாங் கன்சுல் புதைபலி லிருந்த
 ரகசிபத் துறைப்பெருங்கடலே
 சேவ்விய வன்பர்க் கன்பெனும் பொருளோ
 யாகையா லத்தகைத்தவமே
 திவ்வியா நாரி லாஞ்சனை மிலங்குந்
 தின் முஹம் மதுமதிக்கடலே.

(4)

சத்தியம் திரண்ட சாயுஷியக் கடலே
 சகலகு னுணிதிக்கடலே
 சித்தர்க ளாத்திற் றெறிவுருங் கடலே
 ஜெயமணி கொவிக்கும்பாற்கடலே
 முத்தர்க ளுறையும் வித்தகக் கடலே
 வேதநா வஸிதவழ்கடலே
 புத்தியிற் சிறந்த முத்துறை மதினா
 புகழ்முறும் மதுமதிக்கடலே.

(5)

தத்துவங் கடந்த தயாநிதிக் கடலே
 சங்கற்ப விகற்பமில்லகடலே
 நித்தியம் விளங்கும் நித்திலக் கடலே
 நீரானேன் றிறண்டிலாக்கடலே
 முத்தியின் கடலே முருசல்கள் கடலே
 முப்பதிச் சோபனக்கடலே
 பத்தியிற் சிறந்த முத்துறை மதினா
 பதிமுறும் மதுமதிக்கடலே.

(6)

எத்திய விருணிக் கத்விதக் கடலே
 எனக்கருர் துணைத்தனிக்கடலே
 உத்தமநெறியை யடைந்தவர்கடலே
 யடைபவர் தமக்குறுங்கடலே
 எத்தகைப்போருற மின்லுகாத் தாறிக்கு
 மேங்கணின் குருகுலக்கடலே
 முத்திரை தரித்து லாஞ்சனை மிலங்கும்
 முதல்முறும் மதுமதிக்கடலே.

(7)

ஆதிபாய் மூல வடிவதேனுங் கடலென்
 எனகத்தெளித் தொளிகொளிகொளிக்கும்
 பாதிபாய் தனியப் பழம்பொருள் ஞானம்
 பகரஞ் தவக்கொழுங்கடலே
 வாதிபூர் கடலே வட்டமிட் டாறூர்
 வடவெளி யாங்கனகடலே
 மூதுறைக் கடலே லாஞ்சனை யிலங்கும்
 முதல்முகம் மதுமதிக்கடலே.

(8)

சுத்தரை தன்யச் சுகந்தவான் கடலே
 சொற்கடர்தப் புறக்கடலே
 சித்தமூத் தெளிந்தாங் குத்தமர் தமக்கு
 சிரம்புரு வத்திடைக்கடலே
 சுத்திய வடிமை பெற்றனும் பதத்தை
 சாதார்த்தத் தனியனின்கடலே
 முத்திரை தரித்து லாஞ்சனை யிலங்கும்
 முதல்முடிமம் மதுமதிக்கடலே.

(9)

சாங்குகோள் கடந்த ஞானிக டமக்குஞ்
 சாங்கிச மேனுவலியுனர்த்தி
 ஓங்கிய வன்னு னோடு நாளிருளில்
 உதவிசெய் தனிமுதற்கடலே
 தாங்கிய னினது அடிமையு மடியேன்
 றிவீமீசை பெற்றரன்பெற்றேன்
 ஆங்கதி பூண்டு லாஞ்சனையிலங்கும்
 மதுமுகம் மதுமதிக்கடலே.

(10)

மண்ணுயி ரனைத்தும் மற்றுவிண் ணுயிருங்
கண்ணுயி ரெனக்களிகூர்ந்து
தன்னுயிர் போலும் மெண்ணியாங் குலவுந்
தவனந்தீர்த் தனிப்பெருங்கடலே
என்னுயிர் தன்னிற் கலந்தினி தினிக்கும்
மிருதயா சனத்தொளிர்கடலே
முன்னுயி ராகி லாஞ்சனை யிலங்கும்
முதல்முஹம் மதுமதிக்கடலே.

(11)

ஆரணங் கடந்த பூரணக் கடலே
அன்பர்க ளகங்குளிர்கடலே
காரணங் கடந்த முத்தர்கட் கெல்லாங்
காமீலா கியதிருக்கடலே
பூரண வொளிவாய் முதலெழுங் கடலே
பொங்குஞ்செங் கமலபாற்கடலுள்
பூரணக் கொழுந்தாய் லாஞ்சனை யிலங்கும்
பூமுகம் மதுமதிக்கடலே.

(12)

அண்டங்க ளவனி யானவெப் பொருளு
மரிபரின் சூலினிலமைத்து
பண்டைநாள் வழியாய் விடுத்தேங்கும் விரித்த
பரமசந் குருவெனுங்கடலே
விண்டவெவ் விடத்து மிருந்தவுன் சூட்சம்
விவரமிங் கெவரற்குவரே
எண்டிசை பரவி லாஞ்சனை யிலங்கும்
பாமுஹம் மதுமதிக்கடலே.

(13)

அங்கம் திடத்தி லின்புலக் கதனை
 மடைக்கும் பேரறிவெனக்கருவி
 எங்குந் தாத் தனெனக்குபதோ
 மிகுத்திய தனிமுதற்பெருமான்
 மங்கடா மார்க்க ஈதனஞ் சிறியேன்
 வழுத்திய குருமணிமலை
 எங்கனும் விளங்க லாஞ்ஞனை யிலங்கும்
 யாழ்வும் மதுமதிக்கடலே.

(14)

வித்தநில் மரமாய் மரமநில் வித்தாய்
 விதமிதென் றறிபொனுக்கடலாய்
 வித்ததாய் பாத்தநில் முத்தியு மிகத்தில்
 வினைத்தநி னேர்மைபாம்படியில்
 வித்திலா துவந்த வினைகலி மரமாய்
 வினைத்தவா னறிபொனுக்கடலே
 சுத்தநிற் குணமாய் லாஞ்ஞனை யிலங்கும்
 சூல்முடிமம் மதுமதிக்கடலே.

(15)

பற்றிய பற்றும்ப் பறந்துல கேங்கும்
 பற்றியும் பற்றினாதோங்கி
 பற்றியும் பற்றும் பத்தியுற் றவற்குப்
 பற்றினா திடம்பற்றும்பற்றே
 பற்றைவிட் டகன்று பற்றியே தேர்பின்
 பற்றும்பே ரெழுதுங்கோல்பலனே
 சுத்தநிற் குணமாய் லாஞ்ஞனை யிலங்கும்
 சூல்முடிமம் மதுமதிக்கடலே.

(16)

திருவளர் திருவே ஷெய்குகர் ஷெய்கே
ஜீவபண் டிதருள்பண்டிதமே
திருவளர் தின்தின் தின்முஹம் மதுவே
சேவ்வியுன் பதமலர்பொருப்பே
திருவளர் ிடத்தே யிதைபுணர்ந் தோதுஞ்
சுந்தனை யரும்பதங்கொடுக்க
அருள்வளர் வருக லாஞ்சனை யிலங்கும்
யாமுகம் மதுமதிக்கடலே.

(17)

அரியருள் வருகு மருமறை விதியோன்
யாதாபு சேனுங்கலாமயிலே
பெரியபே ரின்பம் பொதிந்தபெட் டகமே
புகழவுன் பெருமைபைப்பெரியோர்
சுறியநான் புகழல் செல்லுமோ சொல்லாய்
திருவாய்கொண் மறுமொழிபுகல
அருகனா னுனது தவுசின்முன் னணுக
அயின்முஹம் மதுமதிக்கடலே.

(18)

அயினேனும் பொருப்பி னங்கனோர் கூற்று
மதுகடந் தப்புறத்தலிபாய்
சயில நன்னீல மேழ்நிலை யடுக்குந்
தாண்டிய தவுசின்மாசனமேல்
மயில்கிரங் கலாப மயிலிருந் தரசு
வடங்கல்முத் தொழில்புரிந்தோங்க
அயிராவத் தென்றும் வலம்வரும் பவனி
யாமுஹம் மதுமதிக்கடலே.

(19)

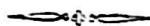
நான னுன புநியவன் றாதென்
 நானப் புதைபலுட்பொருப்பே
 நான ஸ்ரீபாதம் யாழ்நாம் மதுமேல்
 நுட்டியே யானாகொண்டின மும்
 நான மனமாய்க் கேட்கும்பேர் படிப்போர்
 புவிபிடத் தவன் குலமோங்கி
 நான இல்மென் குருநிய வறியும்
 பெற்றிரு செல்வ முழைய.

(20)

செல்வச்சிர் கயிறை அந்தர்மா முகமாய்த்
 தெரிசனை காண்பதுந்திடனே
 செல்வனின் மொழியைச் சந்தேகித் தவர்கள்
 சேகரம் வழிவழிபெருநோய்
 அல்லலாக் துன்பத் தவன் குல மழியு
 மானதா லிதுதெளிந்திருக
 செல்வஞ்சிர் சிறக்க தினெங்கள் தின்தின்
 தின் முகம் மதுமதிக்கடலே.

(21)

(குருமணிமலை முற்றிற்று.)

அதிகேய துணை.

அமுத கலைஞான போதம்.

(முதற் காண்டம்.)

காப்பு

விண்ணுமன்னு முன்னும்பின்னும் முளைத்துளதெவ் வெதுவும்
விளைவனவு மொழிவனவு முளதிலதைப் போற்றி
பண்ணென்பதும் பரமென்பதும் பாழென்பதெவ் வெதுவும்
பாதமென்ற ஆதமென்னுஞ் சிரஞ்சீவிபைப் போற்றி
அண்ணலீர குலெனும்வா லாம்பிகையின் பாதம்
அருள்கூர்தென் குருபெருமான் அபுசாலீகின் பாதம்
மண்ணாதமா விண்ணிடத்தே யிருந்தவத்தோர் பாதம்
வலம்வரவும் பலன்பெறவும் வழத்துமிது வாய்க்கும். (1)

நூல்

வாய்ப்பான காப்பிதுவே வந்தவழிக் காப்பு
வானகத்தின் குடிசிறிபேன் வந்தடிமை யின்னாள்
காப்பான அபுசாலீகென் தணிகையரி னருளால்
கட்டியநூல் மேய்வழியும் பூரணத்தின் புதையல்
தாப்பாக வதிலடக்கி யீரறுநாற் பேசி
தன்மனைவி யுடன்வனசஞ் சாரஞ்செய்யுங் காலங்
கூப்பிடும்ம கவல்முரீ துங்குருமு ருதி
குகையிலங்கே பாடிக்கொண்டு வந்ததுகண் டிடுமே. (2)

கண்டி நவாய் கவனமறி லோடுகின்ற விதமும்

கவிமறைக ளனைத்துமேதன் கைவசமாம் விதமும்
பண்டைமொழி கமயு முழும்புல் வெவிரியாகும் நிலையும்

பாங்குபெற முதலறிய முஜிநாகடை விதமும்
விண்டுரைத்தேன் மவுத்தாகு மிடமும்பிறப் பிடமும்
விளங்குமிட மிளிச்சாகா நிலைக்குமிட மனைத்தும்
விண்டமுறி யாவொலுவோ யாத்தொழுகை நிலையும்
மேறினியி லின்சானே காமிலாகும் விதமும். (3)

முன்னிலையா முதற்கலிமா வடிப்படையின் விதமும்
மும்மலரி ருக்குந்தவாக் கினிகோளுத்தும் விதமும்
முன்னணியி லாடுகுகி கின்றகம்ப நிலையும்
முப்பொருளு மெப்பொருளு மூன்றுமொன்றும் நிலையும்
உன்விதமா மமுதகிலை கலசமிருப் பிடமும்
உநிவரும் வாசியுடன் காயகற்ப நிலையும்
உன்விதமாம் வள்ளல்செயல் மனவசிய முடனே
உற்றசிரோ ரத்தின முங் கட்டினங்கை முறையும். (4)

கட்டினங்கை முறையுங்கலி மாப்பொருளை யறிய
கனகமடு நிலையுமீமான் கல்புக்கண்ணி விலையும்
கட்டுமனக் கண்பூட்டு திறக்குமந்த விதமும்
கனமானவற் தத்தொழுகை பலிதகிலை யிடமும்
விட்டகுறை தோட்டகுறை யிரண்டுமொன்று நிலையும்
வேறுவேறும்பத் தனித்தனியே தணிகைவள்ளற் கடிமை
தோட்டுத்தோட்டுக் காட்டிவிட்ட முன்னுரைத்த நூல்கள்
தோணுத்தோட்ட குறைபவர்க்கு மதியவர்க்கு

தோண. (5)

மதிவாச லறிந்துபதி யடைந்தவரை யருநில்

வைத்துமற்ற பேரைப்பா லறைந்துதன்னி யின்னாள்
பதியேறி யானடைந்த தனைத்தையுமே பாங்காய்
பயிநிடுவே னிதுவமுத கலைஞான போதம்
மதிகொடுத்தும் படைத்துந்தன்னை யறிந்திலரே பென்று
மண்மக்களெல் லாவிண்மக்க ளாகவென்று யிரங்கி
அதிபதியா மதிபதியி லிருந்துவிதி தாண்டி
அடைந்திடுக வறஞ்சுரந்த வடிவிலின் றுழைபை. (6)

துறவறமில் லறமிருந்து பாய்ந்தவர்கள் பாதத்

துகளெனது மேற்போர்வை படியவைத்த வடியேன்
அறங்கொழுத்த மதியேறி விதிகடந்தென் னாசான்
அன்னவர்க ளிருபாத மனைத்துச் சிரஞ்சேர்த்து
புறங்கிடந்த சமயங்களீ ராறிலுங்கண் குருடன்
பெருமை வஞ்சஞ் சூதுகொலை வளர்குலத்தின் குருடன்
அறங்கொழும்பே ரின்பவெள்ளத் திருப்பெரும் பாற்கடலை
அதைக்குறுகக் காச்சிவடித் தெளிந்திட்ட வேதார்தம். (7)

வேதார்தத் தெளிவிறுத்துப் பாகுபடத் திரட்டி

வைத்தனபோன் மதியமுத கலைஞான போதம்
நாதாந்த நாதமெனும் மணிவேக மதியாள்
நாவலுக்கொண் டுரைப்பதற்கு நாயகனே காப்பாய்
வாதான வாதாட்ட மடங்கிவிடும் வேதை
வல்லவர்க ளுறவாகும் மணிநாதத் திரண்டு
சூதானத் திசைநாத லகிரிகொண்டின் னுலைச்
சொல்வாக்கே செல்வாக்கு சொற்கருத்த மெதற்கு. (8)

எதற்குமுதற் பொருளாகிப்பின் னழிவினா வப்பொருளை

இருலோகார் தாமாக மிலங்கியின் மயத்தை

சதுர்க்குமாய் மேல்கிழு முருகியன்தா பாததை

சகஸ்நிபத்தென் மலரிடத்தே னிறின்பவென்ன வழுதை

சதுஷ்கோண மாய்விளங்கு முத்தொழிலுக் கரசை

ஜலத்திலிலக் கிரியுருவை சச்சிதானந் தத்தை

அதுவிதுவென் றுனாக்காகா அத்தகையின் தாததை

அமுதநிலை கல்புக்கண்ணென் றருமறைமில் நடுமே. (9)

நடுவதுநன் விலம்பொன்னிலம் பகிர் முகத்தற் தாத்தே

நாட்ட மது வேணுமென்று துணிந்துநிலத் திடிலோ

நிடமுடனே மண்டமுத ல்கிலமெனா முருகுந்

நிறமுள்ளபே ரறிவதல்லாந் கல்புக்கண்ணி னுட்டம்

அடைவுடனே தொன்றுதொட்டு வர்தநிந்த வித்து

அகிலமெனாம் படைத்தழித்துக் காத்திடும்வஸ்த் துன்னில்

நிடமுடனே ரணுவிலணு வாய்த்திரண்டு கிடக்குஞ்

சேநிவளங் குருமார்கன் கைமுறைபாய்த் துலங்கும். (10)

துலங்காத மூலமுத லாறுதலந் தன்னி

கலத்தாரன்ன சீராவெனுந் தாமணிப்பன் னிமிலே

கலங்காத பாஞ்சோதி கொலுமணிபா சனத்தை

கண்டுதவம் புரிந்தவரே மனுக்குலத்தின் மேலோர்

அலங்கார வறிவெனும்பே ரறிவிலங்க மிலங்கும்

அம்மணியின் எதவிந்து மார்பெலாவந் தேறி

துலங்குகின்ற சூக்குமமோ வலுக்கொண்டுமே லேறும்

சோர்ணமய வாசிரடை வேகங்கொண்டு தாவும். (11)

தாண்டுநின்ற விடத்திலங்கே தவறுந்தல முண்டு
 சாக்கிரதை யகந்தைக்கெரி தாழ்ந்தவர்கள் கோடி
 மாண்டனர்க ளென்றதனைக் கேட்டதுமா னுக்கன்
 மயிர்ச்சிலிர்ந்து வுடல்நடுங்கி வேர்த்துடல்நா வறண்டு
 ஆண்டகையே குருபெருமா னபுசாலீகின் சுதனே
 அடிமைகடைத் தேறும்வண்ண மத்தலமீ நெனவே
 பாண்டிவள நாட்டிலெங்கட் குலதெய்வமே ஜீவ
 பண்டிதனே பிறவிப்பிணி கண்டிதாகண் டோனே. (12)

கண்டவருந் தாண்டாமற் போகின்றதங் விதத்தைக்
 காட்டிவழி கூட்டிநடை பூட்டியருள் தேவே
 கண்டுதவிர் தலமுமதன் சார்பும்பிரித் துரைப்போம்
 கதிபெறவர் துவந்த பிள்ளாய் கல்பதினு மூன்றும்
 அண்டியெனைக் கேட்டவனே யறிவிப்போமம் மூன்றில்
 அதிலீரண்டு மிடத்தில்வலஞ் சாக்கரத்தின் கோட்டை
 கண்டுகொள்வா யதன்மேலே சுழுத்தியொரு கோட்டை
 காணுமிது நாமந்தமிழ் வேதபாட மூட்டும். (13)

மூட்டுமிது தானேமுதல் நபுசிரண்டாம் நபுசாம்
 முடிவேத பாடமம்மா றுலவ்வாமா வென்னும்
 சாட்டைரெண்டு வீடுமது சொப்பனக்கோட் டையின்மேற்
 சார்ந்துநிற்கு மடையாளஞ் சார்புவெளித் தோற்றம்
 வாட்டமிரு நபுசிலொன்றுன் வயததனைக் குறைக்கும்
 வளர்மதியை யறியவொட்டா தடுத்திடுமே லொன்று
 காட்டுகிறேன் குறைக்குஞ்செயல் பெருந்தினிபு ணுறக்கங்
 காணுமிவை போற்செயல்கள் கண்டுதெளி மதியை. (14)

மதியதனை யறிவாமற் றடுத்தஞ்செயல் மகனே

மதம்பெருமை நானென்றகங் கார முடன் கெருவம்

மதியதனைக் கெருவமிவை தடுத்தி டெங்கா ரணத்தை

மகன்முகம்பார்த் தருநெறுத்தி வகுத்துரைசெய் வானே

மதியதுதன் பொருளொகிறு மறிவெவர்க்கு மரிதே

ஆகையினால் மதியறிமெஞ் ஞானிகடன் றிடத்தே

கதியுளவ னவன்பழக்க மனைத்தும்பழ குதற்கு

கட்டாய மெவிமைத்தனம் முற்றும் பதியாது.

(15)

துறவலரை சாநிகுறித் தேகுறையங் கூறி

துர்சனமாவ் கெருவமிவன் பொருட்குர்ச்சரி பார்ப்பான்

அறத்துடையோ னவன்செயலெல் லாம்பழிப்பாய்த் தோன்றி

அறிங்கியமா பெண்ணிமன முபதேசம்போற் றாற்றங்

குருத்துரோகி யன்னவர்கட் கெதியுமதோ கெதியே

கிடைக்குங்கெநி குருமுகத்தில் மடமைக்குண முளர்க்கு

அறத்துடைய பரம்வந்துனை யாதரிக்கு மன்றி

அறிவறிவ துளதலது கெர்வறிவு வேறே.

(16)

வேறுவேறாய்த் தெளிவுறவந் துனைப்போலுமிங் கெனக்கா

ருரைப்பர்களோ குருமூர்த்தி யெனவெழுந்து வணங்கி

மாறாகத் தாழ்வுபடுங் கெர்வத்திற்கு அறத்தாழ்

திடுமென்றுரை செய்தவனே தாழ்வதென்னோ நாதா

ரோக மிதனையருள் புர்கவென கின்ற

கிலமகன்மே லருட்சுரத்து வருகிறுத்தி நோக்கிக்

கூராகக் கேண்மகனே யறிவிப்போமவ் விதத்தைக்

கூர்ந்துமுகம் பார்த்துரைசெய் வான்றிருவா யோதும். (17)

ஓமகனே பித்தலைபை மாத்திடத்தில் வைத்தால்
 உயர்ந்ததொரு தங்கமதைச் சரிசொல்வதெங் குன்றும்
 கோமகனே கனமுஞ்சத்தம் பித்தலைமே லேறுங்
 குணமதுசு பாவமதே தாழ்ந்துகின்ற தங்கம்
 ஏமகனே பித்தலைபே பார்த்துச் சரிபெனினும்
 இசைந்தவது தங்கமல்ல வதுவுந்தான்பித் தலைபே
 நீமகனே தெளிந்துகொள்ளென் றுரைத்ததுகேட் டடிமை
 நீதியனே திருமறையி லொருவிசளம் புகல்விர். (18)

வேறு

மறையதில் மூமின்தேகம் மண்தொடா தெனச்சொன்னானென்
 றுரைத்தனர் ஹநீதுஆலீ முறுமியே நாறிச்செத்தார்
 குறைந்ததோ ராயிரம்பேர் கோலமிப் படியேபார்த்தேன்
 மறைபொய்யோ யிவர்தான்பொய்யோ வகுத்துரை
 செய்வீர்நாதா. (19)

முத்தியின் வேதந்தன்னில் மூமின்மண் திண்டாதென்னல்
 நீத்திய னிடத்திற்கற்றேல் நீசத்தொழு கையுன்கைகூடும்
 செத்துப்போ ரவனிற்கற்றேல் தொழுகையி லாட்டமாசி
 செத்துமே புழுத்தழுகிச் சேர்வர்க்கு மறைபொய்யாச்சே. (20)

மெய்மறை யோதலாலே மேன்மையாங் குணங்களென்று
 மூய்மவே பதவியாமென் றுரைத்தவ ராலிம்பின்னும்
 ஐயனே யிபுலிசென்போ னதிகமோ தியுடந்தும்
 வேய்மவ னானென்றால் வேதமு மிரண்டோநாதா. (21)

இரண்டில்லை பொன்றேவேத மிகபா முடலுமிர்போல்
 திறன்மறைக் கொண்டருத்தம் சொபுவர் லாகிர்பாத்தின்
 இரண்டில்மெய் மெடுத்திடாம லெடுத்தபொய் யருத்தத்தாலே
 அறண்டபொய் மேலுமுமென் றருமறைச் சொல்லாற்
 போனான். (22)

மறைமெனும் மெய்லுலாங்கம் மாரிலா வேதத்தன்னிற்
 குறைந்தபொய் றுறு முவந்து கூடிய தலந்தானெங்கே
 சிறந்தமெய் மிகுப்புக்கூடுந் திருத்தல மதுதானெங்கே
 அறந்தருத் தருமவேந்தே யடிமைக்கி துரைப்பிர்தாதா. (23)

மெய்பொய்யும் பிரித்துக்காட்டும் வேதமே தூலமாகும்
 பொய்யுட லுமிர்மெய்யைப் பெற்றிட வேண்டுமானால்
 மெய்மிகு தயமாய் கல்பை விளங்கிடத் தலமெய்யாகும்
 பொய்மிட மனைத்துப்பித்து பிரலங் கெமனுமாமே. (24)

அரிமமெய் ஜிவசெல்லா மரும்பத வணக்கத்திற்கு
 உரிமவ னவனெபார்த்தங் குற்றவென் ஆதத்திற்கு
 இரஞ்சுவென் றதுதானென்னோ மிரஞ்சினோர் பலந்தானென்னோ
 இரஞ்சினா றிபுலீசென்ன மிதனக் கருள்விர்தாதா. (25)

உடலினா துமிரைக்காண லொருவர்க்கு மெட்டாதாலே
 உடலுனோ னறிமவென்று லுடலெடுத்த தறிந்தோன்வேண்டும்
 உடலுமிர் லாகிர்பாத்தின் அருபொரு ளறிந்தாதத்திற்
 குடல்பணிற் துரைக்கக்கேட்டு அங்கவென் றறிவாய்வேதம். (26)

அழிந்தகு நீள்வராவென் றடிதொழு தெழுந்துபோற்றி
வருந்தியான் கேட்டதெல்லா மகிழ்ந்தெடுத் தறிக்குந்தேவே
சுறந்தமெய் பொய்யுந்தோணத் திருமறை யிருக்கப்பின்னும்
விரைந்துட லுள்ளோன்றானும் வேண்டு வதெதற்கோ

நாதா. (27)

பொய்மெய்யும் பிரித்துக்காட்டும் பொருப்பிடந் தேகமாகும்
ஐயனோ தேகமில்லா னவனுரைக் கேலாதென்று
உய்வகை யுனக்குரைக்குந் தூலமாதத்தை வேண்டென்
லுய்யவன் வேதபாட மோதிநீ யறியாதென்னே.

(28)

இப்படிக் கிறைவன்வேத மோதியுந் தொழுதிட்டோனிற்
றப்பித யிபுலீசான தன்மையை யெனக்கெடுத்து
ஒப்பிலா வாய்மையோனே வுதவுதல் வேண்டுமென்ன
துப்பறக் கனிந்தவாய்புன் னகைபிறங் கோதுவானே.

(29)

எண்ணமாம் வன்னியாலே யெடுத்திடுந் தேகமெல்லாம்
வின்னங்க ளறுத்தோன்மேனி விர்துறை யாதமாகும்
வன்னியங் கதிகமானோன் மண்பொலி யாதமென்று
எண்ணியே கெருவங்கொண்டு யிறைஞ்சலா

னிபுலீசென்னே. (30)

மெத்தவும் பயந்தேனையா மேதினி மாந்தர்கூடி
இத்தலத் தெனைமதித்தே யிருக்கின்ற ரெனவேயெண்ணிச்
சுத்தரைப் பணிந்துகேட்கச் சுளுக்குளம் நாணுதையா
கத்தனே யெனக்கிதற்கோர் காரியம் புகல்வீரநாதா.

(31)

காரிடி யெமனுன்மேற்கை கலந்திடும் நேரத்தன்விறி
பாரிலுன் மொழிக்குறையும் பணிந்தவர் முன்னுல்பீடும்
கூறுகெட் றுறுமுநின்ற கொடும்பவ முழுக்கும்பார்த்து
நாறுதென் றுறைத்தாலங்ஙன் நாணமோ மதிப்போபாராம். (32)

விதியெம படருத்தாண்டி மேலவ ரொலிமாரான
பதமறு தினைந்துறையும் பயந்துளம் வேண்டுதற்கோர்
கநிகுரு பானைத்தேடி-க் காத்தடைகு வதென்றாக்கால்
மதிப்பகன் றிறமென்றுள்ளம் வருத்துதென்

செய்வேன்நாதா. (33)

குருபா னடைந்தோர்தன்னைக் கோதிலா தொலிமாரென்றும்
அரும்பெரி யோர்களுென்று மவர்முத்தர் நாதரென்றும்
குருவவீ யடைந்தாயானும் குறைந்திடும் மதிப்பென்றெண்ணல்
கேருவத்தா லிபுலிசானு னென்றவ னெவனிசொல்லாய். (34)

மதிப்பதே யினமென்று வறிந்துயான் பயந்தேனைபா
கநியெனக் குரைத்தோருன்போற் கண்டிலே னிதுநாளாக
பதிபுப தேசநாதா பரமசந் குருவேயொன்று
மதிவிடை யளித்தல்வேண்டும் மறைமொழி

நிறைநாவேந்தே. (35)

மறைபாயத் தாறுவிரத் திருதாற்றுப் பதிரான்கென்றும்
நிறைநயி மூலமாக நிச்சயம் நமக்கேயிந்தோன்
உரைதபு சிராலிம்கன் ஓதலி புலாம்மிமை
இறைவனே யறிவானென்று லிங்கேதற்

கனுப்பிவைத்தான். (36)

நிருமறை முழுதுந்தேவ ரகசிய மனைத்துஞ்சேர்த்துத்
நிருவேனு மச்சரத்திற் றிரட்டிவைத் ததனையாதம்
மருவவித் தேகந்தன்னில் மறைத்துவைத் ததனைத்தானே
இறைவனாமறிய வேண்டி யிருந்தவங் வேதபாடம். (37)

இறைவனே யறியவேண்டி யிருப்பதை நமக்கேந்தந்தான்
மறந்துவிட் டானேவென்றால் மறதிய தில்லானென்பேன்
உரைபெனக் கேட்டோரெல்லா முறுமிக்கோ பித்தலாலே
மறைமணி மதிநாவேந்தே மார்க்கான் னுதாசொல்வீர். (38)

சொல்லுமென் றிருகைகூப்பித் தொழுதுமே வணங்கிநின்ற
நன்மன மகனைநோக்கி நாதன்சந் திழுன்வைத்துத்
தொன்மறை நாதன்னுனூர் தூய்மணி யாசனத்தே
பல்லருந்தொழுது போற்றப் பகர்ந்துரை செய்தானம்ம. (39)

* * * * *
* * * * * (40)

வேறு

உரைகி ளம்பவு முள்ளமுந் தித்திக்கத்
திரையி றுள்கழிந் தேதேறி பட்டிட
வறைதி றந்துவ றிவங்கி லங்கிடத்
துறவு கண்டுதொ முதெழுந் தோதுவான். (41)

வேறு

பாமனே அருவெடுத்தும் பாரிடைக் குருவாய்வந்த
 தூவலர்க் காரோகாமில் தொன்மறை புகழுந்தேவே
 அருடை பாதம்நோவ யடிமைக்கா மிரங்கிவந்த
 மறைமணி ஞானவாழ்வே மார்க்கநன்னுதா போற்றி. (42)

என்னமோ வென்றுவுள்ளை பெண்ணிவிட் டிருந்தேனிர்தா
 எண்ணலே யரசேயன்பே யருங்குல விளக்கேநாதா
 என்னையாட் கொள்ளல்வேண்டு மினிக்கணந் தானேனையா
 தன்னகத் துறந்தழூர்த்தி தங்குவ தெங்கேதன்னில். (43)

வேறு

தன்னிலையின் பொருளிலேயென் னாளுமேதா வரமாய்த்
 தனிமுதலார் தவநிலையிற் றங்கிடவெந் தனுக்குக்
 கன்னியாநின் சந்தி முன் னெண்ணியடி பணிந்தேன்
 கன்றிறந்து விட்டருளுங் கனவயிர மலையே
 மன்னையனே நயனேன் னயனருள்செய் பென்ற
 மாசல்லா மணிமகனே வாவென்றரு கிறுத்தி
 சென்னிமலை வாசலுக்கு னுட்புகுத வைத்து
 ஜீவனெனுந் சிஞ்சிவிக்குச் செப்புமுப தேசம். (44)

சிஞ்சிவிமி அபதேசஞ் செய்வதற் கென்றிருந்த
 திருஞான வறையி னுள்ளே யருகினில்மா னாக்கர்
 இருபுறமும் புடைசூழ மிருநிலமும் புகழ்
 இருகாழ்ங் குவித்தேதிரே பேங்குந்திரு மகனில்

இருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்தவத்தோ னியற்றி
 ஏகவெளிப் பொட்டலுங்கல் லாலடிபா சனத்தில்
 அருந்தவங்கள் விளங்குநெற்றிக் கண்டிறந்து காட்டி-
 ஆருயிரி னிலையுமிரு தபமுங்கண்ணம் காட்டி. (45)

இருதபத்தி லைந்துவிதக் கலப்பதுவுங் காட்டி-
 இருபுருவ நடுலலாடக் கண்டிறந்து காட்டித்
 திருவளர்நின் தில்லையம்ப லம்பதியுங் காட்டித்
 தூலத்துக்குள் னேயிருந்த சூக்குமங்கை காட்டிக்
 கருவான நந்திரடு மூலமதுங் காட்டிக்
 கலகம்வந்தச் சேரியிலே விளைந்ததெலாங் காட்டி-
 உருவாமுன் நாயிருந்த ரூபமதுங் காட்டி-
 ஒழுமிந்த பட்டினத்தாய்ப் பெட்டகமுங் காட்டி. (46)

பட்டினத்தி லாமைமொழி பேசுகின்ற தாயின்
 பரம்பரையில் வந்தவனும் ரவிகோடி காட்டி-
 எட்டெட்டுக் கலைக்கணக்குஞ் செட்டிமகள் காட்டி-
 இல்லறமுங் காட்டியதி லிருக்குஞ்செட்டுங் காட்டிச்
 சட்டங்கடந் துழல்காமப் பினியறையுங் காட்டி-
 ஜாக்கிரதை சக்கரமுஞ் சரிக்ஞைகளுங் காட்டிக்
 கட்டாயங் கொல்லுதற்கே நஞ்சிருந்த யிடத்தைக்
 காட்டியதை முறித்துவுண்ண வஷ்டகிலை பூட்டி. (47)

அஷ்டாச் சரப்பொருளை யென்னுடம்பா லையத்துள்
 அழைத்தேகி யென்காமில் நாயகங்கை காட்டி-
 எட்டுடனே யிரண்டான தசநாடி பத்து
 மெல்லாமு மொருமுடியாய் முடிந்தகிலை காட்டி

வெட்டாத சக்கரத்தின் முழுவடிவங் காட்டி

வேதம்வினை யாடுந்தெய்வப் பதிநிறந்து காட்டி

அஷ்டநிக்ஞம் புகழும்பிரம் வித்தைமேலாக் காட்டி

அடங்காத வொளிமலிபாய்ம் ததிசயங்காட் டினனே. (48)

அதிசயங்கண் டவன்கைகொட்டி யானந்தக்கூத் தாட

அருகிருந்து விண்ணவர்க ளதற்கிசைகள் பாட

விநிகடத்தோன் விடியனவு முபதேசமிப் படியே

விடிந்தவுட னடிதொழுது யெழுந்துகாங் குவித்துப்

பதியடைத்தோர் நால்களுக்கு வினாருத்த மேனாட்

பண்ணியபொய் மலங்களெலா மரைநொடியில் மாற்றி

விநியென்றிருந் தெழுத்தநனைத் துடைத்ததுமல் லாமல்

வேதமணிப் பாதகிலி வைத்தவரோ தயனே. (49)

பாதமநிலிருந்து சின்னாட் பழகிவாச் சொல்லிப்

பகர்த்தபடி யிருந்தடியேன் பழகிவந்த படியால்

நிதமெனும் போதமொழி நிதநிதம்வே ரேற

நிலவேகாக் காலதுஞ்சா காத்தலையுந் தோண

ஓதிடமூன் ருந்திகைஷி அபரீடத மெனக்கு

அறைத்திடவேன் மெனதைய னருகியுத்தி நோக்கி

புதுவைக்குந் தேவிசத்தி முகம்மூதரைக் காட்டி

முச்சகமுன் வில்விளங்க முந்திவந்த துர்தி. (50)

முந்தியேவர் துர்தியது மந்திரகுப் பந்தி

மூடலுக்கு னறைமறைவா யிருந்தவிரு தயத்தை

அந்தாபா யென்மகனே மென்றணைத்து மாப்பி

லம்மூடல் திறத்திடக்கண் டதிசயங்கொண் டெழுந்து

மந்திரவ ரோதயனே யென்பிறவி மாய்க்க

வந்தவனே யென்றடியில் விழுந்தெழுந்து வணங்கி
இந்தநிலை யெந்தனுக்குத் தந்தருள்செய் தேரானே
எந்தவித மிதன்பொருத்த மெனக்கருள்மா தேவே. (51)

மாதவனுங் கனகசபை யாசனமே லிருந்து

மகன்மேலருட் சுரந்துமேதன் னருகிறுத்தித் தடவி
மாதவங்கை யேந்துங்கண்ணென் மகன்மாசிலா மணியே
வரிசையுள்ள பொருத்தம்நெறி வகுத்துரைக்க கேளும்
பூதலத்தின் மேதலத்தே பூத்தலத்திற் பவனி
பின்னேழு மும்முறையாய்ப் பிடிவலமை ராவம்
நீதலைப்பி ராரமது வெளிவருமா தேவி
நீண்டுவரு மபரோகும் நிலைத்திடுமுக் கோணம். (52)

நிலைத்திடுமுக் கோணமென்று கேட்டதுமா ணுக்கன்
நிரந்தரன்றன் னடியிலவிழுந் தெழுந்துகரங் குவித்துத்
தலையிலமதி முடிபுனைந்த சைவத்திரு மேனி
சாந்தியாவென் சற்குருவே சாங்கிஷாமுக் கோணம்
நிலையி தனின் வழிமுறையு மடையாளமச் சரமும்
நிச்சயமா யிதிலடையுஞ் செயலுமனு பவமுங்
கலைபொருந்த வெனக்கருள்வீ ரெனவிதைஞ்சு யேங்குங்
ககன்மகன்மே லருள்பெருகிக் கணித்தனன்முக்
கோணம். (53)

முக்கோண முதற்சுழினை கொழுமுனையென் பார்கள்
முதல்மூல மந்தர்நிலை யடியிடமி் தென்பார்
அக்கனருட் சொக்கியங்கே யெக்களிப்பங் கடையு
மன்பர்களை யும்பரென வாக்குந்திருத் தலமே

பக்கரிருத்த வடயானம் அலிபொன்றிது லாமாய்ப்
 பால்கனே வக்கணத்தி மிமதின்கால் கிராய்
 ஓக்கவிதை யுன்விடத்திற் பிரட்டியங்கே பார்க்க
 உதயகிரி கால்மேல்கி முாகிரிநம் மாடம். (54)

மாடமடை யானமெல்லி வடமேற்கத்தோ அந்தா
 வல்லவதன் பெருமைவழி வகுத்துரைப்போம் பின்னால்
 மாடமதின் தென்றிணைபா தேத்தரிரு காதம்
 வந்திடவும் பகுதிவழி மறிக்குமொரு பாட்டை
 வாடுவதொன் றில்லியங்கே கிழ்திணையை நோக்கி
 வழிபிசகா நெடுஞ்ஞாயம் நடக்கமுன்னாற் றோணங்
 கூடநுபோல் முக்கோணக்கல் லிருக்குதடை யானங்
 குறித்துவிட்டேன் வாழையடிக் கிழங்கதுவு மங்கே. (55)

கிழங்கிருந்து குருத்தோடிப் பரிவதுவு மங்கே
 கிட்டாத மவுனமுதல் வைப்புநிலை யங்கே
 விளங்குந்தவாக் கினிழுட்டி யெரிப்பதுவு மங்கே
 வெந்தணல்பட் டுன்பவங்கள் நீர்வதுவு மங்கே
 களிம்பகற்று மக்கினியின் கம்பகின்ற தங்கே
 காலான்றி யசையாத தொழுக்கைநிலை யங்கே
 தொழும்பருள்ளக் கோவிலுக்குள் ளதிசயங்கள் பார்க்கத்
 துண்டாத மணியினக்குத் தோற்றுவது மங்கே (56)

தோற்றியவங் கோடுஞ்சிறு கால்வழியின் பாதை
 சொல்லார்கள் பெரிபோர்கள் மறைமவுன வைப்பு
 காற்றிரமா பேறிபங்கே கால்மடக்கு மிடத்திற்
 காணுதுபார் விண்ணுமண்ணுங் கதிர்மதியி னிருப்பு

தோற்றியகால் மடக்கும்வித மறியார்க்கு முரைப்பேன்

சொல்லறியாச் சொல்லிதடா குகஷாநி குகஷம்

வற்றியகா லடிபைநம்பி யிருந்துவிடு கம்மா

எடுத்தாசா னிழுக்கையிலே வருண்டோடி விழுகும். (57)

உருண்டோடிப் படியுந்தல மிதுதாண்டா மகனே

உருபநிம னேன்மதித்தாய் வாடைவருந் தலமே

திரண்டசௌவுங் கிலியுமென்பார் மென்மிடரென் பார்கள்

திருக்கணுவென் பார்சிவமென் பார்சதமா வென்பார்

இரண்டதிலென் பார்கண்டமென் பார்மவுன மென்பார்

இல்லறமென் பார்பிரம முடியிடமீ தென்பார்

இரண்டிமற்ற சிகரமென்பா ரருகுநானி யென்பார்

இருதலைமா ணிக்கமதென் பார்பிடரி யாமே. (58)

ஆமெனவந்தே முத்தேறி னமென்றதிற் பதிய

ஆகுமடா வோமெனவே வோங்காரங்கொண் டேற

வாமயிந்த நாட்தொடுத்து குருகுலவா சத்தில்

வருடம்பனி ரெண்டேற மணிநாதந் திரண்டு

காமமெனுந் தமரடைத்துக் காய்கதிரன் னாட்டின்

காவிபடிந் தேகனிந்து கவனதிசை நோக்கி

ஓமென்றிந்தப் பதிதிறந்து பதிதனக்கப் பாலே

ஒருநான்கு குலமதின்மே லோடியங்கே யேறே. (59)

வேறு

ஏறுவது விரல்நாலங் குலத்துக் கப்பால்

என்மகனே கயிலாச மரம்பதியு மாகுங்

கூறுகிறேன் பேறுவதோ கடினம் மைந்தா

கொண்டபொருள் போதுமெனக் குறும்பு கொண்டு

தாருமாறு செயற்சேட்டை செய்த தெல்லாக்

தேநிகற்குத் தெரிந்துவிட்ட தென்றன் னூரில்
வறிவா முகனூரி மனமுங் கோணி

நிழிந்துவிட்ட தரித்திரியக் குருடர் கோடி.

(60)

கோடிமென்ன கோடானு கோடி போனாக்

கோடிநிலை யொருவானன்றோ குலமா னுகித்
தேடிடுவான் கைலாசக் தெய்வ லோகம்

நிவினைய பாடபய மென்று மில்லா
சுடில்லா வைகுண்ட மக்க மென்பார்

இறுதியிலே திர்ப்பாகு மிடமென் பார்கள்
தேடிவரு மக்கிலிமண் டலமுந் தாண்டித்
நிருவான சூரியமண் டலமு மாச்சே.

(61)

ஆச்சிந்தப் படியறிந்த மாணாக் கன்றான்

அடிநிலையுந் தெழுந்துநின்ற கேது சொல்வான்
காஷிமெலா மெனக்கவித்த கருணை வேந்தே

கவனாசக் குளிகையனே கணிக்கோன் னாத
மாஷிமெலா மின்னாடும் மரணி லத்தில்

மானிடச்சட் டைதாங்கி வந்திங் கென்னை
பேச்சழிந் வனையமுத நாவோ னுக்கப்

பெருங்கபத்தை யறுத்தெறிந்த பிரண வோனே.

(62)

பிரணவனே யுனக்குந் நேது செய்வேன்

புழுத்தலை நெனைவிரத் தலை னுக்கி
இறுத்திவைத்த பெருமுதல்மா முனிபே தேவே
இனிபுழா வண்டமெலா மெனக்கே டுத்துப்

பிரித்தருளல் வேண்டுமென்றங் கடியில் வீழ்ந்த
பிள்ளைதனை யெழுதவென்றங் கேது சொல்வான்
குறித்தபடி பரிதியின்மண் டலத்திற் கப்பாற்
குடியேறுஞ் சந்திரமண் டலமு மாச்சே.

(63)

ஆச்சென்று நில்லாதே யதற்கப் பாலே
ஆனசத்தி ஜலமண்டல மாகும் மாகும்
வாச்சுதென்ற பெரியோர்கள் சாங்கிய மிங்கே
வாங்கியல்லோ நிர்மலமண் டலத்திற் போவார்
பாச்சலென்ற பாச்சலது வேகம் மெத்தப்
பரமகுரு திருக்குமரன் போவான் மைந்தா
மாட்சிமையும் ஆட்சிமையும் பூண்ட வண்ணல்
வலுவறிந்து கொலுவறிந்து வகையுந் தேறே.

(64)

வகையான வண்டமெலாம் பெருக்கிப் பேசி
வறைந்ததென்ன நூல்கருக்கி யென்மெண் னாதே
அகந்தைகொண்டு வறிவழிந்த தரித்தி ரியர்
அனல்கொண்ட புகைத்தலை யரஞ்சா நெஞ்சர்
அகிலமதிற் பாற்கொடுத்த தாய்மு லையை
அறுத்தெறிந்த பாதகத்துக் கதிக மான
குகைகுருகுற் றங்குறிக்கும் வாய்ஞா னற்குக்
கொடுத்துவாய்ப் பழக்கவிடற் போலா மென்றே.

(65)

என்றலவோ சுருக்கிவிட்டுப் பேசு வேன்கேள்
இகழுமுதும் பரமபத மடைய வேண்டுங்
குன்றாத பெருவாழ்வே வாழ வேண்டுங்
குலமுமுதுங் குடிமுமுதுந் தழைக்க வேண்டும்

கின்றதொரு பிரளயத்தி னநிச யங்கள்

கெடுங்காலம் கிரிஞ்சே காண வேணும்

குன்றேறி யுத்தியோ வனத்தி லத்தக்

குன்றுடைபான் திருக்கோலங் காண வேணும்.

(66)

காணவே யுத்தியோ வனத்தி லங்கே

கனகசபை சிகாமணிபைக் காண வேணும்

பானமுதத் திருத்தேவர் முனிவர் சித்தர்

பெரியோர்க ளீனாவனையுங் காண வேணும்

நான்மறையின் கோடிக்கரை காண வேணும்

நாதாந்த வேகாக்கா லறிய வேணும்

சாண்முழுத்துக் குன்றிதயத் திடை நடுவே

சாகாத வரம்வாங்கிக் காணு வாயே.

(67)

சாகாத வரம்பெருதல் மைந்தா கேளு

தனையறிந்து சாப்பழகிச் சாஞ்சா வென்றுஞ்

சாகாத வரமிதடா வேதன் வாழ்க்கைத்

தானறிந்தோன் போற்கோதறி வேத மெல்லாம்

பாவனைபோற் பாசாங்கு பலதுங் காட்டிப்

பழகாம லெமன்கைபடப் பறக்கு மத்தத்

திவினைக்கோ ரெல்லையுண்டோ சுருளு மன்னுட்

திருவழிந்த பேயினங்கள் காணு வாயே.

(68)

வாயிருந்து மூமைமெனப் போனோர் கோடி

வல்லசேவி யிருந்துஞ்சேவி டானோர் கோடி

வேபமுன கண்ணிருந்துங் குருடாய்ப் போன

நிலைபோலே யாச்சுதடா நீணி லத்தில்

தாயகமான் குருவடைந்து நிகைக் பெற்றுந்

தன்விடத்தே சாஸ்திரங்கள் துலங்கப் பெற்றும்

நேயகத்தை யினமதி யாலா சாணை

நிந்தனைகள் செய்தொழிந்தார் காணு வாயே.

(69)

வாயிருந்து மூமைபென்ற தாருக் காச்சு

ஆசானைக் குறைபேசும் வம்பர்க் காச்சு

ஆயசேவிச் செவிடரென்ற தாருக் காச்சு

அறத்தவனின் மொழிநுழையா அழிம்பர்க் காச்சு

நேயவிழி யிருந்துமே குருட ரென்ற

நாமமது நீணிலத்தி லாருக் காச்சு

காயகற்ப நிலையுணர்த்துங் காமில் தன்னைக்

கண்டுவெறுப் புடையவனென் றறிந்து கொள்ளே.

(70)

வெறுப்புவருங் காரணந்தா னெதனா லென்று

விவேகமுளச் சுதன்கேட்க வுரைப்பா னுசான்

பரமடைய வேணுமென்று வருவான் மேனாட்

பற்றிடுவான் சத்தியமா யுறுதி பேசி

வரவரவே யதைமறந்து வலகுக் கான

வரும்படியொன் றிலையெனவே சலிப்பங் கேறிக்

குறையுலகப் பலனடைய வந்தோன் போலே

கூறுகெட்டுக் குலமிழந்த கூத்தைக் காணே.

(71)

காணுவது கால்பனிரெண் டதற்கு மேலே

காணுமடா வறைமறைவா யிருக்கு மங்கே

வினாதன் டின்வழியாய்ப் பிடரி மார்க்கம்

விதியெலாம் புரண்டாலுஞ் சொல்வா ருண்டோ

கோணுது முக்கோணம் போட்ட தின்மேற்

குருசொன்ன வானம்போட் டிருந்து கொண்டு

காணுமற் றாகமந் திதத்தை யோத

காட்கள்வரும் காளெல்லாம் கலகா ளாமே.

(72)

ஆமலருங் குருகுலவா சத்தி னுலே

அருந்தவத்தின் றாகையி னுருவங் கேறித்

தாமலருங் றிவன்றிங்கா சனத்தி னுலே

தலிக்குடையான் பரிமலையின் வாசன் வாசம்

வாமலருந் றிதயமேனுங் கடல்வி ரிந்து

வண்ட முத லவனிகடல் மலிகாண் மற்றுங்

கோமலருந் றிதயத்திடை காண்ப தல்லாற்

கோகறணம் போட்டாலுங் காண லாமே.

(73)

காணவேனு மென்றலவோ அலகந் தன்னிற்

காவிகட்டித் தாடிதா வடங்கள் சுப்பா

வேண்படி வாயாடிக் குடிகே டித்து

வெற்றிகொள்ளப் போறவன்போல் வேடந் தாங்கித்

தோணுமற் றெட்டதெலாம் விளங்காத் தோசித்

தொன்மறையோர்க் கிடர்பேசிக் கெடுமு தேவி

காணுத கடையன்கடை வீதி யெல்லாங்

கலகறணம் போட்டாலுங் காண லாமே.

(74)

ஆமென்ற பெருவாழ்க்கை யறிமாய் பாவி

அருந்தவத்தின் சிஞ்சிவிக் கிணங்காத் தோசி

ணமென்ற முத்தர்பகை யவன்மன் னேசி

புருசுத்தி யுறுமியல்லோ கெடுமு தேவி

கேமமென்று வாமத்தை யீம மாக்கி

நித்தியர்க டன்வழிக்கே யிடராய் நின்னுக

காமத்தி பட்டெரியுங் கயவர் குட்டிக்

கருணாமது போட்டாலுங் காண லாமோ.

(75)

கரணமுடன் கருவிதத்து வங்க ளென்றுங்

கடத்தின்னெழில் மனத்தின்வியர பார மென்றுஞ்

சிரவணமென் றுஞ்சிவன் சாக்ஷி யென்றுஞ்

சரிமங்கே போனதென்றும் வந்த தென்றும்

அனடிபை யடைந்தவன்போற் சாது போலும்

அதற்குரிய பாசாங்கும் வேடம் பாடம்

நிரணமெனு மலமகலான் முட்டி முட்டிக்

நிரிகரணம் போட்டாலுந் தெரியப் போமோ.

(76)

தெரிந்திடக்கா லகட்டிச்சம் மணங்கள் போட்டுத்

நிறிவடைப் பாயாசப் பழங்க ளோடு

உருசிகண்டு நாச்சுமுட்டிக் கேட்டுக் கேட்டு

ஒன்றிருக்கால் முக்காலும் நாக்கால் வாங்கி

தெறிவயிறு விலாப்புடைக்க யன்னி வைத்துத்

தின்றுவிட்டு நானில்லை யதுயி தென்றும்

அறிவறியா னகமதுபிர் மாஸ்மி யென்று

அடித்தலறி யமுதாலு மறியான் றானே.

(77)

தானான தனையறிதல் தனக்கா தாரத்

தலைவனைக்கண் டறிதலென்றும் பாட மோதிக்

கோனான வாத்தமாவைக் கேட்டல் சொல்லல்

குறைமனத்தால் மனைத்தடுமித் தொழில்மூன் றாலே

தேனா தன்னைந்தா னறந்தே னென்பான்

தலைவினைக்கண் டறிதலுமற் றதுவே யென்பான்

சனவிவன் கெடுவதுட விவன்சொல் ஈம்பி

இருப்பவர்க்கு மிவன்கறிதா னென்று காணே.

(78)

காணுவது விராட்பீர்ம வைப்பி னுலே

கலங்காத யெமன்கலங்கிக் கதற லாகும்

யாவழகக் காமதேன் வந்தே வாய்க்கும்

யழமாறுமின் கடல்காவி லின்பாய் மோதுங்

கோலுயென் லுனகுமிர்க்கு மென்னு னேனும்

குடிதவர த்துக் கற்பகமாத் தருநீ யாவாய்

வேணுவிராட் பீர்மரிஜ வைப்பென் றுக்கால்

வேணதெனங் கொடுத்தேனும் வாய்கு வாங்கே.

(79)

வாங்குவிதம் விபரமருள் புரிக வென்று

வணங்கினீரோ னவன்முகம்பார்த் தேது சொல்வான்

வாங்குமந்த வித்தகர்க்கு வபிஷே கங்கள்

வைபமநில் பிபடைத்த தனங்கள் யாவுந்

தாங்கியந்தப் பொன்னடிக்கே சாத்தி நியுந்

தனக்கொன்றில யெனவாச்சித்து வாங்கு வாயேல்

ஒங்கியழுத் தாபமெனாம் பறக்கு மன்றே

ஒன்றேனும் தொக்கிநீர்க் காட்டா தையா.

(80)

ஒன்றேனும் தாபமில்லா தொழிகின் றதோர்

உண்மைமுணர்ந் தடிமின்விழுந் தேழுந்து சொல்வான்

இன்றேழுத் தாபமென்ற விபரத் தன்னை

மேடுத்தெனக்கிங் கருளவென லுணர்ப்பர் னுசான்

சென்றேறும் ரோகதரித் திரிய மொன்றஞ்

ஜெகவீருக பாயபய மிரண்டாந் தாபந்.

திண்டாடு மிலுநியிலுட் தாப மூன்றும்

திருமடா குருகுலவா சத்தி லுலே.

(81)

குருகுலவா சத்திருந்து தேர்ந்தோன் போலே

குண்டலமுத் ராக்ஷமுடன் காவி தாங்கிக்

குருவென்பா னிருதயமே வலத்தி லென்பான்

குருவெனக்கு யில்லையென்பான் நிஷ்டை யென்பான்

திரிவார்கன் குதிரையப்போல் நடைந டந்து

செயலில்லா வாய்ஞான வறட்டை பேசி

வெறியனவன் தாருமாறு பேசு மந்த

விணருக்கு சொர்க்கமது சுடுகா டாமே.

(82)

விணர்களு மிப்படியே வெகுபே ருண்டும்

விருதாவிற் றுன்றோன்றித் தம்பி ரான்கள்

ஆனகுரு பரனடைந்து அறிவ தற்கு

அவர்மனம்போல் நடக்கமுடி யாதென் றெண்ணி

ஈனமனச் சோம்பேறித் தனம்ப டைத்து

யெடுத்துரைப்பான் வெகுஞானங் கற்றூர்ப் போலே

தானேதான் பரமடையத் தன்ன றிவே

தனக்காசா னெனச்சொல்லிச் சாற்று வானே.

(83)

சாற்றுமிச்சா சத்தியுன்னி லிருக்கும் போதுத்

தன்னுசை தணித்துக்கொள்ள முடியா மல்லி

ஏற்றுக்கொள்ள லெதற்காக யின்னோர் பெண்ணை

யெனும்பேச்சங் காடையிலே சேர்ந்து கொண்டு

தோற்றுங்குரு தோட்டுக்காட் டாத வித்தை
கட்டுப்போட் டாலும்வரா தென்பா னோங்கி
மாற்றிமனம் போனபோக் கெல்லாம் பேசு
மடையர்களும் கிஷ்டையெனப் பேசு வாரே.

(84)

கிஷ்டைநிலைத் திருவடாதா னெவிறோ மைந்தா
கிழ்விகற்ப சமாநிலிலே வெகுநாள் நின்று
புஷ்டியென்ற பெண்டுமின்னை சுற்றத் தாரும்
பூதனம்மா தனமுந்தன் சரீரம் யாவுங்
கஷ்டமுடன் மெலிந்தழிய நேர்த்திட் டாலுங்
கண்ணிவிர் கரிந்துருகி வருமே யாகில்
தாஷ்டிகமா கிஷ்டைய தல்ல வென்று
தணிகையரு மெனக்குரைத்த சாதி கிஷ்டை.

(85)

கிஷ்டையென்பார் கிஷ்டையல்ல வேஷ மாகும்
கிஷ்டைவிதஞ் சொல்லுகிறேன் நினைவாய்க் கேளு
சிட்டவா சரியன்றிழல் போலே நின்று
செயலினுக்கே லாமொத்துப் பழக்க மாகி
வட்டமிட்ட மாய்கையெனு முன்னுக் காட்டை
வைபாக்கம்ச் செருப்பிட்டு மிதித்து யேறி
சட்டமதே மிரண்டறவுங் கலத்தங் கோடல்
சாதி கிஷ்டை மிதெனவென் றறிந்து கொள்ளே.

(86)

சாதி கிஷ்டை மிதெனவென் றருளாக் கேட்டு
சற்குருவி னடிதொழுது யெழுந்து போற்றி
வேதியனே யபரோகி விளக்கே ஞான
மெய்வழியின் தலைவாமே தினியிற் பல்லோர்

காநிருந்நிங் கண்ணிருந்நி மூர்ச டைத்துங்
 கலங்குகின்றூர் போகமென்று வதுதா என்னோ
 சேதியெனக் கருன்புரிய வேண்டு மென்றச்
 சேறுவன்முகம் பார்த்துமகிழ்ந் துரைசெய் வானே. (87)

உரைச்சவடி கேண்மகனே யுண்மை யோனே
 உலகுதனி லடயோக மென்று சொல்லி
 விழைச்சபடி யசையாம லிருக்க வென்று
 வேண்படி யாசனங்கட் பலவாய்ப் போட்டு
 முறைச்சபடி தானிருந்து விழிக்கின் றோரும்
 முன்னணியில் விளக்குவதென்று வறையி னுன்னே
 சிறைச்சாலை நாய்போலே குந்திக் கொண்டு
 சேன்மசா பல்பமென்று பகரு வாரே. (88)

பகருவார் நரக்கடியை யீக்கி கொண்டு
 பதராம லறுத்தெருக்கம் பாலைத் தேய்த்துத்
 தேகருமவன் நாக்கையல்லோ வுண்ணுக் கேற்றித்
 திறமான போகமிதே சரிபென் போருந்
 தகரவல்லோ சந்த்ரகலை யிடது மூக்கிங்
 தன்மூச்சு வெளியேறு தடக்க வென்று
 நகராமற் றினந்தினமும் பெரிதாய்த் தக்கை
 நயந்தடைத்து முகங்கோணித் திரிகின் றோரும். (89)

முகத்திலுள்ள வாயைச்சுண்டு விரலி ரண்டால்
 முட்டப்பா யடைத்தடுத்த விரலி ரண்டும்
 நகந்துவிடா மலேமூச்சு வடைத்து மூக்கை
 நடுவிரலு மாட்காட்டி விரல்நா லாலே

இகம்பார்க்குங் கண்ணிரண்டு மீறுகெப் போத்தி
 இறவெயிலும் பெருவிடல லழுத்திக் கொண்டு
 தெகாடியாய்த் திட்டுமுட்டங் கடிக்கு மட்டும்
 நிருத்தமுட லழுத்திவிட லெடுக்கும் போது.

(90)

எந்நகையிலே யறிவழிந்து சொரணை கேட்டு
 மிருண்டுமே பொறிகலங்கித் தெணரித் தானே
 வெடுக்கென்று விசுநின்ற வெளிச்சத் தன்னை
 விள்ளாத சோதிமென்பான் அலகத் தோர்க்குக்
 கறித்தமுள்ள யோகமென்பான் கிஷ்டை மென்பான்
 கண்மூக்கு மத்தியிலே கண்டே னென்பான்
 தறித்தவன்றன் மூச்சுதுவுஞ் சுழன்று அள்ளே
 தணலாகிக் குழறிமல்லோ போங்கு மத்தோ.

(91)

குழறிமது காட்கு காட்பொங்கப் பொங்கிக்
 கூறுகேட்டுக் கண்ணதுவுஞ் சுருண்டே போகக்
 கமறிமே கபாலமது அடைந்தே போகுங்
 கண்டறிவா மென்சொல்வேன் கண்ணோ கேளு
 அழறிமென்று சூடுநில் மினகைப் போட்டு
 அந்நீரே லாஞ்சுண்ட அலர்த்திக் கொண்டு
 குமரிகற்ப மிதுவென்று கவிச்சு காற்றங்
 கூசாமற் றினத்தினமுங் கொள்கின் றோரும்.

(92)

தவமுடைய வாசியதே மூச்சு தென்று
 தானிழுத்த பானமநி லுதிருந் சித்தி
 அவமுடைய யதிசார பேதே போடு
 அலங்கோகக் குன்முடன் றளர்த்து காடிப்

பவமுடைய வாதமும்பீ டி.க்கப் பட்டுப்

பகருங்கபா லம்முடைந்து போனோர் மெத்தச்
சவம்போலே குழியில்மறைந் திருக்கின் றோரும்
தான்பேசா மெளனியென்று விலகின் றோரும். (93)

அலிகுவர்கள் வாதமென்று விருதாப் பேய்கள்
ஆயிரத்தெண் மாத்தினுக்கு மானி யான
கலைமலீந்த தன்னுத வுடம்பைத் தன்னுட்
காணுவதே வாதமென வைப்பைக் காணுர்
கலைபடித்துங் கருக்குருவை யறியா மாந்தர்
காசினியி லுள்ளநவ வுலோகத் தொன்றைத்
தலைபான வாதமென்று பெண்ணி பெண்ணிச்
சரக்குவகை கோடானு கோடி தானே. (94)

கோடியென்ன மூலிவகை யுருக்கி னங்கள்
கோவானூர் பொட்டலெலா மோடித் காத்துச்
சாடிகளிற் பூநீரு முவர்தீ ரென்றுஞ்
சாரமென்று மூசிகீர் கார மென்றும்
மோடியாய்ப் புடம்போட்டு யேங்கி யேங்கி
முதலிழந்து ஆதியே கண்ணுங் கெட்டு
வாடியே தமக்குவிதி யில்லை யென்று
வையமதில் வாய்புலம்பி மாண்டார் கானே. (95)

காணவென வெந்தனுக்கு விபரத் தோடு
கனிந்தனித்த குருமுர்த்தி கருணை நாதா
தேனான குருவில்லா ஞானங் கற்றுத்
தெளிந்துகொண்டே னென்றுலகிற் செப்பி மெத்தத்

தோனாத ஈடனென்றும் கிழடை மென்றுஞ்

சொல்லுகொழி விபாமென்ன வெனவே கேட்க
வானளவு மணிக்கவனக் குறிகை போனும்

மாணவன்றன் முகமோக்கி வழந்து வானே.

(96)

வழுத்துகிறேன் கேள்மகனே மணிமா சில்லா

வள்ளல்குற பானடையார் பெற்ற குளனம்

அழுத்தும்கித்தில் லாதவனு முழவு பாடுந்

றனேகபல னடைந்தானென்றதுபோ லொக்கும்

செழுத்திருகாற் காமில்லா னேடி வந்து

சேர்த்திருக்கிப் பிடித்தானென் றுறைத்தாற் போனும்

வெழுத்தகக்கி லக் ககமே யனுகா மாது

வினாந்துபெற்ற குழந்தைக லென்ற தாமே.

(97)

தாமென்ற வுலகவர்க ளதனை நம்புந்

தன்மைதா னென்னவது சாற்றும் நாதா

சேமகுரு குலமகனே சொல்வேன் கேளு

சிறுகனெழில் நடனமரி லினங்க ளெல்லாம்

வாமலிற் சுக்கிலத்தைக் கொத்தித் தின்று

வளருஞ்சூ லாகிழுட்டை போரிக்கு தென்று

நாமங்கொன் னடையினமா மடையர் வந்து

நவிலுவதை நம்புகின்ற வுலகங் கானே.

(98)

காணுவாய்த் தாந்தோன்றி வாய்நா னிகள்

கடையாணி மில்லாத வண்டி யாகும்

தோனாத பாபியர்கள் சேப தவங்கள்

சொல்லிய விரதமுடன் சேய்க்கன் யாவும்

வீணுன வியர்த்தமென்று குருகி கைழிம்

விளம்புசுத்த வாக்கியமு மௌவை நூலுங்

காணுவாய் குருவில்லான் ஞானி பென்னல்

கேப்பையிற்செய் பொழுதுதென்ற கேள்வி தானே. (99)

தானேதான் பழுதில்லாத் தேகம் வேண்டும்

தன்மைதருஞ் சரிகையதி னொழுக்கம் வேண்டும்

ஆணுன மெஞ்ஞானக் குருவே வேண்டும்

அரைநொடிக்குள் மலமகற்றும் நிகைடி வேண்டுந்

தேனுன அன்பதிகம் வேண்டும் நானும்

தெய்வபதித் தேவர்கோன் தெரிய வேண்டும்

பானமெனுங் காமதே னருந்த வேண்டும்

பதராமற் பரமபதம் வேண்டி நடே. (100)

வேண்டிடுவாய் நால்வேத மொன்றாய் வேண்டு

வேதாந்த சித்தாந்த மொன்றாய் வேண்டு

ஆண்டியனும் பாண்டியனு மொன்றாய் வேண்டு

அவரவரின் பதவிபெலா மொன்றாய் வேண்டு

கூண்டிருக்க ஆண்டவனி னருளை வேண்ட

குருவில்லா தோன்மனுவின் குப்பை யாகும்

பூண்டிடுவா யுலகத்தோ டொத்தே வாழ்வாய்ப்

புகழ்மிகுந்த கலைஞானம் புகன்றிட் டேனே. (101)

(அமுத கலைஞான போதம் முதற்காண்டம் முற்றிற்று.)

ஓம் குருபிரஹ்மணே நமః

அயரா அன்பை அளிக்கும்

அருட்குரு வணக்கம்

சுயம்பிரகாச நித்யானந்தபிரஹ்ம சொரூபத்தினை
அறியாது அஞ்ஞானமென்னுந் திமிரத்தால்
குருடாயிருந்த எங்களுடைய கண்களை
ஞானமென்னும் அஞ்சன சிலாகை
யால் திறந்த தேசிகேந்திரரே!
தேவரீருடைய தீவ்ய
திருவடிக்கமலங்கட்கே
நமஸ்காரம்

“மெய்வழிச் சீடன்”

ஆதிகேய குணை

குருமயம்

மெய்வழிச்சபை பொருளாளர்

திருவாளர் கா. ப. வெ. நா.

வேங்கடாசலஞ் செட்டியாரவர்கள் இயற்றிய

அநுபவப் பாக்கள்.

ஆதமுத லாகிய தேகபரி யந்தமு
மலித்தையென் றேர்வைப்பிலே
அடிகாட்டி முடிகாட்டி நடுகாட்டி சாந்திநிலை
அடிமுடி யிலாதுகாட்டி
நாதமணி சூதான மாகம்ப மேறவே
நாற்பதுமுகக் கோணமதிலே
நற்கமலத் தாயிரத் தேட்டிதழ்ப் பீடமதில்
நாயக பரஞ்சோதியின்
போதநடு காட்டியே யேதுமற நில்லென
போதபூ ரணவெளியிலே
போக்குவரத் தாகவும் நீக்கயெம வாதையும்
போதம் பறித்துண்ணென
சாதகம தாகவே சரணகம லாலயச்
சகஜநிஷ் டையீதெனச்
சத்தான வாசிவச மாகவு மமுதரசச்
சாரருந் தச்செய்தையே
சேதமே தவமென் றலைந்தலைந் திட்டவேளை
தேருவாடு மதளைபோலே
சேர்த்தெங்க ளைக்கூட்டி லினையாட்டுப் போலவே
செய்தநிலை மானவுளவா

மாதவா வாடாத தவவாய்மை மகரிஷி
மார்க்கநன் னாதவள்ளால்
வாதகுரு வேயுனது சரணகதி யானகுலம்
வகுபிறவி யறவொழியுமே.

(1)

மேலான அறுபடை காலான வீடதிலே
வேளிகாத சுழிமனையிலே
வினையாடு மாகாய நந்திகோலு வாசன
விந்துசுழி முனைமீதிலே
காலான சம்பமதில் கோளா றிலாமலே
கால்மாறி வினையாடவுங்
கலெநாலு மேபதிய திசைகாதஞ் சேவிடுபட
காணுமுட லம்பொடியவே
காலான கபமேனுங் கண்டக் கசப்பதைக்
காய்ந்தெரித் திட்டேனக்கு
கனிரசம தினியமுது சலசலேன ளூரிர
காட்சிதந் தாண்டராஜ
மாலான கெம்பீர நாடாழங் குருசிஷ்டை
மணிவேத ராஜரிஷியே
மாதவம தோங்குதேய வப்புலமை யோர்புகழ்
மார்க்கநன் னாதகுருவே.

(2)

வேறு

மறைநான்கின் முடியமுதை வாய்மதேத்துண் டறம்விளங்கும்
மதிமார்க்க நாதரேனு மகத்தாஞ் சேம்மல்
திருவாரமேய் நிலைப்போத மநுபவத்தா லடக்கியுமேய்த்
திருக்குழாங் கஞ்களக்கு மரிய சோங்கு
குருவின்முறு தியுமகவல் முர்த்துமேய் மணஞானக்
குறளுடனே அறியவேனக் குரைத்த் கோண்டல்
வறுமையெலா மகற்றியிரு வினையகற்றி யசையாத
வளர்தவமே வடங்குதற்கு வருமின் னாலே.

(3)

செய்யுள் முதற் குறிப்பு அகராதி

அ

அ—தொடர்ச்சி.

பக்கம் பாட்டு

பக்கம் பாட்டு

அங்கதே	78	41
அங்கத்தி	79	44
அங்கமதிட	124	14
அங்கமதில்	31	1
அங்குரு	52	14
அங்கேயடா	65	28
அங்கனமே	24	41
அஞ்சான மூன்றி	64	25
அஞ்சான மூன்று	180	93
அடங்க	91	142
அடிநடு	34	11
அடிபட்ட	117	14
அடிமுடி	2	6
அடியேனை	165	17
அஷ்டாச்ச	139	48
அண்டங்க	123	13
அண்டபி	107	1
அண்டரா	41	13
அதீசயங்	140	49
அந்தமெலா	86	127
அப்போது	167	28
அயினைனும்	125	19
அரக்கர்	9	6
அரண்டிடு	46	31
அரியமெய்	134	25
அரியருள்	125	18
அருகரென்	27	76
அருங்கோடை	1	3
அருச்சுனன்	169	38

அருஅரு	175	67
அலீபுலா	56	7
அலைகுவர்	155	94
அவ்வலில்	120	4
அழியாப்பதி	45	29
அழிவது	174	66
அளவிலா	74	10
அறங்க	90	140
அறிந்தரு	135	27
அறிந்துகொள	110	2
அறியார்	44	27
அறுக்கு	13	14
அறுசுவை	14	தனி
அறுபிரி	44	25
அன்பருக்	161	1
அன்பிலா	164	16

ஆ

ஆகாத	171	47
ஆகடு	95	10
ஆகுமிதன்	95	11
ஆங்காரப்	78	36
ஆசைமக்கள்	63	23
ஆச்சப்பா	113	9
ஆச்சரியங்	64	29
ஆச்சிந்த	144	62
ஆச்சது	26	73
ஆச்சென்ற	82	86
ஆச்சென்று	145	64

அ—தொடர்ச்சி.

இ—தொடர்ச்சி.

பக்கம் பாட்டு

பக்கம் பாட்டு

அடிநிலை	53	17
அடிநிலை	89	135
அதிகமுத	159	1
அதிகசென்	165	19
அதிகபாப	7	1
அதிகபாபை	67	35
அதிகபாபி	55	2
அதிகபாபு	122	8
அதிகபிசை	31	2
அதிகபிசை	114	12
அதிகபிசை	60	11
அதிகபிசை	118	73
அதிகபிசை	85	124
அதிகபிசை	143	59
அதிகபிசை	89	137
அதிகபிசை	94	4
அதிகபிசை	148	75
அதிகபிசை	123	12
அதிகபிசை	80	56
அதிகபிசை	165	18

இரண்டிலை	134	22
இரண்டிலை	26	70
இருக்குரு	180	95
இருதயத்தில் (ஐ)	139	46
இருதயத்தில் (மு)	32	4
இருதயம்	56	8
இருதயம்	76	6
இருதயம்	179	90
இருதயம்	56	11
இருதயம்	117	11
இருதயம்	35	1
இருதயம்	169	41
இருதயம்	180	92
இருதயம்	170	42
இருதயம்	171	51
இருதயம்	167	27
இருதயம்	180	96
இருதயம்	167	30
இருதயம்	137	38

இ

ஈ

இங்கு	96	13
இங்கு	30	2
இங்கு	29	82
இங்கு	58	6
இங்கு	17	11
இங்கு	120	2
இங்கு	24	36
இங்கு	181	100
இங்கு	34	13
இங்கு	16	5
இங்கு	29	84
இங்கு	135	29
இங்கு	111	4
இங்கு	164	13

சுதந்திரம்	83	90
சுதந்திரம்	41	12

உ

உருத	55	5
உருத	134	26
உருத	172	56
உருத	176	74
உருத	20	22
உருத	177	77
உருத	177	78
உருத	176	76
உருத	115	1
உருத	57	20

உ—தொடர்ச்சி

எ—தொடர்ச்சி

பக்கம் பாட்டு

பக்கம் பாட்டு

உயிரைப்	172	15
உருண்டோடி	143	58
உருமுர	30	1
உரைகொ	137	41
உரைச்சு	153	88
உலவுநீ	15	2
உள்ளது	47	34
உற்றவனும்	88	132

ஊ

ஊடுதூர்	164	15
---------	-----	----

எ

எசுமா	42	19
எடுக்கை	154	91
எட்டது	51	8
எட்டிரண்டான	116	3
எட்டிரண்டும்	63	21
எண்ணமாம்	135	30
எண்ணரிய	86	125
எதற்காக	177	81
எதற்குமு	130	9
எதிர்த்து	37	32
எத்தனை	41	16
எத்திப்	16	7
எத்திய	121	7
எத்தன்	68	39
எந்திர	57	18
எம்மத	118	16
எல்லோருமே	42	20
எல்லோருமோ(பா)	20	165
எல்லோருமோ(மா)	33	7
எழுபத்தி	40	7
என்குலம்	46	32
என்றலவோ	145	66

என்னமோ	138	43
என்னவுப	175	69
என்னவே	46	33
என்றென்று	170	45

ஏ

ஏந்துச	67	37
ஏறுகல்	81	76
ஏறுவது	143	60

ஐ

ஐம்பொறி	118	15
---------	-----	----

ஒ

ஒதுங்கி	66	33
ஒத்திருமு	100	5
ஒத்திருவா	101	6
ஒப்புயர்	169	40
ஒருகா	56	12
ஒன்பதுக்	89	136
ஒன்றே	150	81

ஓ

ஓங்கார	42	21
ஓசைவ	96	15
ஓடுஞ்சு	16	8
ஓதியென	87	128
ஓதுவ	94	5
ஓமகனே	133	18

க

கங்கை	64	27
கசப்பு	37	27
கஞ்சமலை	38	42

கா—தொடர்ச்சி

கா—தொடர்ச்சி

	பக்கம் பாட்டு			பக்கம் பாட்டு	
கஞ்சாவாங்	60	10	காப்பானமுப்	58	4
கடத்தவன்	179	87	காப்பானமும்	29	85
கட்டினங்	128	5	காப்பானயெ	58	3
கண்டகா	181	97	காமமுடி	57-A	தனி
கண்டவருங்	178	84	காமனை	72	52
கண்டவருந்	131	13	காமனை	50	3
கண்டவர்க்	178	85	காமீறு	112	6
கண்டறி	42	18	காரிடி	136	32
கண்டிடு	128	3	கார்க்கும்	39	2
கண்டு	7	2	காவலா	74	5
கண்ணனார்	8	4	காவா	57	16
கண்ணனா	62	17			
கண்ணினா	26	72	கி		
கபிலாசங்	63	22			
காணமுடன்	149	76	கிழங்கிரு	142	56
கலையூர்	79	46	கிளம்பி	69	42
கலிமாப்	43	24			
கலிமாடுவ	16	4	கு		
கலைமலை	102	8			
கல்லடி	28	78	குப்பை	70	48
கல்லாசி	87	130	குமுறி	154	92
கற்பக	100	4	குயிலி	34	12
கற்பனை	115	2	குருகுல	151	82
			குருபா	136	34
			குருபா	179	88
கா			குருவருள்	182	103
காட்டிலொ	175	71	குலமா	118	17
காட்டுங்	57	19	குற்றெ	22	21
காணவென	155	96	குன்மந்	50	4
காணவே (உ)	146	67			
காணவேனு	148	74	கூ		
கானுமுக்	26	71	கூசாம	17	12
கானுவதுகா	147	72	கூடிநடு	87	129
கானுவதுவி	150	79	கூடிமுன்	69	44
கானுவாய்	156	99	கூட்டினி	28	81
காண்டாமி	39	4	கூடான	19	17
காப்பதற்கு	60	13	கூர்த்து	171	49

கே

சா

பக்கம் பாட்டு

பக்கம் பாட்டு

கேங்கையு	116	7	சாகாதவர	146	68
			சாகும்ப	172	53
கே			சாங்கியங்	69	43
			சாங்குகோள்	122	10
கேண்மக	113	11	சாதிசு	73	3
			சாதிசுலம்	40	10
கை			சாதிநிஷ்டை	152	87
			சார்தலே	166	25
கைமுத	20	24	சாரந்நு	29	83
கையவிக்	73	2	சாற்றாமிச்சா	151	84
கையையங்	18	15	சாற்றாவார்	174	62
			சாஸ்திரப்	174	63

கோ

சி

கொக்கிரு	50	5			
கொண்டுரு	93	3	சிபத்து	110	1
கொடுமுனை	23	33	சிமஞ்சிவி	138	45
கொள்ளென்று	112	8	சிரம்பெருந்	75	2
			சிற்றினஞ்	168	34
			சிற்றின்பங்	170	44

கோ

சி

கோதிலா	55	4			
கோடிபல	90	139	சிரழிந்த	81	71
கோடியென்ற	59	7			
கோடியென்னகோ	144	61			
கோடியென்னமு	155	95			

ச

சு

			சுத்தசை	122	9
			சுருதியும்	175	68
			சுருளிமுப்	39	3
			சுழிசுழி	12	12

சங்கரர்	173	59			
சங்குவல	68	41			
சத்தியஞ்	161	பல்லவி			
சத்தியந்	121	5	சூக்கும	56	14
சத்தியங்	169	37			
சவுரியத்	10	9			
சற்குருதா	172	52	செகுத்த	168	33
சற்குருச	166	24	செந்திலத்	9	7

சே—தொடர்ச்சி

த—தொடர்ச்சி

	பச்சம் பாட்டு			பச்சம் பாட்டு	
செந்தில்மு	40	6	தப்பாமற்	64	24
செய்கான்	112	7	தாங்கு	91	141
செவ்வச்	126	21	தலமுர்த்தி	166	23
செவிராசி	171	50	தலையாலும்	33	8
			தலையான	64	26
சே			தலையிதி	177	79
			தலமுடைய	154	93
செநியறி	55	3	தன்முடி	23	35
சேகுமருந்	94	6	தன்னிலை	179	89
சேர்குடி	52	13	தன்னிலைகண்	103	1
சேர்க்கவும்	40	9	தன்னிலையின் (ஓ)	99	2
சேர்த்துவை	53	15	தன்னிலையின் (பொ)	138	44
சேர்வதும்	167	29	தன்னெழி	91	144
			தன்னெத்தா	33	9
சோ			தன்னையு	174	65
சொல்லக்கே	61	16			
சொல்லவொ	93	1	தா		
சொல்லாத	84	101			
சொல்லுமென்	137	39	தாகமா	85	121
சொல்லுமே	96	14	தாகமுந்	45	28
சொன்னசொல்	164	14	தாடியுஞ் (தா)	162	5
சொன்னுசே	61	14	தாடியுஞ் (வ)	81	66
சொன்னெனடா	70	45	தாண்டு	131	12
			தாத்தே	38	48
சோ			தாமென்ற	156	98
			தாயளித்	73	1
சோடச	93	2	தாரகை	18	16
சோதியெ	116	6	தாலை	98	பல்லவி
			தானு	149	78
ஞா			தானேதா	157	100
ஞானமென்	178	83			
			தி		
தங்குரு	94	7	திசுட்டிடா	77	21
தத்துவங்	121	6	திட்டமா	17	9
			திருத்தமு	25	61

தி—தொடர்ச்சி

ந—தொடர்ச்சி

பக்கம் பாட்டு

பக்கம் பாட்டு

திருமறை	137	37
திருவரு	23	34
திருவளர்	125	17
திருவூரில்	88	133
திருவெனு	21	1
தில்லையமு	41	14
தில்லையின	179	91

நலியா	76	11
நன்குர	95	8
நன்மையெ	98	1

நா

நாடெலா	53	18
நாதமது	70	47
நாமத்தி	67	36
நாமபிறை	116	8
நாயகமென்	20	21
நாலிலோர்	51	9
நாலுமுக	36	17
நானுக்குநா	117	13
நான்றானே	162	3

து

துலங்காத	130	11
துறவலரை	132	16
துறவறமில்	129	7

தூ

தூணினை	181	99
--------	-----	----

நி

தே

தெரிந்திட	149	77
தெளிந்திடு	34	14
தெளிந்து	35	2
தென்கோடி	57	17

நித்தியவ	174	64
நிலைசரண	180	94
நிலைத்திடுமு	141	53
நில்லடா	62	20
நிஷ்டைநிலை	152	85
நிஷ்டையென்	152	86

தே

தேகச்சா	49	2
தேசியெனும்	86	126

நீதம்மொம்ப	82	81
நீதியென்ற	68	40

தோ

தோற்றியவங்	142	57
------------	-----	----

நூ

நூல்பார்	65	30
----------	----	----

நே

ந

நேருரை	75	1
--------	----	---

நடுவது	130	10
நடையெனு	78	43
நம்பிய	43	22

ப

பகருவார்	153	89
பகுதாது	40	5

ப—தொடர்ச்சி

பா—தொடர்ச்சி

	பக்கம்	பாட்டு		பக்கம்	பாட்டு
பரித்த	22	11	பாரச்ய	95	9
பஞ்சு	17	10	பாலெடுக்கும்	61	15
பஞ்சாச்	101	7	பாற்கடல்	181	98
பட்டின	139	47			
பண்டித	87	131	பி		
பண்டை	8	3			
பண்ணுமி	58	5	பிரனாவனே	144	63
பண்ணியே	53	16	பின்னிழு	117	10
பதினா	79	51			
பத்திகொண்	79	52	பு		
பத்தியம்	80	53	புல்லும்	74	9
பத்துப்	72	53			
பாத்தியே	51	10	பூ		
பாமனை	138	42			
பாமென்ற	162	6	பூந்துறை	37	37
பாபா	16	6	பூரணா	126	20
பகுதியை	163	7			
பள்ளியை	74	8	பே		
பற்றிய	124	16			
பா			பெறுவறந்	15	1
			பெற்றதும்	9	5
			பே		
பாடுஞ்செவி	20	23			
பாடுபட்டுங்	42	17	பேசப்படா	116	5
பாடுபட்டுத்	40	8	பேசுரும்	19	20
பாதமகி	140	50	பேச்சுது	27	75
பாதலந்	73	4	பேச்சுழு	19	18
பாதலகை	12	13	பேதமை (தே)	165	21
பாயாது	56	6	பேதமை (தோ)	166	22
பாய்மன	48	37			
பாபப்பா	60	12	போ		
பாரென்று	113	10			
பாரேதா	51	11	பொங்கு	11	10
பார்க்கட	169	39	பொய்மெய்யும்ப	168	35
பார்க்குமும்	80	61	பொய்மெய்யும்பி	135	28
பார்க்கவு	97	16	பொய்யாது	71	50
பார்க்குளு	57	21	பொய்யுட	32	5

போ—தொடர்ச்சி

மா

பக்கம் பாட்டு

பக்கம் பாட்டு

பொய்வேட	162	2	மாசிலா	182	102
பொருண்மெய்	55	1	மாடமடை	145	55
பொருளறி	90	138	மாண்டுமே	76	16
பொருளாவி	77	26	மாதவத்தின்தவ	49	1
பொன்வெள்ளி	176	73	மாதவத்தின்மதி	82	88
			மாதவனுங்	141	52
போ			மாதவன்தவ	49	பல்லவி
			மாந்தரை	176	75
போகத்திற்	172	54	மார்க்கண்டன்	178	86
போகுமடா	71	49	மாவதுஞ்	52	12
போச்சுது	27	74	மாற்றறி	117	9
போதையா	41	15			

மீ

ம

மீந்ததோர்

47 35

மறைபூபு	107	2			
மக்களை	164	12			
மண்ணிலு	36	22			
மதிப்பதே	136	35	முகத்தி	153	90
மதிமேவி	45	30	முகமென்ற	71	51
மதிவாச	129	6	முகம்முத	84	111
மதியதீன	132	15	முக்கோண	141	54
மந்திரங்	168	36	முடியாகிய	43	23
மந்திரமு	33	10	முதலிது	96	12
மந்திரகலை	32	3	முத்தரைக்	175	70
மயங்கா	103	2	முத்திகை	35	7
மலையான	66	34	முத்தியின்	133	20
மவுன	39	1	முந்தநா	1	2
மறுப்படா	48	39	முந்தியே	140	51
மறைநான்	160	3	முரண்டு	111	3
மறையதில்	133	19	முருதியா	21	3
மறையாயத்	136	36	முன்னிலையா	128	4
மறையெனும்	134	23	முன்னுரு	91	143
மற்றுமோர்	167	31	முன்னுரை	21	2
மனப்பே	173	61			
மனம்பூ	139	1			
மன்னுயி	123	11	மூச்சையி	171	48
			மூட்டுமிது	131	14

மூ

மு—தொடர்ச்சி

வ

பக்கம் பாட்டு

பக்கம் பாட்டு

மூவருங்	168	32	வகையான	145	65
முன்னுன	173	57	வச்சிர	99	3
			வஞ்சமில்	74	6
மே			வடவை	56	10
			வந்தநீவ	1	1
மேத்தவும்	135	31	வமாமில்	114	13
மேய்க்குரு	163	9	வரமா	44	26
மேய்க்குவர்	181	101	வரவான	70	46
மேய்ப்பொய்யும்	134	24	வழிச	66	32
மேய்ப்பொய்யை	178	82	வழுத்து	156	97
மேய்ப்பொறி	162	4			
மேய்மறை	133	21			
மேய்யான	173	58	வா		
மேய்யென்	6	தனி	வாக்கான	68	38
			வாங்கு	150	80
மே			வாசிகா	48	38
			வாசித்	56	9
மேகலை	92	145	வாசிமு	18	13
மேலவ	28	79	வாசியென்	77	31
மேலான ஆ	160	2	வாதமென்	50	6
மேலான மா	166	26	வாயிருந்-யென	146	69
மேலிலைப்	50	7	வாயிருந்-யென்ற	147	70
			வாயினால்	163	10
மோ			வாய் பேசி	66	31
			வாய்ப்பான	127	2
மோகமும்	117	12	வாருக்கள்	163	8
மோகன	11	11	வாவா	102	9
			வாவிண்	74	7
ய			வாழ்வனை	1	4
யவ்மல்கி	41	11	வானவே	115-பல்லவ	
யா			வி		
			விட்டதோர்	10	8
யாவருமறிய	36	12	விண்டுவி	83	89
			விண்ணிலங்	15	3
யோ			விண்ணுமண்ணுங்	57-B	1
யோகத்தை	170	46	விண்ணுமண்ணுமு	127	1
யோகமு	173	60			

வி—தொடர்ச்சி

வே

	பக்கம் பாட்டு			பக்கம் பாட்டு	
விநமதி	177	80	வேகமுள்ள	59	9
விநயெம	136	33	வேறுமெ	111	5
விநயெலா	28	80	வேண்டிடு	157	101
வித்ததில்	124	15	வேதமணி	19	19
விந்த	32	6	வேதம்ப	116	4
விளங்கு	88	134	வேதாந்த	129	8
விளையாடப்	163	11	வேறுவே	132	17
விளையாடவே	62	19	வேஷத்தா	176	72

வீ

வை

விசும்கி	57-B	2	வைப்பாளே	62	18
விடான	31	காப்பு			
விடுவெளி	59	8	ஹ		
விட்டினிலே	170	43	ஹாரமான	18	14
விட்டினில்	27	77			
வினாதுவா	47	36	ஐ		
வினார்களு	151	83	ஜலஞ்சுண்டி	25	51
			ஜலாலெனு	120	3

வே

ஜீ

வெள்ளைக	56	13			
வெறுப்பு	147	71	ஜீவகுரு	56	15

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	பாட்டு	திருத்தம்
6	133	விசம்பு
22	14	திரு
23	31	சா—வே
23	32	வே
56	13	க்கால்
56	14	த்தலை
57	தலைப்பு	குறள்
61	14	நண்ணு
81	77	கழுக்கறு
84	105	விதுவும்
111	3	லவ்வாமா
123	11	மன்னுயி
170	45	நான்
கக	11 வரி	அறுவகை

